

10 dinara

TRAO

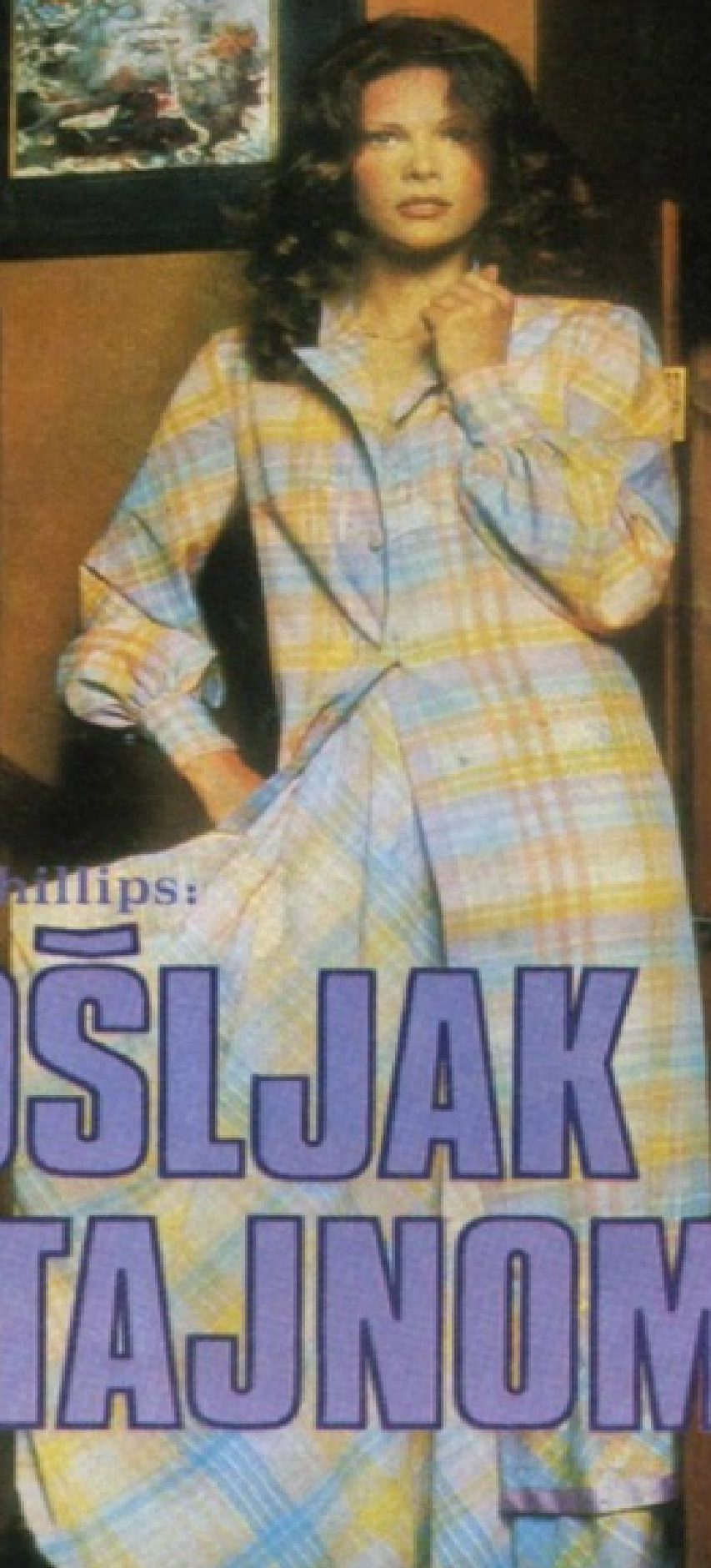
138

Miranda je stala kao ukopana od zaprepaštenja. Posve sigurno nije ostavila upaljeno svjetlo u sobi kad je izišla. Sad joj se izvana učinilo da vidi muški lik plave kose. Svjetlo se ugasilo, a ona je jurnula u kuću kao mahnita . . .

Stella Phillips:

DOŠLJAK S TAJNOM

STELLA PHILLIPS - DOŠLJAK S TAJNOM

TRAG 138

biblioteka kriminalističkih romana

Naslov originala: Yet She Must Die

DOŠLJAK S TAJNOM - Drama obitelji u kojoj, poslije neočekivane smrti i muža i svekra mlade Mirande, dolazi do neobjašnjiva ugrožavanja njezina života. Nečija želja da se mlada udovica smakne praćena je pokušajima otmice njezina dvogodišnjeg sinčića. Uzbudljiva radnja odvija se od gradića zapadne Engleske do Londona i engleske obale, obuhvaćajući niz zanimljivih ljudi i zagonetnih događaja. No na kraju zloslutni обруč oko nemoćne mlade žene prsne, otkrivajući — i kažnjavajući — ljudsku gramzljivost spremnu na svako zlo. Uza svu napetost iznesenih zbivanja autoricu odlikuje osjećajan pristup junacima ovog zabavnog romana.

(Odlomak iz recenzije)

Kiša je neprestano pljuštala na dan Lesterova pogreba. Miranda Lester, njegova snaha, stajala je malo postrance, kao da nije pripadala toj obitelji. Nije osjećala hladan pljusak, nije zamjećivala srebrne kišne kapi što su se kao koplja strelovito zabadale u Georgeov otvoreni grob. Osjećala se obamrlo, i to još od smrti svoga muža Davida prije dva mjeseca. Pogled joj je odlutao na Davidov grob gdje se mlada zelena trava već počela probijati iz smeđe zemlje.

I sad se ponovo održavao taj besmisleni obred. Kao jeka, kao bolno zamuckivanje prethodnoga događaja. Kao da se vrijeme spotaknulo.

Osvrnula se na ostale sprovodnike što su se sjatili oko groba na malom seoskom groblju. Nije ih bilo mnogo. Šaćica Georgeovih prijatelja iz sela, a u prvom redu tri Lestera, Renata Lester, Georgeova udovica, tamnoputa, otmjena i lijepa čak i u onoj teškoj crnoj haljini što ju je navukla na sebe kako su joj to nalagali njeni stari talijanski običaji. Odmah do nje, kao i uvijek, stajao je Nicko, njen najmlađi sin. Nicko je tek malo nalikovao na Davida, a više na svoju majku. Bio je tamniji od Davida, a imao je i savršenije crte lica. Malo dalje od njih stajao je plavokosi stranac, koji se nije obazirao na kišu što mu je šibala po kosi. Netremice je gledao Mirandu sivim, strogim očima. Richard Lester. Miranda ga je upoznala tek prethodne noći. Richard je bio iz Georgeova prvoga braka, dakle Davidov i Nickov polubrat.

Stigao je u Parmeley oko šest sati. Renata se još nije vratila iz Ludlowa kamo je otišla da uredi kosu za sutrašnji pogreb. Nicko se zatvorio u svoju sobu odakle je ječala glazba s radija. Miranda je otvorila vrata tome strancu. Pogledala ga je upitno jer nije izgledao kao jedna od onih sivih, službenih osoba koje su dolazile i odlazile cijeli tjedan radi sređivanja formalnosti u vezi sa smrću.

— Je li moj otac kod kuće? — upitao je taj stranac dubokim glasom, s pomalo američkim naglaskom.

Miranda je glupavo zurila u njega, a onda kao jeka ponovila: — Vaš otac?

— George Lester — rekao je došljak. Na licu mu zatitrao izraz nestrpljenja. — On još stanuje ovdje, zar ne? Ja sam Richard Lester.

I tad se sjetila. Richard, stariji polubrat o kojem je David toliko pripovijedao. Richard je napustio dom pod prilično nejasnim okolnostima i sve od onda je radio u Americi kao inženjer.

Na poticaj prve pobude pružila mu je obje ruke i rekla: — Oprosti. Otac ti je mrtav.

Smrknuo se.

— Mrtav? Zar i moj otac?

— Moje saučešće — rekla je Miranda. — Umro je u ponedjeljak. Sutra je pogreb.

Odmaknula se u stranu kako bi mogao ući u predsoblje. Nakrivio je glavu prema Nickovoj sobi odakle je dopirala bučna glazba.

— Zar moj mali braco ovako bdi nad mrtvacem? Gdje je Renata? Kod frizerke, je li?

— Jest.

— Zar vam to ne ulijeva vjeru u život kad vidite da se nikad ništa ne mijenja? — rekao je podrugljivo.

— Sigurna sam da će se Renata uskoro vratiti. Reći ću Nicku da si ovdje.

— Ne, nemoj! Radije bih prvo vidio svog oca — rekao je Richard Lester i prešao na drugu stranu predsoblja. Na dnu stubišta što je vodilo u prvi kat zaustavio se i okrenuo prema Mirandi. — Ti si Davidova žena, je li?

— Jest. Ja sam Miranda. Naravno, znaš da je David...

— Znam. Otac mi je pisao. Zato sam i došao ovamo.

I onda, bez riječi sućuti ili pitanja, popeo se stepenicama i ušao u očevu sobu.

Ostao je tamo skoro jedan sat i nije silazio sve dok se Renata nije vratila kući. Miranda je čula kako je pozdravio maćehu, ali je ostala u svojoj sobi spremajući Daniela u krevet. Nije se pridružila ostaloj obitelji sve do večere.

Renata je bila vrlo raspoložena za večerom. Naginjala se k Richardu i ispitivala ga o njegovu životu u Americi. Svojim jakim talijanskim glasom neprestano je ponavljala kako se raduje što je tako nenadano došao. Nicko je pak s druge strane bio manje živahan nego obično. Miranda je mislila da su njegove tamne oči odražavale oprez. A Richard? Nejasno je osjećala bolno razočaranje. Nadala se savezniku, premda joj nije bilo posve jasno

zašto joj je saveznik potreban, a Richard je bio laskavo pažljiv prema Renati. S Mirandom je jedva progovorio desetak riječi.

Ne, ne sumnja više u to. George je bio njen jedini prijatelj među Lesterima. Miranda je ponovo pogledala njegov grob i suze su joj navrle na oči. Sve od onda kad je u ranom djetinjstvu izgubila vlastite roditelje i kad ju je primila k sebi tetka Louie, i to nerado, Miranda je duboko čeznula za obitelji koja će je voljeti, a George Lester je bio jedini koji joj je to donekle pružio. Dragi George, s onim svojim rumenim obrazima i svijetlim plavim očima! Nekoliko tjedana poslije Davidove smrti bila bi zacijelo završila u duševnoj bolnici da nije bilo njegova tihog razumijevanja, a sad ju je opet obuzela panika jer se pitala kako će izlaziti na kraj bez njega u ovom neprijateljskom domaćinstvu.

Iznenada je opazila kako se ostali sprovodnici razilaze. Izvukla je pete iz blata i odgacala onih nekoliko koraka do Davidova groba. Dok je stajala kraj groba i gledala ga, suze su joj neobuzdano potekle i miješale se s kišom na obrazima. Nakon nekoliko sekundi osjetila je kako ju je netko čvrsto stisnuo za ruku. Okrenula se i vidjela Richarda Lestera. I on je gledao u grob.

— Je li to Davidov?

Miranda je samo kimnula.

Nije mogla izustiti ni jedne riječi.

Dugo, dugo Richard je bez riječi zurio u grob i cijelo vrijeme držao Mirandu čvrsto za ruku.

— Teško je sve to vjerovati — rekao je napokon.

— Jest.

— Želim čuti o svemu.

— O nesreći?

— Jest. Otac mi je pisao, ali bih želio čuti pojedinosti od tebe.

Miranda je odmahнула nekoliko puta glavom kao da želi odagnati bol.

— Renata... ili Nicko... oni ti mogu o tome pričati...

— Želim čuti tvoju verziju. Gdje možemo razgovarati? — upitao je izravno i nimalo prijateljski.

— Pa, pretpostavljam da bismo mogli razgovarati kod kuće.

— Dobro. Kad završi ova ceremonija, doći ću u tvoju sobu.

— Miranda!

Miranda se okrenula. S druge strane ograde vidjela je Renatu kako se naginje iz prvog automobila u pogrebnoj povorci i domahuje joj nestrapljivo.

— Tako ti svega, požuri! Nećemo valjda čekati svoju smrt ovdje.

Držeći Mirandu čvrsto za ruku, Richard ju je odmah poveo po blatnom putu, i to tako naglo da se ona spotakla i bila bi pala da je nije onako čvrsto držao. Pogledala ga je postrance i pitala se kakav je to čovjek. Tako je različit od ostalih Lestera, i to ne samo tjelesno, kao Viking među Latincima, nego i po temperamentu. Sjetila se kako joj je David pripovijedao o Richardu i njegovu braku. Imao je drolju, a ne ženu, tvrdio je David. Richard je živio u paklu s njom. Miranda se pitala je li još živi s tom ženom, pa ako i živi, ipak je teško objasniti, a kamoli oprostiti Richardovo neprijateljsko ponašanje prema njoj, i to u trenucima kad bi posve sigurno morao suosjećati s njom.

Došli su do automobila i Miranda je sjela između Renate i Nicka. Richard je sjeo na malo sjedalo nasuprot njima. Bilo je očito da je Renata grozno raspoložena. Čim je automobil krenuo, skinula je nakvašene rukavice i s gađenjem ih bacila na pod.

— Uh, kakvo vrijeme! Prokisla sam do kože. Pogledajte moj krzneni kaput. Uropašten je!

Miranda je skinula crni šešir što joj ga je Renata posudila i tužno je promatrala njegov obješeni obod.

— Na žalost, Renata, i ovaj je šešir upropašten.

— Hvala nebesima što si skinula taj šešir s glave. Sad opet lijepo izgledaš — reče Nicko i zagrlji Mirandu. Za njega je postojao samo jedan način gledanja na ženu. — Zar nije prava lutka, Richarde? David je znao što želi...

Miranda se pomakla naprijed, tako da je sjedila na samom rubu sjedala, kako bi izbjegla Nickovo neukusno grljenje. Okrenula je glavu u stranu kako ne bi vidjela izraz gađenja na Richardovu licu.

— Hoće li biti vremena da se presvučemo prije objeda? — pitala je Renatu.

— Naravno. Moramo skinuti sa sebe ovu mokru odjeću. Gospođa Shaw može zabavljati goste dok se mi presvučemo. Jedina mi je utjeha što su i drugi prokisli, pa neće ostati dugo.

— I ja se nadam da neće dugo ostati. Ne bih mogao provesti cijelo poslijepodne s tim podlacima — reče Nicko. — Ovo je smiješan automobil, zar ne? Zanima me što bi se dogodilo da vozač pritisne papučicu gasa do dna? Richarde, jesi li ti prebacio svoj automobil ovamo?

O automobilima je Nicko mogao razgovarati kako je god tko dugo želio.

— Ne, nisam. Unajmio sam automobil ovdje.

— Ne isplati ti se kupovati automobil za ovo kratko vrijeme što ćeš biti ovdje — rekla je Renata. — Možeš se poslužiti Georgeovim automobilom.

— Hvala — reče Richard. — Budući da namjeravam ostati ovdje malo dulje, možda ću ipak potražiti nešto prikladno.

Nastala je podulja stanka, a onda je Richard iznenada upitao: — A što se dogodilo s Davidovim automobilom?

— Otpisan je — reče Nicko. — Sunce ti, trebalo je da to vidiš! — glas mu je iznenada živnuo. — Krov mu je bio posve zdrobljen, a prednji dio harmonika.

Richard je kradomice pogledao Mirandine blijede obraze.

— A gdje je sada taj automobil? — upitao je Richard oštro.

— Preuzeo ga je Sam Deakins, naš seoski automehaničar, ali mislim da ga se sad već otarasio.

— Je li ga policija pregledala?

— Dakako da ga je pregledala.

— Je li bio tehnički neispravan?

— Misliš prije nesreće? To je nemoguće reći. Rekao sam ti kako je bio strašno uništen.

— I što je istraga zaključila? Što je bio uzrok nesreće?

— Nisu bili sigurni. Mislili su da je možda sunce načas zaslijepilo Davida. Znaš kako te sunce može naglo zaslijepiti kad se spuštaš s Gravels Hilla prema zapadu. A toga je dana sjalo sunce, je li, Miranda?

— Jest — odgovorila je Miranda ravnodušno. — Dan je bio divan.

— Naravno, on je bio sam u automobilu? — upitao je Richard.

— Jest. Danici i ja obično smo išli s njim, ali toga smo dana ostali kod kuće.

Richard joj se tužno osmjehne i reče:

— Na sreću.

Automobil je uskoro skrenuo s glavne ceste i na čelu male povorke udario vijugavim puteljkom do Lesterove kuće zvane Parmeley House. Kiša je još lijevala, a Miranda je, ni sama ne znajući zašto, zurila u pomicanje brisača vjetrobrana.

Razmišljala je o Richardovoj posljednjoj okrutnoj izjavi. Je li to sreća što je izgubila Davida? Je li to sreća što će duge, puste godine svoga života

živjeti bez njega. Upoznala je Davida prije dvije godine i odmah je znala da je baš on osoba na koju je čekala pune dvadeset i tri godine. Ona je bila tiha djevojka, a on je bio veseljak, i to inteligentan i duhovit. Upoznali su se u knjižnici gdje je Miranda radila. David je bio na posljednjoj godini svoga studija. Bio je nadaren, a imao je i bezbroj prijatelja i prijateljica.

Vjenčali su se već nakon šest mjeseci. David je položio stručni ispit, rodio se Daniel, a ljubav je među njima jačala kroz sve teškoće. U međuvremenu su dvaput došli u Parmeley na kraći posjet. George Lester je odmah zavolio Mirandu. Renata, njegova lijepa druga žena, dvadeset godina mlađa od njega, bila je hladna, ali dosta ugodna. Nicko, Davidov mlađi brat, kojemu je jedva bilo devetnaest, bio je pakostan od početka. Kad su ih treći put posjetili, trebalo je da ostanu dva tjedna, a poslije toga otputuju u Italiju i prvi put posjete Davidova talijanskog djeda. Tri dana prije odlaska David je poginuo u automobilskoj nesreći.

Miranda je ostala bez novca i bez doma. Otkazali su stan u Londonu prije nego što su otputovali u Parmeley, pa je sad potpuno zavisila o Lesterovima. Skoro trenutačno Renata se promijenila. Kad god George nije bio u blizini, Renata je nemilosrdno i podrugljivo prigovarala Mirandi, ali tako lukavo da bi Mirandi bilo teško požaliti se kad bi imala i kome. A nekako joj se nije dalo da se povjerava Georgeu. I onda je George umro, a Renata je mirno, bez pitanja odlučila da maloga Daniela odvede u Italiju.

Miranda se prisilila da prati razgovor u automobilu. Nicko je baš upitao: — U koliko će sati doći Finch?

— Oko četiri — odgovorila mu je Renata.

— Tko je Finch? — upitao je Richard.

— Očev odvjetnik — odgovori Nicko. — Naslijedio je staroga Braya kad je ovaj umro. No ne očekujem nikakva iznenađenja.

— Nemoj biti tako siguran — opomenula ga Renata. — Gospodin Finch je posjetio tvog oca prošli mjesec i dugo su vijećali iza zatvorenih vrata.

— Što? Zašto je došao?

— Ne znam. Tvoj mi otac to nije htio reći. Znaš i sam kako je znao biti tvrdoglav. Moraš znati — nastavila je Renata i značajno pogledala Mirandu — da su u obitelji nastale neke promjene.

Nicko se osjećao nelagodno. Richard je radoznalo promatrao sve troje. No Miranda se posve povukla u sebe i nije zamjećivala da je itko pomno motri.

Već je razmišljala o skorašnjem razgovoru s Richardom i o njegovim pitanjima što se tiče Davidove smrti, te o njegovom čudnom držanju na groblju i izjavi kako želi čuti »njenu verziju« nesreće.

2

Parmeley House je bila ukusna, bijela vila, s dubokim prozorima sa svake strane trijema. Donji dio zidova bio je obrastao lijepom biljkom penjačicom. S lijeve strane nalazio se staklenik i odmah do njega garaža za dva automobila. Garažu su zaklanjala visoka stabla. Kuća je stajala usred velikog vrta. Tratina i gredice sa cvijećem bile su ispred kuće, ukrasno grmlje sa strane, a povrtnjak otraga. Odmah iza toga bilo je i tenisko igralište, koje se sad rijetko upotrebljavalo. Ležala je u jednoj dolinici u južnim brdima pokrajine Shropshire, otprilike kilometar izvan sela Parmeley.

George je kupio kuću prije pet godina kad se povukao u mirovinu u Birminghamu. Prije toga su živjeli u Edgbastonu, ali je George oduvijek čeznuo za seoskim životom i iščupao je svoje korijenje u gradu bez trunca žaljenja. David, kojemu je tada bilo osamnaest godina, upravo je završio gimnaziju i upisao se na Umjetničku akademiju u Shrewsburyju. Nicko je u petnaestoj godini prekinuo školovanje, smatrajući da je naučio sve što se moglo naučiti, pa se poslije toga skitao po selu i odlazio na tajanstvene izlete u Birmingham, London i druga daleka mjesta, tražeći užitak i razonodu i ne mareći za izdatke.

Automobil kojim su se dovezli Lesterovi s pogreba projurio je kroz otvorena vrata i zaustavio se pred kućom. Ostala četiri automobila zaustavila su se na pošljunčanom kolniku iza njih.

Gospođa Shaw, dvorkinja iz sela, dočekala je sprovodnike u predsoblju i prihvaćala njihove prokisle kapute i odnosila ih u kuhinju. Miranda se zadržala s gostima nekoliko minuta, a onda je pobjegla širokim stubištem u svoju sobu u prednjem dijelu kuće.

Bila je to prostrana, svijetla soba s pogledom na velika brda u daljini. Na podu od stare hrastovine bili su ukusni sagovi, a pokućstvo je bilo staro i vrlo lijepo. Miranda se sjetila kako je bila očarana tom sobom, koju je preplavilo sasvim neočekivano zimsko sunce, kad je stigla ovamo s Davidom u posljednji posjet. Za prijašnjih posjeta, prije nego što se Daniel rodio, služili su se malo manjom gostinjskom sobom, a ova velika soba sa susjednom svlačionicom činila se pravim rajem zemaljskim u usporedbi s onim tijesnim i mračnim londonskim stanom. Tada je tek shvatila kako je

Davidu bilo teško živjeti u skućenom prostoru pošto se u djetinjstvu navikao na takvu udobnost. Njoj je bilo svejedno jer je i prije živjela u hladnoj, tijesnoj sobici u stanu svoje tete, a spavala je na onome što su drugi članovi njene obitelji odbacili. No David nije nikad pokazao ni najmanjim znakom da je ikad stanovao bolje i udobnije.

Ostavila je kaput i Renatin šešir u kuhinji. Sada je skinula i prokisle cipele i čarape. Pošto je opipala haljinu po ramenima, vidjela je da je mora skinuti jer je posve mokra. No tu vunenu tamnosivu haljinu Renata bi jedino odobrila u takvoj zgodi, pa ju je zato Miranda prostrla na radijator da se bar malo osuši. Nakon toga je rasplela kosu i dobro je protrljala ručnikom. Na vršcima prstiju odšuljala se u susjednu sobicu da pogleda Daniela.

Kao i obično, izvukao se ispod pokrivača i nepokriven ležao na gornjem pokrivaču. Njegovi su crni uvojci bili malo vlažni od znoja, a njegove nevjerojatno duge trepavice presavile su se na svijetlosmeđim obrazima. Miranda je kleknula kraj krevetića i naslonila obraz na rešetku. Jedva se obuzdala da je podigne djetešce i privine ga k sebi. Nježno mu je poljubila ispruženu šacicu i tiho se vratila u svoju sobu.

Umila se i sjela pred zrcalo gdje se pažljivo počesljala. Bilo joj je stalo da sakupi svu snagu prije mučnog sastanka s Richardom. Vjerovala je da će se on osjećati manje tankoćutnim ako u njenim očima i na obrazima ne bude tragova suza. Nagnula se naprijed i kritički promatrala svoje lice. Nije vidjela u njemu ljepote koju je David nekad vidio, ali se nije morala toga svoga lica stidjeti. Imala je malo široke lične kosti, ozbiljne sive oči i široka, lijepa usta. Ovog trenutka imala je i male podočnjake, a po ustima bi se moglo naslutiti da je u dubini muči neki nemir. Dugu, plavu i sada vlažnu kosu začesljala je i zavezala je na zatiljku crnom vrpcom. Nakon toga je navukla čarape i obula suhe cipele i napokon ponovo obukla istu haljinu iz koje je još izbijala para. Tek se tada spustila u blagovaonicu.

Velika blagovaonica bila je u stražnjem dijelu kuće. Činilo se da je puna ljudi. Stol u sredini blagovaonice bio je pun hladnih jela. Nicko i Richard marljivo su točili i dijelili piće iz ormarića sa strane. Gorjela su dva kristalna svijećnjaka i rastjerivala tminu mračnoga poslijepodneva. Renati još nije bilo ni traga ni glasa.

Miranda je stajala na pragu, oklijevajući. Richard je to opazio i odmah se probio do nje između skupina ljudi.

— Ah! — reče. — Vrlo ti pristaje ovaj izgled nevine djevojke. I meni se sviđa. Uđi! I ti si jedan član obitelji, je li?

Miranda ga je pogledala u nedoumici. Njegove sive oči ništa joj nisu govorele, ali nije bilo sumnje da mu je glas imao neprijateljski prizvuk. Pitala se ne pije li on previše.

— Dođi i popij nešto — nukao ju je.

— Hvala, ali radije bih prvo pogledala imaju li gosti sve što im je potrebno.

— Prvo popij nešto! — navaljivao je Richard. Opet ju je čvrsto stegnuo za ruku. — Moram se brinuti za tebe, jer mi se čini da mi naglo nestaju rođaci.

Miranda je dopustila da je Richard odvede do ormarića s pićem. Tamo joj je natočio veliku čašu serija. No poslije toga posve je zaboravio da ona postoji. Činilo se da je takvo ponašanje svojstveno njemu. Da sakrije zbunjenost, počela se osvrutati po sobi. Zapravo u cijeloj skupini nije bilo više od jedanaest ljudi. Miranda ih je većinu poznala. Georgea su voljeli u selu, i to su bili sve njegovi susjedi: župnik, liječnik, nekoliko kolega s kojima je igrao šah i nekoliko članova mjesnog sportskog kluba. Sve su to bili postariji ljudi. Stajali su u skupinama i malo razgovarali, a osjećali su se lagodno u zajedničkom društvu jer su se već odavno poznavali.

Nicko, vjeran sebi, prisvojio je jedinu donekle zgodnu ženu u tome društvu.

U tom je trenutku stigla Renata. Presvukla se u crnu, čipkastu haljinu, a i obilno se poslužila rumenilom za usne i obraze. Crna, sjajna kosa bila joj je savršeno počešljana. Kao i obično, Miranda se kraj nje osjećala kao čupavi engleski vrabac. Renata je odmah počela obilaziti goste, čavrljajući i zadirkujući ih u prolazu. Zaustavila se kraj doktora Callendera baš kad se približio Mirandi. Callender je bio postariji čovjek koji je liječio ljude u njihovu kraju već skoro četrdeset godina.

— Ah, Renata! — odmah se obratio njoj. — Ne mogu ti reći kako sam sretan što te vidim tako raspoloženu. Tvoja sposobnost oporavljanja mogla bi poslužiti kao primjer svima nama.

— Moramo se znati malo i pretvarati, ali u dubini! — rekla je Renata i dramatski se uhvatila za srce.

— Dakako — odgovori Callender. — Vrlo si hrabra. Smije li se znati imaš li već kakve planove za budućnost.

— Ništa određeno. George je umro tako naglo. Međutim, mislim da ću sve ovdje prodati i otputovati u Italiju. Zaista, mene i Nicka nema što držati ovdje.

— Nicko nema namještenja, zar ne? — reče Callender namjerno. — No ovdje su Miranda i njeno dijete. Dakako, i o njima treba voditi računa. Koliko čujem, to je njen dom.

Renata je toplo zagrlila Mirandu i rekla:

— Davidovo je dijete meni tako drago kao da je moje. Svakako, prije nego što išta učinim, morat ćemo se dogovoriti s Mirandom tako da i ona bude potpuno zadovoljna.

Pristupila im je mlada žena koja je razgovarala s Nickom.

— Ne namjeravaš nas valjda ostaviti, draga Renata! — kriknula je ona neiskreno.

— Mrzim o tome i misliti, ali to je možda jedini izlaz. Ovdje neće biti baš mnogo novca, a u Italiji je život mnogo jeftiniji — dodala je i odmah se upustila u uspoređivanje troškova života u Engleskoj i u Italiji.

Doktor Callender je pijuckao šeri i iznad čaše gledao Mirandu.

— Što je s vama, mlada gospođo? Vrlo ste šutljivi.

Miranda je nijemo zamahnula glavom.

— Oprostite. Bilo je zaista glupo što sam vas tako nešto pitao. Prokleta sramota s moje strane. George vam je bio dobar prijatelj.

— Zaista je bio — priznala je Miranda.

— George je bio zaista simpatičan momak. Nikad ne bih pomislio da će samo tako nestati. Na sportskom se terenu ponašao kao mladić od dvadeset godina. Nema sumnje da je Davidova smrt ubrzala i njegovu vlastitu. No počeli smo razgovor o vama. Jeste li već potrošili sve one pilule za spavanje što sam vam ih dao?

— Ne želim uzimati pilule za spavanje.

— A zašto? Svatko ih uzima — zahihotao se Callender. — Zar se plašite da bi vam netko mogao noću ukrasti ono vaše lijepo dijete?

Miranda je naglo podigla glavu. Prolilo joj se piće po ruci. Na trenutak ju je uhvatio paničan strah. Jedva joj je pošlo za rukom da se na silu nasmije.

— Ne želim spavati dubokim snom u slučaju da se Daniel probudi. Tada ga ne bih čula. U posljednje je vrijeme nemiran. Valjda mu zubići...

Naglo je prestala govoriti jer je došao Richard s kristalnom bocom šerija u ruci.

— Što? Niste ni okusili karminskog mesa — rekao je i neveselo se nasmiješio.

Napunio im je čaše i odmah otišao do susjedne skupine. Doktor Callender je pogledao za njim.

— Richarda je to slomilo. Mnogo je volio oca, a i Davida. Pretrpio je više nego što zaslužuje na ovaj ili onaj način.

— Poznate ga? — upitala je Miranda iznenađeno. — Mislila sam da je on bio više godina u Americi, i to još prije nego što su se Lesterovi doselili ovamo.

— Jest, to je točno. No nekoliko je puta došao ovamo na ljetovanje. George ga je doveo k meni i tako sam ga upoznao. Izbila je neka nesloga među njima i zato je oputovao u Ameriku. Ne znam što je točno bilo, ali to se događa u mnogim obiteljima. Katkad mi je drago što sam neženja. No sretan sam što mogu reći da su poslije sve izgledili i bili u dobrim odnosima.

— Mislim da mene ne voli — reče Miranda.

— Da vas ne voli? Glupost! Trenutačno je samo strašno potresen, to je sve. Richard nije nikad imao Davidov neposredni šarm, a ni Nickov, što se toga tiče, premda kod Nicka to nije prirodno. George mi je znao govoriti kako Richard nalikuje na svoju majku. Ona je također bila velika ljepotica, ali nordijski tip. Richard je, po njegovu pričanju, nalikovao na majku izgledom i naravi. Ona je bila povučena žena, teško je pokazivala svoje osjećaje, ali je ljubila svim svojim srcem.

— Kada je umrla? — upitala je Miranda. — David nije mnogo znao o tome.

— Umrla je za vrijeme rata. Richardu je tada bilo šest godina. George je bio u vojsci, pa kako nije imao rođaka, morao je smjestiti Richarda u internat, premda je bio tako mlad. George se morao vratiti u rat, u Italiju, i tri godine poslije toga vratio se s novom ženom, Renatom. Bila je čarobno lijepa u svojoj osamnaestoj godini. Bila je samo devet godina starija od Richarda.

Renatin gromki smijeh prolomio se sobom, a Miranda i Callender nelagodno su se okrenuli prema njoj.

— Brak baš nije uspio — rekao je Callender malo tiše. — Sve je krenulo loše od samog početka kad Renata nije željela pružiti Richardu dom. Dakako, Georgea je to strašno smetalo, a Renata nije nikad mogla

shvatiti zašto. Rodila mu je dva lijepa sina i nikako nije mogla razumjeti zašto oni ne mogu zamijeniti Richarda.

Mirandin je pogled odlutao na drugi kraj sobe gdje je Richard pristojno slušao brbljanje neke stare žene. Pokušavala je sebi dočarati dječaka od šest godina koji je izgubio svoju tihu, nježnu majku i bez pitanja je strpan u internat, a ubrzo poslije toga njegovo mjesto u vlastitom domu zauzima lijepa, živahna žena i njeno dvoje zgodne djece koja su posjedovala »neposredni šarm«.

Opazila je kako Renata polako vodi goste prema izlazu. Miranda se na brzinu oprostila od doktora Callendera i pozdravila se s ostalima. Stigla je s većinom porazgovarati po koju riječ. Kad se društvo toliko prorijedilo da su ostala samo tri-četiri Renatina najmilija prijatelja, Miranda je otišla u kuhinju.

Kuhinja je bila velika, udobna prostorija sa sunčano žutim zidovima. Osim obilja modernih ormarića i aparata, u toj je kuhinji još stajao starinski hrastov ormar, te golem stol i ljuljačka za koju je gospođa Shaw tvrdila da joj je prijeko potrebna za dobrobit njenih leđa. Kuhinju je grijala velika peć na koks. To je bilo utočište u koje se Miranda voljela sklanjati.

Dvorkinja Shaw je stajala kraj slivnika i iz tanjura čistila ostatke jela u kantu za smeće. Daniel je sjedio na svom visokom stolcu i sretno je udarao žličicom po tanjuriću ispred sebe. Ostaci večere još su mu se vidjeli na obrazima. Gospođa Shaw se okrenula kad je Miranda ušla u kuhinju.

— Oh, to ste vi, draga! Donijela sam ovo janješće ovamo i dala mu večeru. Nadam se da mi to nećete zamjeriti?

— Naravno da neću. To je bilo ljubazno od vas. Bila sam zabrinuta zbog njega, ali sam se zadržala s ljudima. Nisam ga čula.

— Nije plakao. Ležao je i samo se smijao. Ovo je dijete predobro da bi živjelo.

— Oh, gospođo Shaw, nemojte to govoriti! — lanula je Miranda.

Riječi su joj izletjele prije nego što ih je stigla zaustaviti.

Dvorkinja se malo lecnula. Bila je to sitna, energična žena, koja je navršila pedesetu. Njena bujna crvena kosa počela joj je sijedjeti.

— Oprostite. Glupo je to što sam rekla, ali to je samo izreka koja ništa ne znači.

— Znam. Oprostite, gospođo Shaw — ispričavala se Miranda.

— Osjećam se malo...

— Jezivo — ubacila je riječ gospođa Shaw. — To je zbog pogreba. Svi ćemo se osjećati malo bolje kad sve to prođe. Zašto ne odete gore i malo prilignete prije nego što dođe odvjetnik?

— Zar ne želite da vam pomognem oprati suđe? — Ima ga tako mnogo.

— Idite vi samo. Ja ću to sama brzo pospremiti — rekla je dvorkinja Shaw i pustila jak mlaz vode kako bi na taj način prekinula razgovor.

Miranda je obrisala Danielu lice, izmičući njegovom oduševljenom gađanju žlicom, a onda se povukla u svoju sobu. Bilo je gotovo mračno, ali ipak nije upalila svjetiljke. Otišla je do prozora, sjela na stolac i obraz naslonila na prozorsko okno. Zurila je u kišni veo ispred tamnih, dalekih velških planina.

Nije znala kako je dugo tako sjedila, ali se sva ukočila, osjećajući grč kad je netko tiho pokucao na vrata. Prvi put nije bila sigurna da to zaista netko kuca, ali kad se kucanje ponovilo, okrenula se i otvorila je vrata.

Na odmorištu ispred vrata stajao je Richard Lester. Donio je kristalnu bocu sa šerijem i dvije čaše. Oko usana mu je titrao topao, srdačan smiješak.

3

Richard je prošao kraj Mirande ne čekajući da ga pozove u sobu.

— Vrlo ugodno! Nemoj paliti svjetla. Bit će nam ovako ljepše. Možemo li negdje zajedno sjesti?

— Nemamo gdje.

— Ništa zato.

— Ti sjedni ovdje, a ja ću čučati kraj tvojih nogu.

Odložio je bocu i čaše na stolić kraj velikog viktorijanskog naslonjača, a onda primakao bliže podložak.

Miranda je upalila svjetlo i netremice gledala Richarda. Shvatila je da smiješak, za koji je najprije mislila da je srdačan, ima drugu svrhu, da je to definitivno zavodljiv smiješak koji Richardu nekako ne pristaje. Zapravo on se već pokolebao čim je ona upalila svjetlo i čim ga je stala onako netremice gledati.

Miranda se vratila do stolca kraj prozora, prepustivši naslonjač Richardu.

— Richarde, sa mnom se ne moraš tako ponašati. Bila bih ti zahvalna da si došao k meni prijateljski ili čak iz puke uljudnosti, ali ovo me strašno vrijeđa.

Richard je sjeo, sramežljivo se smiješeći.

— Hvala nebesima da je tako! Vidiš i sama da to nije moja uloga.

— Pa zašto si onda smatrao da je potrebno tako nastupiti kod mene?

— Zaključio sam to prema Renatinom pisanju...

— Što ti je pisala? — Nastala je duga stanka. Richard je proučavao Mirandino lice kao da tamo traži neko rješenje. — Što ti je Renata pisala o meni? — ponovila je Miranda.

Činilo se da je Richard u mislima odlutao nekamo daleko i da mu se tek polako vraća pozornost na ono što ga Miranda pita.

— Mislio sam da ćeš biti starija — rekao je napokon.

— Starija? Zašlo si to mislio?

— Sjećam se kako je Renata pisala da se David oženio ženom starijom od sebe.

— Bila sam osamnaest mjeseci starija od Davida. Sad mi je dvadeset i pet godina. Još nisam oronula.

— Stekao sam krivi dojam.

— Jest. Zanima me na koji način.

— Oprosti ako ti se činim malo bezosjećajnim. No moraš znati da sam ostavio mladog brata i oca, koje sam slučajno mnogo volio. Dolazim kući i saznajem da su obojica mrtva.

— I to otkako sam ja došla među njih? Zar to želiš reći? — upitala je Miranda i od bijesa stiskala šake u krilu. — Što misliš da sam radila? Misliš li da sam ih ja uništavala jednoga po jednoga? Ti si ostavio svog brata i oca da bi sebi stvorio život na drugoj strani svijeta. David je bio moj život. Ovdje kraj mene. Kakav je moj gubitak?

Richard Lester je prišao prozoru i stojeći iznad nje počeo se ispričavati: — Oprosti mi. Zaista mi je žao. Znam da si ga voljela i da ti je teško pomiriti se sa životom bez njega — rekao je i položio joj ruku na rame. — Dođi da nešto popijemo. Zaista želim s tobom razgovarati i nemam namjere da te napastujem. Eto, to ti obećajem.

Miranda je dopustila da je odvede do naslonjača. Nakon toga je Richard navukao zavjese na prozoru i natočio dvije čaše. Sjeo je na podnožak kraj njenih nogu.

Nakon trenutka šutnje pogledao je prema sobici koja je nekad služila kao svlačionica.

— Je li dijete tamo?

— Nije. Dolje je u kuhinji s gospođom Shaw.

— Nisam ga još vidio.

— Predivno je.

— Vjerujem ti.

Suze su navrle Mirandi na oči. Borila se neko vrijeme da ih zadrži, pokušavajući piti šeri, ali je naposljetku morala odložiti čašu na stol. Objema rukama pokrila je obraze.

— Što je? — upitao je Richard.

— Zar sam rekao nešto što te uzrujalo? — dodao je i pružio joj rupčić. — Molim te prestani plakati i ispričaj mi što ne valja.

Miranda je prihvatila rupčić i obrisala oči. Kad se smirila, rekla je: — Ona mi želi oteti dijete.

— Što? Tko želi koga oteti?

— Renata. Želi mi oduzeti Daniela.

— Glupost! Uvjeren sam da to ne želi. Renata nije luda za djecom. Ti si samo prestrašena jer si izgubila Davida, a sada ti je ostao samo Daniel.

Miranda je tvrdoglavo odmahivala glavom, opovrgavajući njegovo uvjeravanje.

— Želi ga odnijeti k Davidovu djedu u Italiju.

— K starome Stefanu? On bi sigurno volio vidjeti Daniela. Uostalom, zašto ne bi otišli tamo. Malo odmora ni tebi ne bi škodilo. Nekoliko tjedana na suncu i tebi je nužno.

— Ti me ne razumiješ. Nisam u pitanju ja. Renata želi odvesti Daniela bez mene. Meni savjetuje da potražim posao. Još dok je George bio živ, govorila mi je da ne mogu valjda očekivati da me on uzdržava. Govorila mi je kako ću biti slobodnija bez Daniela.

— Pa nije valjda govorila o odlasku u Italiju s Danielom još dok je otac bio živ? On nikad nije ni pomišljao da bi se stalno nastanio u Italiji.

— Ne, nije. Samo je usputno spomenula Italiju poslije smrti tvoga oca, i to kad je razmišljala o svojim planovima za budućnost. Prije toga je tvrdila kako nas tvoj otac ne može uzdržavati, pa da će ona zadržati Daniela ovdje dok ja budem u Londonu. Čim je David poginuo, okomila se otvoreno na mene, kao da me želi otjerati odavde. Nemam ništa protiv toga da nađem sebi posao, ali ne želim izgubiti svoje dijete.

Richard ju je uhvatio za obje ruke.

— Ti si zaista prestrašena. Slušaj me. Renata ti ne može baš ništa učiniti. Ti si Danielova zakonita skrbnica i ne može ga ni prstom taknuti ako joj ti ne dopustiš, prema tome prestani o tome brinuti.

Miranda se slabašno nasmiješila.

— Šteta je što sam tako neotporna, a nisam uvijek bila takva. Znala sam se vrlo dobro boriti u životu.

— Sada si samo strašno potresena zbog svih tih događaja. S vremenom će ti biti lakše. A u vezi s tim namještenjem... reci mi imaš li išta novca?

— Nemam dovoljno da bih Danielu mogla osigurati ikakav dom. Osiguravajući zavod mi je isplatio dvjesto funti za automobil. Imam još i pedeset funti što smo uštedjeli za putovanje u Italiju. David nije imao osobnog osiguranja. Nikad nismo ni pomislili da bi to bilo potrebno. Tek su mu bile dvadeset i tri godine. Pošto je diplomirao na umjetničkoj akademiji, dobio je nekoliko kraćih namještenja, a u travnju je trebalo da počne raditi za vrhunski oglasni zavod u zemlji. To bi bilo izvrsno namještenje. Unaprijed smo se radovali što ga je dobio.

— I onda ste došli ovamo na odmor?

— Jest. Sredinom veljače. Mislili smo provesti dva tjedna ovdje, a onda dva ili tri tjedna u Torinu s Davidovim djedom. Toliko smo se svemu tome radovali. Živjeli smo dosta teško. Nismo imali novca i mogli smo sebi priuštiti samo trošan stan. Ja sam morala raditi sve dok se nije rodio Daniel. Meni nije bilo dobro, ali sve smo hrabro podnijeli i onda smo pomislili kako je došla prekretnica... otkazali smo stan u Londonu... Bili smo tako sretni...

— I tada je David poginuo?

— Jest. Posljednjega dana u veljači.

Nastala je duga šutnja. Richard je ponovo napunio čaše. Napokon je rekao: — Obećala si da ćeš mi pričati o tome kako je David poginuo. Imaš li još volje da mi to pričaš?

— Imamo li vremena sada?

— Doći će po nas ako im budemo potrebni.

— Što zapravo želiš znati? Vozio se u Ludlow. Bilo je oko tri i pol sata poslije podne. Čini se da je iznenada izgubio vlast nad automobilom kad se spuštao s brda Gravels Hill i udario je u golemi stari hrast na dnu. Kažu da je odmah poginuo.

— Nijedan drugi automobil nije sudjelovao u nesreći?

— Nije. Neki seljak, koji se vraćao na traktoru sa svoga polja, bio je pedesetak metara od mjesta nesreće i sve je vidio.

— Ali kako je samo mogao tako izgubiti vlast nad vozilom? Pa on je bio iskusan vozač. Zar nisi i ti imala taj dojam?

— Ja ne vozim, ali sam smatrala da David dobro vozi. Postoji mogućnost da ga je zaslijepilo sunce. Tada nije bilo poledice. Vrijeme je bilo vrlo lijepo. Sunčan dan.

— Zašto je išao u Ludlow? Zbog nekog posebnog razloga?

— Ne. Samo da se proveze. Često smo išli zajedno na vožnju. Voljela sam taj gradić.

— Zašto i ti nisi išla s njim?

— Zapravo se i ne sjećam. Vjerojatno Danielu nije bilo dobro. Jest, točno je, bio je malo prehladen. Osim toga smatrala sam da je malo prekasno da se nekamo ide. Za tri dana imali smo otputovati u Torino, pa sam morala i spremi stvari za put.

— Kakav je to bio automobil?

— Bio je »triumph herald«, star pet godina.

— Je li prije toga bio pouzdan?

— Savršeno.

Richard Lester je izvadio cigaretu i rastrešeno je pripalio. Mirandi nije ponudio cigaretu i ona je osjećala da se on opet povukao u sebe. Nakon jedne minute upitao je Mirandu: — Kakav je bio David toga dana? Je li se ponašao kao obično? Je li možda bio potišten?

— David? — Miranda se gotovo nasmijala. — David da bi bio potišten? — ponavljala je, a onda se netremice zagledala u Richarda. — Zašto me pitaš sve to? — najednom će oštro.

— Rekao sam ti. Želim znati kako je David umro. Pa zar to nije prirodno? Ta bio mi je brat!

— Nisam znala da ćeš me tako unakrsno ispitivati ... Ovo izgleda kao policijska istraga ... Ne znam što da ti kažem. Iznenadena sam.

Richard je polako gasio cigaretu i onda, ne gledajući je, upitao: — Što si ti mislila o nesreći? Odmah onda kad se dogodila?

— Što sam ja mislila?

— Jest. Jesi li ti prihvatila kao normalno da mlad zdrav čovjek odjuri s pouzdanim automobilom po bijelom danu i razbije se?

U sobi je nastala grobna tišina. Miranda je čula kako kiša udara o prozorska okna, čula je uobičajene zvukove u kući i snažno udaranje svoga srca. Pogledala je Richarda. On napola okrenu glavu od nje, pa mu po licu nije mogla ništa zaključiti.

— Ti si lud — rekla je šapatom. — Zašto si to rekao?

Richard je snažno otpuhnuo zrak.

— Lud? Tako mi svega, i sam se nadam da sam lud! Zar nisi posumnjala da je nešto čudno u vezi s tom nesrećom?

— Mislila sam da smo presretni. Mislila sam da nam je sve predobro krenulo. Predobro da bi predugo trajalo.

— I nitko nije ništa posumnjao? Policija? Službena istraga uzroka smrti?

— Naravno da nije. Richard ju je gledao ravno u oči.

— No moj je otac posumnjao.

Mirandi je zastao dah. Jedva je izustila pitanje: — Kako ti to znaš?

— Napisao mi je pismo. Nije mi mnogo rekao, ali dovoljno da zaključim kako ga nešto muči u vezi s tom nesrećom. Nije bio sretan.

— Sretan? Dakako da nije bio sretan ...

— Nisam zapravo to htio reći. Njemu je nešto bilo sumnjivo.

Mirandu je zahvatio val mučnine .

— Što ti je pisao?

— Dovoljno da prekinem posao i prevalim tri tisuće milja i dođem ovamo.

— Ali što? Reci što ti je pisao.

Pred njenim očima Richard Lester se počeo mijenjati, kao da navlači novu kožu ... Živahnom kretnjom ruke pripalio je Mirandi cigaretu.

— Zaboravi što sam rekao. To vjerojatno nije ništa drugo nego moja mašta.

— Da zaboravim? Hladnokrvno me obavještavaš da je moj muž možda ubijen, a onda mi govoriš da to zaboravim.

— Ja to nisam nikad rekao.

— No to se moglo zaključiti. Ako si to želio reći, zašto to otvoreno ne kažeš?

— Možda sam mislio na samoubojstvo.

— David? Oh, nemoj biti lud.

— Da, to sam i ja mislio ... osim ako se David nije posve izmijenio. A što se onoga drugoga tiče ... nemam dokaza. Ni otac nije imao dokaza. Rekao sam ti da mi je u pismu vrlo malo natuknuo o tome.

— Kada ti je to pisao? Odmah poslije nesreće?

— Ne, nije. Pisao mi je otprilike mjesec dana poslije toga. Tri tjedna prije svoje smrti. Hoćeš li mi pričati o tome, Miranda?

— Umro je od kljenuti srca. Nisu mu u krvi našli tragova rijetkih, neobičnih južnoameričkih otrova ...

— Ne zbijaj šalu!

— Nije mi do zbijanja šale, vjeruj mi. Umro je poslije podne, i to između vremena za čaj i večere. Bio je sam u svojoj radnoj sobi.

— Tko ga je posljednji vidio živoga?

— Ja. Odnijela sam mu čaj u sobu u pet sati. Renata je otišla da ga pozove na večeru u osam i trideset i tad ga je već našla mrtvoga.

— Je li se ponašao toga dana kao i obično?

Miranda se zamislila na trenutak, a onda odgovori: — Nije. Bio je tih i povučen...

— Kao da je o nečemu stalno razmišljao?

— Pa moglo bi se to tako izraziti. No takav je bio već tjedan dana, ako ne i više.

— Što je sve radio toga dana?

— Ujutro je radio malo u vrtu. Poslije objeda se povukao u svoju radnu sobu gdje je pisao neka pisma ...

— Je li ikad razgovarao s tobom o Davidovoj smrti... — oklijevao je Richard — ... na način kako sam ja razgovarao?

— Nije. Nikad! — rekla je Miranda uhvativši Richarda za rame. — Richarde, molim te, reci mi u što sumnjaš? Gurnuo si me u groznu provaliju. Zar bi itko na svijetu želio učiniti Davidu nešto nažao?

Richard joj se smiješio, neiskreno je razuvjeravajući.

— Kad se to ovako kaže, onda njegova smrt zaista nema smisla, je li? Kakav bi motiv tko imao? Kad bi bar ti to sada mogla zaboraviti. Pokušaj to zaboraviti. Pripiši to mome gledanju detektivskih filmova.

— Onda si zaista bio okrutan prema meni!

Zurili su jedno u drugo, oprezno, neprijateljski. Miranda je poželjela da može opet vjerovati tom čovjeku. Kad mu je izrazila svoju bojazan za Daniela, tješio ju je s mnogo razumijevanja. Sad je shvatila da je on to učinio samo zato da je malo smekša i stekne njeno povjerenje, a onda da je ispituje o Davidovoj i očevoj smrti. Bila je ogorčena.

Netko je pokucao na vrata i prekinuo tok njenih misli. Vrata su se otvorila i u sobu je privirio Nicko. Vidjevši kako Miranda sjedi u naslonjaču, a kraj njenih nogu Richard na podnošku, nasmiješio im se znalački, govoreći: — Vidi! Vidi! Vrlo zgodno! A mi se pitamo kamo ste vas dvoje nestali. Richarde, moram priznati, nisi tratio mnogo vremena.

Richard je hladno pogledao svog polubrata i oštro ga upitao: — Što želiš?

— Došao je Finch da pročita oporuku. Uvjeren sam da to i vas zanima.

Richard je odmah ustao i protegnuo duge noge. Miranda je nesigurno pogledala Nicka i upitala ga: — Je li potrebno da i ja dođem?

Nicko joj se neugodno cerekao.

— Ne pretvaraj se! Nisi se jučer rodila. Nisi se zabadava tjednima ulizavala starome!

Miranda je pocrvenjela, ali ništa nije rekla. Stala je na trenutak pred ogledalo i poravnala kosu, a onda između dvojice muškaraca pošla dolje.

Renata ih je čekala s odvjetnikom u maloj radnoj sobi koju su obično zvali Georgeovom radnom sobom jer je on u njoj provodio veći dio svog slobodnog vremena, i to ne radi vlastitog uzdizanja nego kao sklonište pred ostalom obitelji. U toj je sobici i umro. Bila je to prilično neuredna, otrcana soba s jadnim pokućstvom. Radni stol pun mrlja. Izlizani naslonjač,

nekoliko pepeljara što su redovito bile u toj sobi već je netko uklonio, ali su se u sobi još osjećali Georgeov duh i osobnost.

Martin Finch je sjeo za Georgeov radni stol. Krupan, zdrav muškarac između tridesete i četrdesete, guste riđe kose. Ustao je i rukovao se s Richardom kad mu ga je Renata predstavila, a onda je ponovo sjeo. Sjela su i sva četiri člana obitelji, i to na obične stolce s uspravnim naslonima, što su za tu zgodu bili doneseni ovamo.

— Ovo neće dugo potrajati — počeo je Finch. — Gospodin Lester je uvijek uredno i jednostavno vodio svoje poslove. Ova je oporuka sastavljena otprilike tri tjedna prije njegove smrti i ona se znatno razlikuje od prijašnje, koja sada ne važi, a postojala je skoro petnaest godina. Nema sumnje da je do te promjene došlo zbog Lesterove zabrinutosti za Davidovu udovicu i dijete, pa je i njih želio na neki način osigurati. Prije petnaest godina imanje je razdijeljeno na četiri jednaka dijela, i to između Renate, Richarda, Davida i Nicholasa Lestera — rekao je odvjetnik i pogledao Richarda. — Vi ste tada bili u osamnaestoj godini i odmah biste mogli raspolagati svojim dijelom da vam je tada otac umro. A vi, gospođo Lester, imali biste kontrolu nad nasljeđem svoja dva sina sve do njihove dvadeset i prve godine.

Nicko se nemirno vrpeljio na stolcu:

— Ne bismo li mogli skratiti tu povijest i prijeći na zanimljiviji dio?

— Točno. Već smo, doduše, na tome — nastavio je Finch mirno.

— Ima i nekoliko promjena što se tiče manjih ostavština, koje su trebale da pripadnu ljudima kojih više i nema na životu, a gospođa Clara Shaw, koja i sada radi za vas, dobiva dvjesto funti, ali ukratko, što se tiče glavnog imetka, razdijeljen je na tri dijela: jedan dio pripada gospođi Mirandi Lester, i to jedna polovina. Jedna četvrtina gospođi Renati Lester i jedna četvrtina Nicholasu Lesteru, s tim da nad tim dijelom vlast ima skrbnik do njegove dvadeset i prve godine.

U sobi je vladala tišina. Renata je prva progovorila.

— A što je s Richardom?

— Od novca Richard Lester ne dobiva ništa. Međutim ima prednost da odabere što god želi od osobnih pokojnikovih predmeta, kao na primjer njegov pečatni prsten, zlatnu kutiju za cigarete... — rekao je Finch, okrenuvši se prema Richardu. — Vašemu je ocu posebno stalo da to ne shvatite kao osobnu uvredu. Znao je da ste uspjeli u novom svijetu i da vam

nije bio potreban novac. Želio je bar donekle osigurati Mirandu Lester, a novca nije bilo previše da bi svi mogli dobiti.

— To posve razumijem — rekao je tiho Richard.

Miranda se ogledala oko sebe i vidjela da svi bulje u nju. Renata ju je gledala otrovno i s gađenjem. Nicko je skakutao od zlobe, a u očima Richarda Lestera vidjela je opet samo nepovjerenje.

Miranda nije znala što da kaže. Odvjetniku je rekla: — Hvala. To je bilo vrlo plemenito od gospodina Lestera. Nisam imala pojma.

Martin Finch se rukovao s njom.

— U roku od nekoliko dana pripremit ću sve dokumente tako da ih možete odmah potpisati. Ako vam mogu biti od pomoći na bilo koji način, ili ako vam je potreban savjet, nemojte oklijevati. Odmah me potražite.

Miranda je izašla iz sobe i odmah se požurila u kuhinju. Bila je veselija nego ikad poslije Davidove smrti. Napokon će moći sama odvesti Davida odavde, možda čak kupiti kućicu za njih dvoje i ostati uz njega dok ne odraste. Naglo je otvorila kuhinjska vrata i ušla u svijetlu i toplu kuhinju gdje je gospođa Shaw sjedila u ljuljački s Danielom na krilu. Gledali su slike u slikovnici. Dvorkinja je podigla glavu kad je Miranda ušla.

— Drago mi je što vas napokon vidim tako veselu.

— Osjećam se raspoloženo. Oh, gospođo Shaw, brinuli ste se o Danielu cijeli dan, a imali ste i mnogo drugog posla. Zaista sam podla...

— Glupost. Mi smo uživali zajedno, je li, janješce? — rekla je gospođa Shaw i puhnula Danielu u vrat, a on se počeo glasno smijati.

Miranda je sjela za stol nasuprot gospođi Shaw i prekrižila ruke.

— Gospođo Shaw, moram vam nešto reći. Zna li da je gospodin Finch čitao oporuku?

— Znam. Je li vam se nasmiješila sreća?

— Dobila sam polovicu.

— Polovicu! Eh, sad će gospodarica malo objesiti nos — rekla je veselo gospođa Shaw. — Hajde da to proslavimo! U loncu ima jakog čaja. Natočite svakoj po jednu šalicu, pa ćemo ispiti zdravicu!

Miranda je podigla teški čajnik sa štednjaka i natočila dvije šalice gustog čaja. Uzela je Daniela k sebi i čvrsto ga zagrlila.

— Molim vas nemojte misliti da sam bezosjećajna, gospođo Shaw. Mnogo sam voljela gospodina Lestera. Ipak, osjećat ću se divno kad budem nezavisna i kad se budem mogla propisno brinuti za Daniela.

— Naravno da će to biti divno. Doživjeli ste dosta tuge i nevolje, pa zaslužujete malo sreće — rekla je gospođa Shaw i podigla šalicu čaja. — Ispijmo ovo za vašu sretnu budućnost.

Miranda se smiješila, a suze su joj navrle na oči. Primicala je šalicu usnama između Danielovih energičnih pokušaja da i on dohvati šalicu.

— Što sad namjeravate učiniti? — upitala je gospođa Shaw — Vi nemate oca ili majke kamo biste mogli otići, je li?

— Nemam. Odrasla sam kod tete kad mi je otac umro. Možda ću se k njoj vratiti na neko vrijeme dok se ne snađem, ali ne želim ostati kod nje dugo. Ona baš ne voli djecu.

— Vlastiti stan u Londonu mnogo će vas stajati. Zašto se ne nastanite negdje ovdje, blizu Ludlowa ili Shrewburyja?

— S jedne strane to želim. Život bi ovdje bio jeftiniji i ugodniji, ali s druge strane želim otići što dalje odavde. Gospođa Lester neće biti ugodna zbog svega ovoga.

— Oh, do bijesa s njom! U posljednjih nekoliko godina ona je dobila svoj dio. Ona njena otmjena odjeća, pa Nickovi sportski automobili, pa putovanja u Italiju dva ili tri puta na godinu... Pravo je čudo da je išta ostalo za vas.

— Zaboravila sam vam reći... možda vam i ne bih smjela to reći, jer se to mene ne tiče... ali... gospodin Lester je oporučno ostavio dvjesto funti vama osobno.

— Pa nije valjda! Dvjesto funti! Pa to je veličanstveno. To je više novca nego što sam ga ikad imala u životu. Naš će Alec napokon dobiti svoj motocikl.

Gospođa Shaw je imala cijelu zbirku unučadi u selu i u najbližoj okolini. Miranda se već odavno prestala truditi da zna tko je tko.

Dvije su žene još sretno raspravljale o svojim planovima i pile čaj kad je u kuhinju privirio Richard Lester.

— Gospođo Shaw, odvjetnik Finch bi želio s vama razgovarati. On je u radnoj sobi — dodao je.

Gospođa Shaw je zakolutala očima prema Mirandi i odmah izašla iz kuhinje. Miranda, pošto je ostala sama s Richardom, osvrtna se naokolo trudeći se da nešto kaže, dok je on netremice gledao Daniela. Naslonio se na rub kuhinjskog stola i gledao dijete koje se s mnogo napora osovilo u Mirandinu krilu.

— Tu si napokon — reče Richard djetetu ozbiljno. — Već sam počeo sumnjati da postojiš. Nas nikako da puštaju jednoga k drugome, druškane.

Posegnuo je za Danielom i podigao ga iz Mirandina krila. Dijete je pošlo k njemu vriskajući od радости. Richard je držao dijete u zraku ispred

sebe. Dijete se smijalo i koprcalo nožicama.

— Tako je sličan Davidu! — reče Richard napokon. — Sjećam se Davida kad je bio u ovoj dobi. Takav je bio kad sam prvi put došao kući na školske praznike.

Spustio je Daniela na grudi i stao svojim obrazom gladiti djetetove crne uvojke.

— Mislim da sam ti zaboravio čestitati — reče Mirandi.

— Hvala. Neću se pretvarati da mi je žao što ću napokon imati dovoljno novca da se brinem za Daniela, ali moram reći da to zaista nisam željela na tvoj račun...

— Zaboravi mene. Nadam se samo da nisi razočarana.

— Što želiš time reći?

— Renata i Nicko su rasipali novac. Možda i nije mnogo ostalo.

— Ako je ostalo bar toliko da mogu osigurati dom za Daniela, bit ću sretna.

— Negdje drugdje?

— Jest, drugdje.

— Zgrabit ćeš novac i pobjeći?

Miranda je pocrvenjela.

— Ovdje nisam baš poželjna.

— Moj te je otac vjerojatno mnogo volio.

— Vjerujem da jest. I ja sam voljela njega.

Richard je nježno izvukao dugme svog kaputa iz Danielovih usta.

— Ne bih želio izgubiti vezu sa svojim sinovcem sad kad sam ga upoznao.

— Nema razloga da izgubiš vezu.

Richard je pogledao Mirandu, a onda rekao:

— Drago mi je što to kažeš.

Miranda je oborila pogled.

— Želiš li šalicu čaja? — upitala je Richarda.

— Želim. Čovjek ožedni kad izgubi nasljeđe.

Miranda je otišla do štednjaka i natočila šalicu čaja. Donijela mu je čaj i rekla: — Ako ne možeš s Danielom izaći, na kraj, stavi ga u stolac. Priredit ću mu nešto za jelo.

— Nas se dvojica lijepo slažemo — reče Richard i vješto prebaci Daniela na drugo rame te počne piti čaj.

Miranda je skuhala jedno jaje, namazala krišku kruha maslacem i izrezala ga na komadiće.

— Što se tiče novca — rekla je Richardu — mislim da bi i ti morao nešto dobiti. Ti si najstariji Lesterov sin. Ja sam ga poznavala samo nekoliko prošlih tjedana.

— Rekao sam ti da ne vodiš brigu o meni što se toga tiče. Nemam nikoga osim sebe samoga.

— Nemaš djece?

— Nemam.

— Oprosti, ali sjećam se da mi je David pričao kako si oženjen.

— Bio sam oženjen. To je sada samo uspomena. I to prilično neugodna uspomena. Moja žena nije željela djece.

Miranda je stavila Danielovo jelo na stol. Na svoje veliko iznenađenje, Richard je sjeo na mjesto gospođe Shaw, zajedno s djetetom, te privukao tanjurić.

— Naprsnik — reče Richard.

— Što?

— Pa ubrus ispod vrata! Zar želiš da se mali sav zaprlja?

Miranda je izvadila Danielov ubrus iz ladice i svezala mu ga oko vrata. Onda je sjela na drugu stranu stola i stala gledati kako Richard vješto stavlja Danielu žličicu po žličicu u usta.

— Vrlo si vješt.

— Sve moje kolege imaju djecu, pa me mole da im pazim na djecu preko praznika. Kao kakav univerzalni stric — rekao je i spretno ubacio komadić kruha Danielu u usta. — A ti, Miranda? Jesi li ti željela djecu?

Miranda je kimnula i glavom pokazala prema Danielu.

— Kako ti se ovo čini?

— To se uvijek ne događa po izboru.

— Drugim riječima, uhvatila sam Davida pomoću Daniela?

Ne, ovo je bilo po vlastitom izboru. Mi smo bili vjenčani jedanaest mjeseci prije nego što se Daniel rodio. Dakako, nije trebalo da osnivamo obitelj, jer je David imao još šest mjeseci na akademiji, pa smo bili ovisni o mojoj plaći, no s Davidom nikad nisam bila zabrinuta. Za njega je budućnost uvijek bila ružičasta.

— Bio je izvanredan momak. Pa ipak, u određenom smislu mene je istisnuo. Trebalo bi da mu to zamjerim, ali tko može išta zamjeriti Davidu? Renata se svojski trudila da stvori loše odnose između nas dvojice i ljutila

se kad joj to nije polazilo za rukom. No pošlo joj je za rukom s Nickom. Prezirali smo jedan drugoga čim smo se ugledali.

— Nicko je sasvim drukčiji od Davida.

— Strašno je razmažen. Vjerujem da je i David bio razmažen, ali se to njega nije primilo. Renata je udovoljavala svakom Nickovom hiru od onoga dana kad se rodio, a i stari Stefano. Nicko nikad nije mogao pogriješiti. Uvijek je imao pravo i uvijek mu se opraštalo.

— No ove je godine pokvario sebi račune.

— Zar kod starog Stefana? Nikad!

— Meni se čini da jest. On i Renata otišli su u siječnju k Stefanu, kako su to uvijek i činili. Znaš i sam kako Renata mrzi engleske zime. No vratili su se za deset dana, bez objašnjenja. Renata je bila vrlo loše raspoložena, čak je bila ljutita na Nicka. David i ja smo čeznuli da čujemo od starog Stefana što se dogodilo.

— Teško je vjerovati da bi se išta moglo dogoditi zbog čega bi Nicko pao u nemilost kod Stefana. Kad sam ja bio tamo posljednji put, Nicko je mogao nekoga i ubiti i stari bi mu to oprostio. Naravno, tada mu je bilo samo deset godina, a od onda je možda stekao ozbiljnije nedruštvene navike. Mislim da Stefano ne bi gledao s odobravanjem na Nickovo poigravanje s prijateljevim kćerkama, pa čak i sinovima što se toga tiče. Nekoliko škola u kojima je bio otkrilo je da je Nicko prilično svestran što se toga tiče.

— Kakav je Stefano? Mislim da ga sad više nikad neću vidjeti.

— Meni se mnogo sviđao. Išao sam k njemu na obiteljska ljetovanja svake godine i podjednako je postupao s nama. On je seljak, ali Renata bi prije umrla nego to priznala. Voli mnogo jesti i piti i veseliti se. Radio je više i teže nego itko. Vjerojatno i sada radi.

Daniel je sve sporije jeo u posljednjih nekoliko minuta. Pošto mu je pokupio ostatke jaja oko usta, Richard mu je prislonio pospanu glavicu na grudi.

— Ja sam prvi put išao u Torino kad mi je bilo dvanaest godina — nastavio je Richard. — Davidu su tada bile dvije godine, a Nicko se još nije ni rodio. Stefano je izrađivao cipele. Bio je dobar postolar. Izrađivao ih je u prednjoj sobi svoje kolibe. Pomagao mu je samo jedan mladić iz sela. Sjećam se kako sam se razočarao što ima tako siromašan dom, jer sam po Renati stekao dojam da potječe iz neke otmjene, plemenite obitelji. No pedesetih godina Italija je doživjela nagli procvat što se tiče mode. Netko je

slučajno nabasao na tog čudnog postolara i poslije nekoliko godina Stefano se već družio samo s grofovima, prinčevima i princezama.

— No usprkos svemu Stefano se nije izmijenio. Renata ga je nagovorila da kupi skromnu vilu izvan sela, ali se on vraćao svake večeri u svoju staru gostionicu gdje je pio sa starim prijateljima.

Richard je prestao pripovijedati. Pogledao je Daniela koji je spavao i jednom ručicom držao njegovu kravatu.

Miranda ih je gledala i razmišljala. Izgledaju baš kao obitelj. U kuhinji su, ostaci jela ispred njih. Kad bi bar on htio ostati takav. Kad bi samo prestao mijenjati raspoloženja.

Richard je podigao glavu i uhvatio njen pogled na njima.

— On je strašan mamac — rekao je Mirandi.

— Za što?

— Za moje srce. Jesi li prebrodila strah da će ti ga Renata oteti?

— Već dva dana ništa o tome ne govori — odgovorila je Miranda.

— Zato što on ne dobiva novac, ako si mislila da je to njen motiv.

— Ne razumijem te.

— Što se tiče Renate, moraš uvijek misliti i na motiv, a onda na majčinske osjećaje. U automobilu mi je priznala kako se plaši da je otac izmijenio oporuku. Kad bi novac pripao Danielu, što se lako moglo dogoditi, bilo bi sasvim zgodno da se ona brine o njemu.

Miranda se prestrašila.

— No nije bilo tako — reče Richard. — Novac pripada tebi, i to bez uvjeta. Prema tome, ako se Renata ne otarasi prvo tebe, onda nema mnogo smisla da prisvaja Daniela.

Vrata su se otvorila i u kuhinju je ušla gospođa Shaw. Kad je ugledala Daniela na Richardovu krilu, kriknula je otprilike onako kako to čine Englezi kad ugledaju malu dlakavu životinjicu. Obrativši se Mirandi, dvorkinja je rekla: — Bih li sad mogla otići kući? Jedva čekam da ispričam svojim o... znate o čemu. Sve je suđe oprano i pospremljeno, a za večeru ima dosta hladnih narezaka...

— Dakako, gospođo Shaw. Danas ste mnogo radili. Onda, do sutra!

Dvorkinja Shaw se zaogrнула kišnim ogrtačem i krenula mrmljajući: — Eh, da vam je vidjeti kako će večeras sa mnom postupati. »Daj da ti pridržim kaput, majko!« »Sjedni u ovaj udoban stolac, majko!« Ha! ha!

Miranda se smiješila slušajući dvorkinju, a onda je pružila ruke prema Danielu na Richardovu krilu.

— Moram ga sada probuditi i spremiti u krevetić.

— Kakva šteta! Ne možeš li ga samo tako staviti da spava?

— Samo ću ga malo umiti. Odmah će on zaspati — rekla je i uzela Daniela.

Odnijela ga je gore u sobu. Polako ga je položila na krevetić i pripremila mu spavaćicu. Osjećala se strašno umornom. Pogledala je na sat. Tek sedam sati. Dan je beskrajno dug. Svukla je dijete i na brzinu ga oprala i napudrala. Sjela je u naslonjač i nekoliko ga minuta držala u naručju. Nestalo je njene prijašnje živahnosti i veselosti. Spremila je Daniela u krevetić, pokrila ga i pospremila njegove stvari. Nakon toga je uredila sebe i potrčala dolje.

Bilo joj je drago što je zatekla Renatu u kuhinji. Spremala je večeru. Bilo joj je manje neugodno nego da se sreća s njom za blagovaoničkim stolom. Miješala je salatu, a Miranda se odmah prihvatila raspoređivanja hladnih narezaka. Renata nije bila razgovorljiva, ali nije bila ni neugodna. Kad je sve bilo gotovo, Miranda je prostrla stol u blagovaonici i pozvala obojicu muškaraca.

Kad su povečerali, Miranda je pokupila tanjure i pladnjeve i sve to odnijela u kuhinju na pranje. Namjeravala je pisati teti Louie poslije večere i zamoliti je da je primi na neko vrijeme k sebi, ali kad je pogledala kroz prozor i vidjela da je kiša prestala, odlučila je poći na šetnju.

Pošto je oprala i obrisala suđe i prostrla krpu za brisanje na štednjak, otišla je u svoju sobu po ogrtač.

Izašla je na prednja vrata i onda kolnikom na cestu. Predivna noć. Ovdje-ondje pokoji oblačak jurio je nebom koje je obasjavao pun mjesec. Miranda se šetala oko pola kilometra puteljkom sve do prošća. Tamo je sjela i uživala u mirisima koje je iz zemlje izmamila kiša.

Sjedila je tako možda desetak minuta, a onda se polako uputila natrag prema kući. Već je bila na dvorišnim vratima kad je opazila svjetlo u svojoj sobi. Nije to bilo jako svjetlo stropne svjetiljke, nego vjerojatno blago svjetlo noćne svjetiljke kraj kreveta.

Miranda je stala kao ukopana od zaprepaštenja. Posve sigurno nije ostavila upaljeno svjetlo u sobi kad je izišla. Sad joj se izvana učinilo da vidi muški lik plave kose. Svjetlo se ugasio, a onu je jurnula u kuću kao mahnita. Nikoga nije bilo u predsoblju, a ni na stubištu. Nahrupila je kao vjetar u svoju sobu. Srce joj je neobuzdano udaralo. Soba je bila mračna i

prazna. Brzo je otišla u nekadašnju svlačionicu. Duniel je mirno spavao. Vratila se posve zbunjena, u svoju spavaću sobu.

Osvrtala se po sobi. Sve je bilo na svome mjestu. Otvorila je ladice ormarića, a zatim glavni ormar. Nitko nije ni taknuo njenu bijednu imovinu. Tada je opazila kako iz noćnog ormarića viri nit plave vune. Tamo je držala pletivo i katkad plela da utuče vrijeme, osobito kad nije mogla spavati poslije Davidove smrti. Bila je gotovo posve sigurna da ona nije ostavila tu vunu da tako visi.

Kleknula je kraj ormarića i otvorila ga. Više nije nimalo sumnjala da je netko na brzinu bacio to pletivo u ormarić, a kutija s pismima bila je na vuni i pletivu, umjesto ispod njih. Malo pozornije je pogledala u kutiju gdje je na jednoj strani držala pisma na koja je odgovorila, a na drugoj ona na koja je još trebalo odgovoriti. Nijedno pismo nije uzeto, samo ih je nekoliko bilo u pogrešnom odjeljku. Netko je pregledavao njena pisma. Činilo se da je Richarda Lestera opet obuzela njegova čudna opsjednutost.

Prošlo je tjedan dana poslije Georgeova pogreba. Otkrivši da je netko prekapao po njenim pismima, Miranda je u prvi mah htjela potrčati dolje s optužbama, ali nije imala snage da se otvoreno suprotstavi trima Lesterima. Mogla je učiniti samo jedno. Drhtavim prstima uzela je list papira i sastavila pismo teti Louie, moleći je da joj javi može li odmah doći k njoj. Kad je završila pismo, zaključala je vrata sobe i legla na spavanje. Noć je provela u nemirnom snu.

Sutradan je svanulo vedro, kišom isprano, proljetno jutro. Miranda je stavila pismo na stolić u predsoblju, osjećajući da bi se sad mogla uhvatiti ukoštac s bilo čim. No to nije bilo potrebno. Renata i Nicko su bili hladni, ali pristojni. Richard je veći dio vremena bio izvan kuće. Miranda je provela taj tjedan gotovo sretno, odlazeći na duge šetnje s Danielom. Jedino se povremeno pitala zašto joj teta Louie ne odgovara na pismo.

Bio je četvrtak i u njoj se počela javljati ozbiljna zabrinutost i sumnja. Pismo je stavila na stolić prošlog petka ujutro. Teta bi ga morala primiti najkasnije u ponedjeljak, a možda čak u subotu. Zašto joj ne odgovara? Iz svake riječi u tom pismu teti je bilo jasno da želi odavde otići što prije.

Bilo je deset i po sati. Miranda je odugovlačila kupanje Davida samo da utuče vrijeme. Razgovarala je s gospođom Shaw u kuhinji. Dvorkinja je temeljito čistila kuhinju. Bila je iza štednjaka kad se uspravila, držeći komadić omotnice u ruci.

— Hm! Neiskorištena poštanska marka. Nekad sam ih sakupljala, sad to više nije potrebno. Imam toliko novaca.

Miranda se približila, sluteći odakle bi taj komadić omotnice s neiskorištenom markom mogao biti. I zaista su na tom komadiću razgovijetno bile ispisane dvije riječi, dio adrese njene tete Louie. Njen vlastiti rukopis!

Bez ijedne riječi objašnjenja Miranda je predala Daniela gospođi Shaw, a s onim komadićem omotnice poslala u potragu za Renatom. Našla ju je u sobi za dnevni boravak. Bila je sama. Sjedila je za malim radnim stolom uz sam prozor i pisala pismo. Pošto je završila rečenicu, podigla je glavu. Hladno se nasmiješila Mirandi.

— Uništila si moje pismo! rekla je Miranda.

— Što si to rekla? — upitala je Renata, a smiješka je nestalo s njenih usana.

Miranda joj je pružila komadić omotnice, govoreći:

— Pisala sam teti u četvrtak navečer i molila je da mene i Daniela primi na neko vrijeme k sebi. U petak ujutro pismo sam stavila na stolić za poštara. Cijeli tjedan čekam na odgovor, a moje pismo nikad nije ni otišlo iz ove kuće. Stavljeno je u peć. Samo sam ovaj komadić našla iza peći.

Renata je prihvatila komadić omotnice svojim tankim prstima punim prstenja i položila ga na stolić ispred sebe.

— A zašto pretpostavljaš da bih se ja trudila do te mjere da te zadržim ovdje? Zar si utvaraš da baš toliko pridonosiš ovoj obitelji?

— Ne mislim da ti mene želiš zadržati ovdje. Ti želiš zadržati Daniela. Već si i prije pokušavala da mi ga otmeš.

Renata je stisla usnice.

— Ako sad govoriš o mojoj želji da ga povedem u Italiju, mogu ti reći da sam namjeravala povesti i tebe. Kako bi tako malo dijete moglo biti bez svoje majke? Svakako, meni bi bilo strašno žao da Daniel ode odavde. On je moj jedini unuk. Smatram da si krajnje neodgojena i bezobzirna što onoga istoga dana kad si saznala da je tebi pripao novac moga muža želiš odmah pobjeći odavde.

Miranda se zacrvenjela.

— Ovdje nisam bila poželjna.

— Jesam li to ikad rekla? Neljubaznost je uvijek dolazila s tvoje strane. Jedva sam te i viđala poslije smrti moga muža. Ili si odlazila s Danielom na duge šetnje, čak po nekoliko sati, ili si pak brbljala s mojom dvorkinjom. Vjerojatno se bolje osjećaš u kuhinji, ali smatram da bi se morala malo više truditi da budeš u društvu Davidove obitelji.

Miranda je stiskala šake. Već je počela razmišljati kako će se Renati ispričati. Godine života s tetom Louie usadile su u Mirandu želju i naviku da uvijek prva traži pomirenje po svaku cijenu. Prezirala je to, ali se toga nije mogla osloboditi. No sada se opet sjetila zbog čega se žali, pa je rekla: — Ali moje je pismo uništeno!

— Gluposti! Možda si ga sama uništila namjeravajući napisati bolje pismo. Možda je samo palo na pod i tako je pometeno nepažnjom...

— Nitko ne bi pomeo zapečaćeno pismo. Ja pak ne bih zapečatila pismo i zalijepila marku ako ne bih bila zadovoljna pismom.

— Možda si ga sama bacila u peć. U posljednje vrijeme zaista se čudno ponašaš. Možda bi se morala pasavjetovati s doktorom Callenderom...

— Ne,ne! Nisam ga sama bacila u vatru. Točno se sjećam kako sam ga stavila na stolić u predsoblju. Netko je želio da to pismo ne ode.

Renata je gurnula telefon prema Mirandi.

— Telefoniraj svojoj teti.

— Nema telefona.

— Onda napiši još jedno pismo i sama ga odnesi na poštu. Poštedi me, molim te, svojih smiješnih optužbi. Imam dosta svojih briga. Moj dragi sin i muž su mrtvi, a novaca ima vjerojatno tako malo da ću morati prodati ovaj dom. Ti nemaš osjećaja. Za sve nas bilo bi bolje da odeš odavde.

Miranda se okrenula i pošla ljutito van. Nije se mogla svladati. Drhtala je od bijesa. Odlučila je da to zapamti. Već je bila na vratima kad ju je Renata zaustavila.

— Zacijelo će te zanimati da je zvao gospodin Finch.

— Što je rekao?

— Želi nas vidjeti sutra ujutro. Nicko će nas odvesti u Ludlow u deset sati. Nadam se da ćemo nakon toga moći riješiti poslove koji nas drže na okupu i onda poći svaki svojim putem.

Miranda je stajala još malo, a ženska glava s bujnom, crnom kosom već se nagnula nad pisaći stol. Vratila se u kuhinju i uzela Daniela od gospođe Shaw, a onda polako otišla u svoju sobu. Osjećala je mučninu. Strašno ju je to potreslo.

Stavila je Daniela na pod i dala mu igračke, a onda je napisala novo pismo teti Louie. Spremila ga je u ručnu torbicu. Iz ormara je izvadila kaput od tvida, boje maline, koji je David posebno volio. Pronašla je rukavice koje su pristajale tom kaputu i napokon je pripremila cipele. Bilo je smiješno obavljati tako temeljite pripreme dvadeset i četiri sata unaprijed.

Svanuo je vedar dan obećavajući čak toplo vrijeme. Miranda je ostala u svojoj sobi sve dok nije čula da je Nicko parkirao automobil ispred kuće. Renata je već sjedila kraj Nicka u malom žutom automobilu, pa se Miranda popela na stražnje sjedalo.

Nicko je tako naglo krenuo da je Miranda poletjela na stražnji naslon. Jurio je kolnikom i odmah na cestu. Automobil je režao kao pobješnjela životinja. Živice su munjevito promicale lijevo i desno. Za manje od pet minuta stigli su do glavne ceste. Tamo jedva da je malo zastao.

Jurnuo je među ostala vozila i bezobzirno ih pretjecao. Uskoro su tutnjili mostom i širokim brežuljkom ravno u Ludlow.

Miranda se zaljubila u taj gradić kad ga je prvi put vidjela. Toga divnoga dana bili su zajedno David, Daniel i ona. Pred njima je bila lijepa budućnost. David je već imao osiguran posao. Spremali su se samo na odmor u Italiju. Taj je gradić Mirandi predstavljao pojam ljepote i sigurnosti.

Odvjetnik Finch je imao lijepu kuću na samom kraju ulice što se strmo spuštala prema rijeci. Nicko je pronašao mjesto za parkiranje i onda se njih troje popelo stepenicama do bijelo oličenih prednjih vrata. Finch ih je čekao i odmah ih je uveo u svoj privatni ured. Miranda je mislila da je Finch nekako zloslutno ozbiljan, a poslije se pokazalo da je imala pravo.

— Žao mi je što vam moram reći da je slika crnja nego što sam očekivao — počeo je odvjetnik. — Dakako, poznato vam je da gospodin Lester više nema udjela u poslu. Kad se povukao u mirovinu...

— Koliko je ostalo? — upitao je Nicko nepristojno.

Finch ga je hladno pogledao, a onda mu odgovorio:

— Četiri tisuće funti.

— Četiri tisuće funti! — zinuo je Nicko od čuda. — To znači da meni pripada samo tisuća. To mi uopće ne koristi. Ne bih s time mogao živjeti ni šest mjeseci. Koga si vruga, majko, radila?

Miranda je tužno vidjela kako joj se rasplinjuje san. Njezin će dio iznositi dvije tisuće funti. To je velika svota novca s jedne strane. Nikad toliko u životu nije imala, ali s time neće moći postići sve ono što želi, neće moći kupiti kućicu i brinuti se za Daniela dok ne odraste.

Njeno razmišljanje prekinula je svađa između Nicka i Renate. Optuživali su se međusobno — i to prilično nedostojanstveno — za razvratno trošenje. Odvjetnik Finch se pak trudio da ih smiri kako bi mogao završiti posao.

— Dopustite mi da završim. Postoje, naravno, kuća, pokućstvo, automobil i druga imovina.

— Zar od mene očekujete da ću prodati svoj dom? — vrisnula je Renata.

— Do neke nagodbe morat će doći ako gospođa Miranda Lester želi primiti svoj dio. Za kuću bi se moglo dobiti otprilike dvanaest tisuća funti. Mogli biste podijeliti novac koji sada postoji, a onda ostatak kad se kuća proda. Ako je pak Mirandi Lester stalo da osnuje vlastiti dom, mogli bismo

joj dati sada četiri tisuće funti i onda ostatak kad se kuća proda, tako da u cijelosti primi pedeset posto vrijednosti od svega.

— Oh, ne! — reče Nicko. — Ja želim svojih tisuću funti u gotovom sada, a ostalo poslije. Bolje vrabac u ruci...

— Uvjerena sam da je moj muž želio zadržati kuću i pokušstvo bez obzira na to kako je napisana ta oporuka — reče Renata zabrinuto.

— Žao mi je, ali njegove su želje posve jasne — reče Finch odlučno. — Mislim da je on živio u lažnom uvjerenju kako ima mnogo više novaca, pa bi u tom slučaju gospođa Miranda Lester mogla dobiti svoj dio da se kuća i ne prodaje.

— Onda sam ja upropaštena... upropaštena! — razmahivala se Renata rukama.

Odvjetnik Finch se nakašljucao, a onda rekao:

— Možda bi vam vaš otac htio pomoći? Vjerujem da je on imućan.

— Dok je živ, od njega neću dobiti novac. Jedanput me je skinuo s vrata i sad ne mogu ponovo doći njemu na teret.

Nastala je mučna tišina. Nicko se podrugljivo cerekao Mirandi, a onda i rekao: — Ti si vrlo tiha. Brojiš li i preračunavaš svoj plijen?

— Od srca želim da sam u položaju u kojem bih mogla odbiti ovaj novac — rekla je Miranda tiho. — No zasad ne mogu još zarađivati svoj kruh, a i Danielu moram osigurati dom.

— Mislim da nema sumnje da je gospodin Lester baš to i želio — reče Finch. — Hoćete li biti ljubazni i reći mi što želite da učinim. Počet ću realizirati vrijednosne papire i sakupljati novac na hrpu. Ako je netko u oskudici, može se urediti da nešto dobije unaprijed dok se ne održi ostavinska rasprava.

Napokon su se složili da Finch sakupi novca što više može i onda da se on podijeli prema oporuci, a Renata će u najskorije vrijeme odlučiti što se tiče raspolaganja s kućom. Potpisali su potrebne dokumente i Finch ih je, vrlo rado, ispratio van.

Vani na stepenicama Miranda je malo zastala. Nije joj se dalo vraćati u Parmeley s Renatom u njenom sadašnjem raspoloženju. Bila je u iskušenju da provede nekoliko sati u Ludlowu kad je već tako lijep dan. Upravo je htjela reći kako se oprašta od njih kad je Renata izjavila: — Moram ići k frizerki. Vas se dvoje vratite bez mene. Uzet ću taksi poslije objeda.

— Taksi? — mrštio se Nicko. — Nije teško vidjeti kamo je otišao sav novac. Postoje i autobusi, majko, ako nisi znala.

— Svaka dva sata, a morala bi i pješačiti više od jednog kilometra iz sela do kuće. Održavanje sportskog automobila stoji manje, zar ne? — dobacila mu je majka podrugljivo, okrenula leđa i otišla.

— I tako smo nas dvoje ostali sami, patkice! — reče Nicko.

— Moram nešto kupiti u gradu — reče Miranda. — Vratit ću se sama autobusom.

— Idem i ja s tobom u trgovine. Nemam što raditi.

— Nemoj, bilo bi ti dosadno. Kupovat ću stvari kao što su gumene gaćice...

— Oh! Uzbudljivo!

Miranda je pocrvenjela od bijesa.

— Za dijete! — Oprosti, ali više bih voljela biti sama.

Odlučno se okrenula i pošla uzbrdicom prema gradu. Nicko je slegnuo ramenima i otišao prema svom automobilu.

Čim se oslobodila Lesterovih, Mirandu je obuzelo vedrije raspoloženje. Sjetila se da mora prvo staviti pismo teti Louie u poštanski sandučić.

Na brzinu je pokupovala što je nakanila, jer je bila gladna. Kupila je neke potrepštine i za sebe. Mislila je da to sada može sebi priuštiti, pa je između ostaloga kupila i četiri para gaćica sa čarapama, loptu za Daniela i kutiju slatkiša za gospođu Shaw. Kupila je i posebnu papirnatu torbu u koju je spremila sve što je nabavila i izašla u podnevnu gužvu. U jednoj manjoj skupini prolaznika stajala je na rubu pločnika i čekala priliku da se prorijedi neprestana kolona vozila i da prijeđe na drugu stranu. Sjetila se da bi morala pogledati raspored autobusa za Parmeley. I baš dok je o tome razmišljala, osjetila je oštar udarac između lopatica tako da je ostala bez daha, a istodobno je poletjela na cestu gdje se dočekala na koljena i ruke. Još dok se pokušavala uspraviti čula je kako ljudi vrište na pločniku. Pogledala je u stranu i vidjela da na nju juri teretnjak. Ugledala je zaprepašteno lice vozača. Panično je skretao vozilo u stranu, dok se Miranda nekako uspjela baciti na sam rub pločnika. Dohvatio ju je samo prednjim branikom, i to po nozi. Osjetila je žestoku bol prije nego što se opet našla cijelom dužinom na tlu.

Nečije su ruke prihvatile Mirandu i pomogle joj da ustane, a onda je podupirale dok je prešla pločnik i naslonila se na jedan izlog. Čula je oko sebe meke velške glasove kako je kore, a zatim zbunjeni obrambeni glas vozača teretnjaka. Pogledala je prisutne i vidjela da je u društvu debele žene rumenih obraza. Zatim je tu bila i jedna postarija žena s nosom poput kljuna. I napokon mlada plavuša u minisuknji. Vozač je neprestano ponavljao: — Nije moja krivnja. Nisam je mogao izbjeći ni za živu glavu. Iskočila je ravno preda me.

— Jest. učinila si to, dušo. Bilo je to glupo — govorila je debela žena.

— Nisam vozio ni pedeset na sat — tvrdio je vozač. — Da sam išao samo malo brže, sada bi bila mrtva.

— Jurnjava, jurnjava, jurnjava. Zar nitko više ne može čekati jednu minutu — opet će debela žena.

Miranda se umiješala u taj zbor, izjavivši:

— Mene je netko gurnuo.

Nastala je tišina. Plavuša ju je pogledala uvrijeđeno.

— Gurnuo? Što misliš tko te gurnuo?

— Nije pametno tako govoriti, draga moja — opet će mudro ona debela žena. — Nitko ne bi tako nešto učinio.

Miranda je osjećala kako joj suze naviru na oči. Osjećala je mučninu i glava ju je strahovito boljela. Stresla je prašinu s ogrtača i ponovo prihvatila torbu s omotom.

— Netko me je gurnuo — promrsila je tvrdoglavo.

Ona mala skupina počela se nesigurno pogledavati. Vozač je prvi izjavio: — Uistinu se činilo kao da ju je netko gurnuo. Iznenada je posrnula naprijed.

— Ali ovdje nije bilo nikoga osim nas — usprotivila se plavuša.

— Ja sam vidjela jednu ruku — izjavila je starica povinuta nosa.

— Ruku? — ponovila je Miranda i okrenula se prema njoj. — Kakvu ruku?

— Nisam je dobro vidjela. Nisam znala što će se dogoditi. Svijet se gurao na pločniku iza nas. No vidjela sam kako se ta ruka gura između nas. Čvrsto sam stegnula ručnu torbicu jer sam pomislila da je to možda džepar?

— Je li to bio muškarac?

— Rekla sam ti. Nisam dobro vidjela. Ali rukav je bio svijetloplave plave.

Miranda se u mislima vratila na jutro. Renata je na sebi imala svijetloplavu svilenu haljinu. Nicko svijetloplavi kaput.

Debela je žena sumnjivo zurila u Mirandu.

— Ako misliš da je to netko namjerno učinio, onda bi to morala prijaviti policiji. Zar ne mislite da bi to morala prijaviti policiji? — obratila se debela žena prisutnima.

— Ne, ne! — reče Miranda brzo. — Bit će sve dobro.

Okrenula se i pošla, ali joj je ranjena noga popustila i bila bi pala da je nije pridržala ona debela žena.

— Ne možeš ovako ići. Pogledaj nogu. Naći ćemo apotekara da ti previje ranu.

Miranda je tek sada pogledala nogu. Na listu noge imala je bar pedanj dugačku rasjekotinu okruženu debelom modricom. Krvava joj je čarapa visjela u dronjcima.

— Pođi sa mnom, dušo! — nukala ju je debela žena.

Skupina se počela razilaziti, i to nerado, baš kad se tamo zaustavio automobil i iz njega izašao Richard Lester. Zaprepašteno je gledao Mirandu.

— Što je s tobom? — upitao je otresito.

— Kaže da ju je netko... počela je tumačiti debela žena.

— Zakoraknula sam na cestu nepažnjom — predusrela je Miranda onu debelu ženu. — To je potpuno moja krivica.

— Za tebe nije dobro da izlaziš sama — reče Richard i uhvati je za ruku. — Ulazi u automobil. Odvest ću te kući.

— Ne! — reče Miranda i priđe debeloj ženi.

— Ulazi! — ponovio Richard. — Zar želiš ovdje napraviti scenu?

Debela je žena strogo gledala Richarda i uhvatila Mirandu za drugu ruku. Na trenutak se činilo kao da će biti natezanja. Sada se već skupilo još više promatrača.

— Je li ona luda? — zapiskutao je neki dječčić s kraja gomile.

Miranda je živjela dvadeset i pet godina u strahu da ne napravi scenu. Zahvalila je svojim spasiocima i ušla u automobil.

Richard je zaobišao automobil, sjeo na vozačevo mjesto i zalupio oštro vratima.

— Dakle, što je sve to bilo? Treba li da to shvatim onako kako sam vidio ili se u svemu opet krije neka tvoja tajna?

Miranda nije ništa rekla. — Zgurila se na sjedalu i drhtala.

— Oprosti! — reče Richard malo blaže. — Osjećaš se loše, je li? Želiš li leći na stražnje sjedalo?

— Nije mi ništa. Odvezi me kući.

— Na stražnjem ti je sjedalu pokrivač. Prebaci ga preko koljena.

Miranda je posegnula za pokrivačem, no kad ga je već primila, opazila je ispod njega svijetloplavi kišni ogrtač.

Richard ju je pogledao postrance.

— Što ti je sad opet?

— Ništa. Zaboljela me noga.

— Najpametnije je da se zaustavimo kraj neke apoteke i previjemo ti nogu.

— Mogu to i kod kuće.

— Treba to propisno učiniti.

I premda se Miranda protivila, Richard je već skrenuo i počeo tražiti ljekarnu u pokrajnjoj ulici. Ljekarnik je vrlo uslužno očistio ranu i previo je. Dao je Mirandi i neki blagi lijek za umirenje bolova. Richard ju je obujmio oko pasa i tako je doveo do automobila.

— A kako bi bilo da sad objedujemo?

— Ne mogu ovakva nikamo.

— Glupost. Skinu ogrtač, a rupčićem obriši obraze.

Miranda je poslušno skinula ogrtač. Čarape s gaćicama zamijenila je u stražnjoj sobici još u ljekarni. Nakon toga je izvadila rupčić, rumenilo za usne i češalj. Odmah se prihvatila uređivanja.

— Lijepo — reče Richard s odobravanjem kad je završila. — Gdje želiš objedovati? U restauraciji »Feathers«?

— Oh, ne!

— Ne? Čujem da je dobra.

— Jest. No predobra da idem tamo danas kad sam potištena.

— Znam i jedno drugo prikladno mjesto. Hrana je pristojna, ali sama restauracija nije spomena vrijedna.

Odvezli su se do restauracije na obali rijeke Teme izvan grada. Oko nje se stisnulo pet-šest kućica i jedna mala automehanička radionica. Činilo se da u tu restauraciju svraćaju samo ribolovci, jer je njih bila cijela četa uz obalu Teme.

Restauracija je bila prazna. Nije ni čudo jer su već bila dva sata. Richard je pomogao Mirandi da sjedne za stol, tako da je kroz prozor mogla gledati rijeku, a onda je naručio dva omleta.

— Osjećaš li se bolje?

— Mnogo bolje, hvala.

— Što je zapravo bilo iza one male drame u gradu?

— Rekla sam ti što se dogodilo?

— Jednostavno si se bacila pred vozila na cesti? Zašto si to učinila? Zar si bila potresena što je ostalo tako malo novaca poslije očeve smrti?

— Kad se proda kuća, moj će dio biti za mene sasvim dovoljan. Bojim se da ću to morati zahtijevati, jer mi je potrebno.

— Dakle, nemoj se brinuti za Renatu ako te to muči. Ona živi u takvom stilu već dvadeset i pet godina. Mlada je i dobro izgleda. A što se tiče Nicka, i on može potražiti posao. Njima nitko ne zabranjuje da rade.

Stigli su omleti i Miranda je odmah počela jesti, jer je, usprkos svemu, bila vrlo gladna. Onda je upitala: — Kako znaš da nije ostalo mnogo novca? Je li Nicko već došao kući?

— Ne, nije. Sreo sam ga u Ludlowu, malo prije nego što sam naišao na tebe.

Miranda je odložila viljušku.

— Još je u Ludlowu?

— Jest. Zašto?

— Oh, ništa. Mislila sam da će ići ravno kući.

— Nickovi odlasci i dolasci prilično su tajnoviti.

— I tvoji, Richarde. Nismo te mnogo viđali u posljednje vrijeme.

— Želim malo vidjeti Englesku kad sam već ovdje.

— Što si jutros radio u Ludlowu?

— Prolazio sam onuda — rekao je i zastao. — Istinu da ti kažem, tražio sam Davidov automobil.

Miranda se tako lecnula da su joj nož i viljuška zazveckali po tanjuru.

— Pa auto je otpisan. Prodan je sakupljaču starog željeza, zar ne?

— Čovjek iz Parmeleyja prodao ga je automehaničkoj radionici u Herefordu, no on ga je preprodao nekome drugome također u Herefordu, a taj ga je opet prodao nekome tko se nada da će ga osposobiti za vožnju. Jedina je poteškoća u tome što ne znam gdje stanuje taj posljednji kupac. Platio je u gotovini, vjerojatno da izbjegne porez, ali po svoj prilici stanuje negdje između Ludlowa i Leomistera.

Došla je konobarica i donijela im dvije pite od jabuka i kavu.

— Ali zašto? — upitala je Miranda čim se konobarica odmakla. — Zašto želiš pronaći taj automobil?

— Ne bih te ponovo želio uzrujati. Pitala si me što radim ovdje. Hajde, pojedite pitu. Dobra je.

— Reci mi zašto želiš pronaći Davidov automobil?

— Ti znaš zašto, je li? Želim samog sebe uvjeriti da ništa nije bilo namješteno.

Opet šutnja. Nakon nekog vremena Miranda je rekla: — Morat ćeš ga pronaći prilično brzo. Ako ga novi vlasnik popravi...

— Onda i ti vjeruješ da ja možda imam pravo?

— Ne! Ne znam. Htjela sam samo reći kako će poslije biti prekasno.

— Ali nije bilo motiva, zar ne? — upitao je Richard. — Neprestano se vraćam na istu točku. Ne mogu zamisliti koji bi bio motiv za ubojstvo bar što se tiče moga oca.

— Nema ničega sumnjivoga što se tiče smrti tvoga oca. Ja sam tamo bila.

— Znam.

— Što to sad opet znači?

Richard je gledao rijeku kako teče i blista na suncu, a onda polako nastavio: — Mogao je postojati motiv i za ubojstvo moga oca. Poslije njega ostaje novca. Nekim se ljudima možda činilo da će biti mnogo novca poslije njegove smrti. Nemoj se uvrijediti, Miranda! — reče Richard i zadrži je rukom. Miranda se počela dizati od stola, ali Richardova ruka i njena ukočena noga prisilile su je da ponovo sjedne. Richard je zadržao svoju ruku na zglobu njene ruke. — Ja samo razmišljam glasno.

— Nisam imala pojma što je tvoj otac namjeravao kome ostaviti. U svakom slučaju da, bih ja mogla uopće dobiti novac, David je morao najprije biti mrtav.

— Znam, razmišljao sam i o tome. Ubiti muža koji bi te mogao lijepo opskrbljivati četrdesetak godina, i to samo zato da se dočepaš nekoliko tisuća funti, ne bi baš bilo pametno.

Prema tome, ako izuzmemo tebe, ostaju samo Nicko i Renata. Praktički smo na istome. Oni ne bi ništa postigli Davidovom smrću, osim što bi ga eliminirali iz oporuke. Zašto bi oni ubili čovjeka, moga oca, koji im je pružao udoban život? Što bi oni time dobili? Neku bijednu svotu od koje ne bi mogli ni živjeti.

— Jesu li možda pomislili da ima mnogo više novaca nego što ga zapravo ima?

— To nije vjerojatno. Znali su dobro kako su trošili novac.

— Onda nema motiva.

— Postoji ipak jedna mogućnost. Miranda, je li te Nicko ikad poželio? On je uvijek morao dobiti ono što je želio. Je li on želio Davidovu ženu?

Val mučnine preplavio je Mirandu.

— Kako se usuđuješ...

— Svjestan sam toga kako je odvratno to što sam rekao, ali ti nisi morala biti u dosluhu s njim ...

— No ti ipak misliš da sam bila! Nicko bi morao biti prilično siguran prije nego što bi počinio ubojstvo.

— Ne znam. Nicko je prilično umišljen.

— Ne, ti vjeruješ da sam ja upletena u to. Ti si došao s gadnim pojmovima o meni... Rekao si da ti je Renata pisala o meni.

— Pisala mi je da se David oženio.

— Mogu zamisliti kakav je izvještaj napisala o meni. Jesi li stvarno provjeravao da bi David odabrao takvu osobu za ženu?

— Zgodna žena može obmanuti većinu muškaraca, a ti si više nego zgodna. Otišao sam u Sjedinjene Države u dvadeset i trećoj godini. Šest mjeseci prije nego što sam završio postdiplomski studij oženio sam se djevojkom koja je bila starija od mene. Eto, to je točno tvoja priča.

— Ja sam shvatila da tvoj brak nije uspio.

— To je blago rečeno.

— Onda to nije naša priča. David i ja smo bili presretni.

— Ta sreća nije morala dugo trajati.

— Ali bi ipak trajala.

— Možda bi. David nije bio tako pohlepan kao ja. On ne bi zgrabio prvu...

— Ne želim čuti o tome!

— Ne zamjeram ti. To je vrlo dosadno.

Opet su zašutjeli. Richard je pomno motrio Mirandu. Napokon je rekao: — Kad bi mi bar vjerovala, Miranda!

— Zašto? Ti ne vjeruješ meni!

— Zaista bih to želio. No opet sam te oneraspoložio. Čini se da sam baš nadaren za to. Međutim, ne brini o onome što sam ti govorio. Hajde, popij kavu, pa idemo. Želiš li se vratiti u Ludlow?

— Ne znam... Mislim da poslije današnjeg jutra više nikad neću željeti vidjeti taj grad.

— To je luckasto. Mala nezgoda. Treba na to gledati kao da si pala s bicikla i onda se nakon pola sata opet penješ na taj isti bicikl.

Richard je platio račun i pomogao joj da uđe u automobil. Krenuli su natrag istim putem kojim su došli i vozili se sve do mosta Ludford, gdje su se zaustavili i pošli na šetnju Witcliffom, šumovitim brežuljkom na suprotnoj obali Teme. Richard je stalno držao Mirandu ispod ruke, ali kako je ona nakon nekoliko koraka počela jako šepati, vratili su se do rijeke i sjeli na klupu. S druge strane rijeke dizao se grad. S lijeve strane lijepo su se vidjeli vanjski zidovi nekadašnjeg dvorca, a u daljini iza grada, prastara brda pokrajine Shropshire.

— Vjerujem da si već razgledala dvorac? — prekinuo je šetnju Richard.

— Jesam. Bila sam u njemu s Davidom — rekla je Miranda kratko i opet zašutjela.

Napokon se odvažno odlučila da mu kaže istinu o jutrošnjoj nezgodi.

— Richarde, jutros... mislim... ne sigurna sam ... netko me gurnuo na cestu.

— Mislio sam da je bilo tako nešto. Jesi li vidjela koga? Po čemu to misliš?

— Nisam vidjela nikoga, ali sam osjetila kako me netko gurnuo u trenutku kad sam čekala da prijeđem ulicu.

— Vjerojatno ti se to samo činilo. Utvare iz prošlosti idu za tobom. Znaš, ovo je začarani kraj...

— Ne šali se sa mnom! Ja sam vrlo praktična i nemam smisla za ludorije.

— Nemojmo se sad opet svađati. Možda bismo se morali vratiti. Nepromišljeno je s moje strane što sam te tako dugo zadržao. Zaista izgledaš utučeno.

Sasvim iznenada počelo mu se žuriti kući.

Malo su razgovarali za vrijeme vožnje kući, ali šetnja nije bila neugodna.

Dvorkinja Shaw je bila oduševljena svojim darovima. Miranda je iznijela Daniela na tratinu i uživala gledajući ga kako gmiže za loptom. Još je bilo sat vremena do večere. I današnji je dan bio mješavina lijepoga i neugodnoga, kao i obično otkako je stigao Richard. Pitala se hoće li on

možda doći k njima na tratinu, ali nije došao. No kad je s djetetom pošla u kuću, vidjela je kako ih promatra iz sobe za dnevni boravak.

Idućega dana Mirandu je jako boljela noga. Renata i Nicko su još postavili nekoliko naoko nevinih pitanja u vezi s ozljedom, a poslije se više nisu uopće zanimali za nju. Miranda je šepala po kući, prala svoje i Danielovo rublje, spremajući se za odlazak. Uskoro je shvatila da se sve što ona i Daniel imaju ovdje u Parmaleyju može spremi za manje od pola sata. No nekako je prebrodila taj dan, a u nedjelju ujutro noga je više nije boljela.

Otišla je ravno u kuhinju i pomogla Renati spremi objed. Nedjeljom dvorkinja Shaw nije dolazila. Richard je došao na objed deset minuta kasnije i bio vrlo zamišljen.

Nicko je otišao od stola čim je objedovao, ne čekajući kavu. Tako su Miranda i Richard bili sami kad je Renata izjavila: — Odlučila sam da se idućega mjeseca vratim u Italiju.

— Ne! — reče Richard naglo. — Naime, je li to mudra odluka? Živjela si u Italiji prije dvadeset godina. Sve su tvoje veze ovdje.

— Nemam ja ovdje nikakvih veza.

— Ali selo tvoga oca u Italiji bit će ti dosadno.

— Neću ja živjeti na selu! Zar me smatraš seljakinjom?

Uzet ću stan u Torinu ili možda u Milanu. Milano je pun života. Opet ću ići u kazalište i opere. Opet u galerije i vidjeti nove zbirke...

— A što će biti s Nickom?

— I on će poći sa mnom, naravno. Što bi drugo? Tamo će živjeti mnogo bolje.

— Mislim da se ne bi smjela prenagliti u vezi s time. Tu je kuća...

— Kuća više nije moja, kao što znaš.

— Možda bismo se mogli nekako nagoditi?

— Nagoditi? Ne misliš valjda da će Miranda pristati na manje nego što je njen dio?

Richard je gledao Mirandu. Ona ga je strogo pogledala i rekla mu: — Znaš da mi je taj novac nužan.

— Vidiš? — reče Renata.

— Ali čemu ta žurba? Mogli bismo svi ostati u Parmaleyju bar još ovo ljeto.

Obje su žene hladno gledale Richarda.

— Oprosti — napokon će Miranda — ja sam već donijela odluku. Želim otići odavde što prije.

— A ja ću — reče Renata — zamoliti odvjetnika Fincha da kuću stavi na prodaju idućega tjedna.

— A što je s Davidovim i očevim grobom? Ostat će ovdje sami?

— Ne mogu ih ponijeti sa sobom — rekla je Renata i slegnula ramenima. — Nisam pak tako stara da bih ostala ovdje i uređivala grobove. Ne želim da mi to bude jedino zanimanje. Ne vidim zašto se ti sada iznenada zanimaš za moje planove. Otišao si od kuće davno i nije ti bilo mnogo stalo do nas.

Miranda je naglo ustala i otišla od stola. Ona je donijela jasnu odluku što se nje osobno tiče i ni najmanje ne želi slušati što se događalo u ovoj obitelji u prošlosti. Odlučila je poći na šetnju s Danielom.

Uzimajući Daniela iz krevetića, govorila mu je: — Tvoj stric Richard vrlo je čudan svat. Mislim da ga nikad neću razumjeti. Mislila sam da ne voli Renatu, a sad samo što ne gmiže pred njom i moli je da ostane.

No ne voli je on toliko, mislila je u sebi. Želi je zadržati zajedno s Nickom tako dugo dok ne bude zadovoljan sa svim odgovorima u vezi s Davidovom smrću.

A što se nje tiče? Zadrhtala je. Zar on zaista vjeruje da je ona upletena u Davidovu smrt?

Zaogrнула se vestom i ponijela Daniela dolje. Prolazeći kraj blagovaonice, čula je Richardov glas. Činilo joj se da još moli Renatu da ostane.

Izvukla je Danielova kolica i izašla na stražnji izlaz. Sjetila se da već tjedan dana nije na Davidov grob stavila cvijeće. Svuda oko kuće bilo je bezbroj lijepih narcisa. Već je pošla da nabere cijeli naručaj, ali se onda sjetila da to nije njezino cvijeće. Ona želi odnijeti na Davidov grob nešto svoje.

Pošla je u selo i kad je već tamo stigla, sjetila se gospođe Shaw. Ona je uvijek uzgajala mnogo cvijeća. Ubrzala je korak i uskoro stigla do početka sela.

Parmeley je bilo malo selo. Niz kućica, crkva, župni dvor i gostionica. Nasred sela bila je mala ledina i jedan jedini golemi kesten. Oko te ledine stajale su malo ljepše kuće, a među njima i kuća doktora Callendera.

Kuća gospođe Shaw bala je prva u nizu. Miranda joj se polako približavala, nadajući se da neće uznemiriti gospođu Shaw, ako slučajno

spava poslije objeda. No prednja su vrata bila širom otvorena i gospođa Shaw je odmah opazila Mirandu. Obradovala se njenom posjetu. No Miranda joj je odmah rekla zašto je došla.

Bez riječi gospođa je Shaw otišla po škare. Odmah je shvatila zašto Miranda nije željela nabrati cvijeće u Parmeley Houseu, nego je radije došla k njoj. S golemim buketom narcisa Miranda se zaputila prema groblju.

Selo je spavalo nedjeljnim poslijepodnevnim snom. Kućice su bile tihe kao u nekom napuštenom gradu. Iz nekih se kućica dizao dim iz dimnjaka, a ovdje-ondje spavao pokoji pas na kućnom pragu. Nikakvih drugih tragova života nije bilo. Na kraju ulice bila je gostionica »Crni bik«, a odmah do nje cesta je naglo skretala. Tamo se nalazio i stari most ispod kojega je tekao potok.

Miranda je prošla kraj gostionice i zaustavila se na mostu. Izvadila je Daniela iz kolica i stavila ga na ogradu mosta kako bi mogao gledati vodu u potoku. Stajala je tamo bar pet minuta, kad je iznenada netko progovorio kraj nje: — Zar i ti bježiš od obitelji?

Miranda se tako lecnula da joj je dijete gotovo ispalo iz ruke. Nicko Lester se pojavio ispod velike vrbe što se nadvila nad potokom.

— Ovo je bilo proketo glupo! — ukorila ga je Miranda bijesno. — Moglo mi je dijete pasti u vodu.

— Oprosti, dušice! Ne znam zašto si tako nervozna. Prepala si se kao da si ugledala sablast.

Došao je do nje i nagnuo se na ogradu. Ramena su im se gotovo dodirivala. Miranda se pomaknula dalje.

— Što radiš ovdje? — upitala ga je, samo da nešto kaže.

— Čekam svoju djevojku.

— Svoju djevojku?

— Zar nisi znala? Norma iz »Crnog bika«. Debela je kao bačva, ali što možeš. Siromasi ne mogu biti izbirljivi. No čini se da danas neće doći. Valjda je u krevetu s nekim trgovačkim putnikom — rekao je i pogledao Mirandu pohotno. — A ti? Što ti radiš ovdje?

Pokazala mu je cvijeće i rekla mu da ide na Davidov grob.

— Oh, nemoj biti tako morbidna. Pođi sa mnom u šetnju. Možemo i automobilom. Otarasi se djeteta...

— Ne želim biti zamjena za krčmaricu.

— Nemoj biti snob. Da je ovdje Richard, ne bi se pravila važna.

— Što želiš time reći? — ljutito će Miranda.

— Vidio sam vas zajedno u Whitcliffu.

— Nemoj biti smiješan. Razgovarali smo ...

— Čini mi se da ti nije do razgovora sa mnom.

— Oprosti, Nicko, što ti moram reći, ali tvoj je izbor tema za razgovor vrlo ograničen. A gdje si ti zapravo bio u petak?

— S druge strane rijeke. Iznenadio sam se kad sam vas vidio zajedno. Pretpostavljam da će Richard sada ostati kad je zrak čist.

— Kako li se usuđuješ! — kriknula je Miranda.

— Smiri se! — reče Nicko i uhvati je za ruku. Miranda je drhtala. — Nisam uopće mislio na tebe. Zato sam se i iznenadio. Mislio sam da je zrak čist za Richarda i majku.

Zašutjeli su. Daniel se već počeo vrpeljiti.

— Odvratan si! — reče Miranda napokon.

Nicko je zabacio glavu i glasno se nasmijao.

— Zar ti zaista ne znaš? Zar ti David nije odao obiteljske tajne? Vjerujem da nije.

I protiv svoje volje Miranda se zainteresirala: — O čemu to govoriš?

— Zar nisi znala da je Richard otpremljen u Ameriku prije više godina zato što je živio s mojom majkom? Doduše, vi romantičari više biste voljeli reći da su bili zaljubljeni jedno u drugo, je li?

— Ne vjerujem ti.

— Zašto ne? Moraš priznati da moja majka dobro izgleda, a ni Richard nije loš ako voliš vikinške tipove. Po godinama majka je bila bliža njemu nego ocu. Ja sam onda bio dijete, ali sam ipak vidio što se događa. Eto, zato se Richard ponovo javlja na pozornici.

— Richard čak nije ni znao da mu je otac umro sve dok nije stigao ovamo.

— Ne nije. To je točno. Došao je zbog Davidove smrti, zar ne? Ali pretpostavimo da se on želio oženiti mojom majkom...

— Sad zaista brbljaš neugodne gluposti! — prekinula je njegovo naklapanje Miranda. — Tvoja se majka želi uskoro vratiti u Italiju. Izjavila je to danas poslije objeda.

— To je ona rekla. No da vidimo koliko je Richard sposoban da je odvrati od toga.

Mirandu je obuzeo nemir. Sjetila se kako je Richard zaista nagovarao Renatu da oстане. Nicko ju je pakosno motrio.

— Oprosti ako sam te uzrujao.

— Nisi me uzrujao. Ne vjerujem ti ni riječi — rekla je Miranda, stavila Daniela u kolica i krenula prema groblju.

Nicko nije pošao za njom. Nakon nekog vremena se osvrnula, ali njemu nije bilo ni traga ni glasa.

Na groblju je izvadila Daniela iz kolica, stavila ga na čistinu i ostavila ga da se igra na travi. Nakon toga je otišla do Davidova groba odmah kraj crkvice.

Kleknula je kraj groba i stala uklanjati uvelo cvijeće. Ruke su joj same od sebe drhtale. Sjetila se što joj je doktor rekao o Richardu. Otišao je od kuće u prilično nejasnim okolnostima. David joj zaista nikad ništa nije rekao što bi moglo pobuditi sumnju o nekom tajnom odnosu između Renate i Richarda. Uvijek je govorio o Richardu s ponosom i ljubavlju. Možda on nije imao pojma ni o čemu.

Uostalom, je li to važno? Ljutila se na samu sebe što uopće razmišlja o tome. Za tjedan-dva bit će daleko od svih njih i nikad ih više neće morati gledati.

Odnijela je uvelo cvijeće u košaru za otpatke kraj staroga zida, a onda je svježe cvijeće rasporedila po vazama. Upravo je nalijevala vodu u vase kraj vodovodne slavine ispod crkvenog tornja kad je čula ili možda vidjela kako se netko miče. Nekoliko sekundi poslije toga više nije bila sigurna, ali se sva ukočila od straha. Zapuhnuo ju je vjetar, a onda se prolomila strašna buka i oko nje se stvorio oblak prašine. Ni metar dalje od nje na tlu je ležao golemi komad kamena pješčenjaka.

Nekoliko trenutaka Miranda je stajala na istom mjestu, ne mogavši se ni pomaknuti. A onda joj je nagon za samoodržanjem ulio snage da potrči do klupe okružene tisom. Bacila se na klupu jecajući.

Pa netko je želi ubiti! Što da radi? Pogledom je pretraživala cijelo groblje očekujući da će se pojaviti neki Lester kao utvara. Groblje je izgledalo napušteno, gotovo sablasno prazno i tiho.

Pogledala je na toranj. Nigdje nije nedostajao ni jedan kamen, a ipak je golemi kamen ležao kraj njenih vaza s cvijećem. Jednu je čak smrskao na komadiće. Brzo je pogledala gdje je Daniel, ali se on bezbrižno igrao na travi.

Prvo je pomislila da je to učinio Nicko, jer on nije bio daleko od groblja kad je s njim razgovarala, ali je to mogao učiniti i Richard. Kad je vidio kamo je krenula, mogao je udariti prečacem, sakriti se u toranj i čekati je.

Daniel je opazio majku i odmah je veselo počeo gmizati prema njoj. Stao je kraj pošljunčane staze i oprezno je promatrao. Nije se usudio krenuti dalje. Miranda je skupila svu snagu i pošla k djetetu. Uzela ga je u naručaj bez riječi i privila ga k sebi.

Prva joj je misao bila da odmah pobjegne odavde, što dalje od Parmeleyja i Lesterovih. Ali nema novaca kod sebe, nema odjeće, nema najnužnije potrepštine za Daniela. Osim toga, nedjeljom ne voze autobusi. Ponovo je smjestila Daniela u kolica i krenula u selo.

Skrenula je da sve povjeri gospođi Shaw, ali kad je bolje razmislila, odustala je. Nije imala srca da to jednostavno stvorenje optereti svojom gotovo nevjerojatnom pričom. Osim toga, nitko ne smije znati za njen bijeg. Spremit će za put samo najnužnije i kradomice otići što prije. A to će biti tek sutra. Prema tome još jednu noć mora provesti u Lesterovoj kući. Sa strepnjom je išla u susret Lesterovima, ali kad je ušla na vrtna vrata i vidjela kako Renata leži u ljuljačci ispod stabla, a do nje na travi Nicko, smogla je čak snage da im se nasmiješi. Osjećala je kako je prate pogledima dok je odlazila s Danielom u kuhinju. Tamo je skuhalo šalicu čaja i odnijela ga u svoju sobu.

Sjedeći i pijući čaj kraj prozora, pokušala je srediti misli. Prvo je razmišljala kamo da ode odavde. Odgovor je bio: k teti Louie, premda joj ona još nije odgovorila na pismo. No bar zna u kakvu je položaju. Osim toga potrebno joj je što više gotovine.

U deset ujutro sjest će na autobus za Ludlow, a odande će krenuti vlakom u London. Više bi voljela otputovati iz Shrewsburyja, jer je Ludlow blizu, pa će je tamo prvo tražiti kad opaze da je pobjegla. No prvo mora stupiti u vezi s Finchom. Dat će mu tetinu adresu i zamoliti ga da je nikome drugome ne kaže. No stresla se kad se sjetila da tetina adresa nije više tajna za Lesterove. Richard ju je vidio kad je pregledavao njena pisma, a i svi drugi su je mogli zapaziti kad je ostavila prvo pismo na stolicu u predsoblju.

Nahranila je Daniela i stavila ga u krevetić, a poslije toga je pronašla poveću ručnu torbu s naramenicom. U nju će strpati najnužnije i krenuti. S takvom torbom neće odmah pobuditi sumnju. Uzela je novac, pisma i najnužnije za Daniela. Pogledala je na sat i začudila se da je tek pola sedam. Još se malo igrala s Danielom, a onda ga okupala i spremila u krevetić.

Češljala je kosu pred zrcalom kad je netko pokucao na vrata. Strašno se lecnula. Pošto se malo sabrala, otišla je do vrata i otvorila ih. S olakšanjem je vidjela da je došao Richard. Nasmiješila mu se.

— Zdravo! Kamo si otišla odmah poslije objeda?

— U šetnju s Danielom.

— Znam. Pošao sam za tobom. Mislio sam da bismo se mogli zajedno prošetati, ali te poslije nisam mogao naći. Kojim si putem išla?

Miranda je malo oklijevala, a onda mu ipak rekla: — Otišla sam na grob da promijenim cvijeće.

— Na to nisam ni pomislio. Ja sam otišao u suprotnom smjeru. Šteta. Hoćeš li doći na večeru?

— Hoću. Već sam se spremila — rekla je i pošla s Richardom u blagovaonicu.

Renata i Nicko već su bili za stolom. Mirandi je jedva polazilo za rukom da nešto pojede i sudjeluje u razgovoru.

Pošto je oprala i pospremila suđe u kuhinji, pridružila se ostalim Lesterovima u dnevnoj sobi. Richard je stavio ploču na gramofon. Nicko se vrpeljio nekoliko minuta, a onda izašao.

Miranda je zaklopila oči i s užitkom slušala glazbu: Beethovenov koncert za violinu. Kad bi to bar moglo zauvijek tako potrajati. Ovaj prekrasan dom, Davidova majka i njen brat u kući u predivnom kraju. Suze

su joj navirale od tuge. Uskoro će tamarati londonskim ulicama i imati posla s okrutnim stanodavkama kad bude pregovarala za stan, i to ne samo za sebe nego i za dijete. Kradomice je pogledala Richarda. On je gledao kroz prozor. Lice mu je bilo nekako mekše i tankoćutnije sad kad je slušao glazbu.

Richard je uhvatio kako ga gleda, pa joj se nasmiješio. Bio je to topao, ali tajanstven smiješak. Možda ga više nikad neće vidjeti u životu, mislila je Miranda u sebi.

Spavala je neobično dobro i idućega se jutra probudila vedra i raspoložena, pa je već gotovo počela sumnjati u mudrost svoje odluke. Doručak je tekao uobičajenim tokom i sad su joj se njena jučerašnja strahovanja činila smiješnim. No dvije smrti u dva mjeseca, pa neobjašnjiva nesreće u roku od tjedan dana, sve je to bilo previše za puku slučajnost i ona se zbog toga nije osjećala ugodno.

Pojela je koliko je najviše mogla, a nukala je i Daniela da se dobro najede. Renata i Nicko su čitali jutarnje novine i nisu se obazirali na nju. Renata je bila zaokupljena modom, a Nicko je opet otkrio malu bilješku o nekom prijatelju glumcu u kazališnoj rubrici. Miranda je izjavila da ide s Danielom u šetnju i nakon toga se odmah povukla u svoju sobu.

Obukla je dijete što je najljepše mogla za izlazak.

Na sreću, dan je bio malo prohladniji, pa je mogla malo više odjeće navući na dijete, a da to ipak ne bude sumnjivo. Napokon je obukla svoj ogrtač, prebacila torbu preko ramena, osvrnula se posljednji put po sobi i krenula van.

Bilo je pola deset. Uzela je Daniela i potrčala dolje. Smjestila ga je i remenjem povezala u kolicima, a onda brzo otišla u kuhinju. Gospođa je Shaw u čudu podigla glavu.

— Danas izlazite vrlo rano.

— Idem... lijep je dan — rekla je Miranda i pogledala dvorkinju.

Čeznula je da joj još nešto kaže, ali su joj riječi zapinjale u grlu.

— Što vam je, draga? — upitala je gospođa Shaw.

— Ništa, ništa... Hvala vam za sve. Bili ste mi tako dobri — rekla je Miranda i poljubila dvorkinju u obraz. — Da ste bar vi Davidova majka!

— Eh, to bi bilo divno! I ja bih to voljela — rekla je dvorkinja i ispratila Mirandu do izlaza. Pogledala je njenu torbu na ramenu, a onda tiho rekla: — Sretno! Čuvajte se!

Miranda je tobože polako gurala kolica kolnikom, da ne bi tko pomislio kako se žuri. Kad je izašla na put, ubrzala je korak i uskoro došla do gostionice »Crni bik« gdje se zaustavljao autobus u sedam minuta do deset. Nelagodno se osvrkala na sve strane jer nigdje nikoga nije bilo. Većinu dana u tjednu tamo bi bila bar mala skupina putnika koji su čekali autobus. Prošao je samo jedan postariji čovjek na traktoru. Krčmarica Norma je prala prozore, ali ne baš oduševljeno. Pogledala je Mirandu nekoliko puta i onda je pitala: — Ne čekate valjda autobus?

Miranda se prestrašila.

— Čekam. Vozi u deset, je li?

— Ponedjeljkom ne vozi u deset nego u devet. Danas je sajmeni dan u Ludlowu.

Miranda se nadala da joj se po licu nije vidjelo kako je razočarana.

— U koliko sati vozi idući autobus?

— U dva sata, kao i svaki dan.

Miranda se kolebala. Nije mogla ostati ovdje u selu puna četiri sata, a kući se opet nije željela vratiti. Norma ju je gledala s neprikrivenom radoznalošću. Miranda je odlučila što će učiniti. Krenut će pješice prema glavnoj cesti, pa će možda netko naići i povesti je. Čak da i prevali svih pet kilometara, bit će na autobusnoj stanici u pola dvanaest, pa ako naiđe i autobus, bit će u Ludlowu već oko podneva. U tom slučaju bilo bi pametno da unaprijed obavijesti gospodina Fincha.

— Mogu li se poslužiti vašim telefonom? — upitala je Normu.

— Izvolite. Tamo je na dnu...

Nazvala je odvjednikoi broj.

Čekala je nestrpljivo dok je telefon na drugom kraju beskrajno dugo zvonio, ali nitko nije dizao slušalicu.

Napokon se netko javio, i to po svoj prilici mlada djevojka koja se plašila telefona.

— Izvolite?

— Je li to ured gospodina Fincha?

— On nije ovdje.

— Kad će se vratiti?

— Ne znam.

Miranda je osjetila kako je hvata bijes.

— A gdje je? Zar nije ostavio broj kamo bih ga mogla nazvali? Riječ je o važnoj stvari.

— Ne znam. Ja se samo javljam na njegov telefon — odgovorila je djevojka, a onda vjerojatno odlučila da neće valjda biti tako kobno ako Mirandi otkrije još koju tajnu, pa je rekla: — Njegova je žena doživjela prometnu nesreću sinoć u Gloucesteru. Otišao je k njoj u bolnicu.

— U Gloucesteru?

— Jest.

Miranda se osjećala kao da joj je netko iznenada podmetnuo nogu. Prvo autobus, a sad i ovo. Takva dva nepredviđena događaja već na samom početku njenog smionog pothvata bila su više nego što je mogla podnijeti. Nije se mogla prisiliti da izrazi zabrinutost zbog gospođe Finch, koju nije ni poznala, pa je rekla djevojci na telefon: — Molim te, dobro slušaj i prenosi poruku gospodinu Finchu čim ga vidiš. Vrlo je važno da mu je kažeš. Reci mu da je zvala Miranda Lester. Reci mu da sam otputovala iz Parmeleyja i da ću mu se uskoro javiti. Također mu reci da će mi biti potreban novac.

Ponavljajući i teško dišući, djevojka je naposljetku zapisala poruku. Miranda je objesila slušalicu i naslonila se na zid. No kad je malo razmislila, uvidjela je kako i nije nužno da se odmah sastane s Finchom. Ako ne bude ludo trošila, imat će dosta novca bar za mjesec dana. Ionako se baš nije radovala susretu s Finchom, jer bi joj neizbježno postavio neugodna pitanja. Sad može mirno preskočiti Ludlow i otputovati iz Shrewburyja, što je i prije željela. Ali prvi potez ostaje neizmijenjen: mora propješačiti do glavne ceste.

Stavila je novčić kraj telefona i odgurala Daniela u kolicima na ulicu. I Norme sada više nije bilo. Krenula je prema starom mostu i uzbrdicom kraj crkve. Osjećala se strašno upadljivom u svom ogrtaču crvene boje.

Srela se s nekoliko automobila koji su išli u smjeru sela. Prevalila je već gotovo dva kilometra kad ju je pretekao prvi automobil iz smjera sela. Čula je izdaleka da je to veliki automobil, ali se nije usudila okrenuti. Već se preplašila da je to Richard u svom »roveru«. Usta su joj se osušila. Automobil je došao ispred nje i stao. Kroz prozor se nagnula snažna žena preplanulih obraza, s golemim šeširom na glavi.

— Želite li da vas povezem? — upitala je Mirandu.

Miranda je potrčala do nje, govoreći:

— Idem do glavne ceste kako bih uhvatila autobus za Shrewsbury.

— Ja ne idem baš tamo, ali ću vas odvesti. Uđite!

Miranda je sklopila kolica i smjestila ih na stražnje sjedalo, a zatim s Danielom sjela na prednje sjedalo do vozačice. Naslonila se udobno na

kožni naslon. Osjećala se posve sigurnom u tom golemom automobilu. Brzo su prevalili preostala tri kilometra do glavne ceste gdje je Miranda izašla i od srca zahvalila na vožnji.

Miranda je nakon toga prešla na drugu stranu ceste i počela tražiti autobusnu stanicu. Nakon stotinjak metara došla je do nje. Odmah je ušla pod nadstrešnicu i sjela na klupu. Pogledala je na sat. Tek jedanaest sati. Sve je išlo dobro, samo ako sad ne bude morala dugo čekati na autobus. I baš u tom trenutku opazila je da stiže autobus. Jedva je imala vremena da izvadi Daniela iz kolica. Nekoliko je putnika pružilo ruku i pomoglo joj da uđe. Prihvatili su kolica, pa torbu. Miranda je odahnula kad se smjestila na sjedalo i kad je autobus krenuo.

Vozili su se najljepšim dijelom pokrajine Shropshire, podno planina Stretton, ali Mirandi danas nije bilo do uživanja u prirodnim ljepotama. Motrila je cestu ispred sebe u strahu da ne opazi kestenjavi »rover« ili žuti »spitfire«. A Daniel je veselo skakutao na krilu, radujući se nenadanoj promjeni okoline.

Nakon tri četvrtine sata pred njima se pojavilo predgrađe Shrewsburyja. Puževim korakom probijali su se predgrađem, a onda prešli rijeku Severn i napokon stigli u grad.

Kad je sišla s autobusa, Mirandi je prva misao bila da sazna kad kreće prvi vlak u London. Ušla je u telefonsku govornicu i nazvala ured za informacije. Saznala je da prvi vlak kreće u jedan sat i četrdeset i tri minute, dakle ima još sat i pol na raspolaganju. Imat će vremena da još nešto kupi u trgovini i da nešto pojede.

Shrewsbury joj baš nije bio poznat, ali je znala da jedna duga ulica prolazi sredinom od predivnog parka kraj rijeke sve do željezničke stanice. Zaputila se prema željezničkoj stanici, a usputno se zaustavljala u dječjim trgovinama i kupovala potrepštine za Daniela. Naposljetku je kupila i jednu veću platnenu torbu u koju je smjestila sve što je nakupovala, čak ručnu torbicu. Louie, njena teta, nije s odobravanjem gledala na mlade žene koje putuju bez prtljage. Uvijek je sumnjala da s takvim ženama nešto ne valja.

Ušla je u kavanu i naručila zdjelicu juhe za Daniela, a žemlju i kavu za sebe. Još joj je ostalo sat vremena do polaska vlaka. Tek sada je počela razmišljati o mogućim posljedicama svoga postupka. Možda je trebalo da ostavi pisamce. Možda će se Lesterovi zaista prestrašiti za nju i potražiti pomoć policije. Pomislit će da je duševno poremećena zbog Davidove smrti. Posumnjat će da je možda počinila samoubojstvo. Pretraživat će rijeku. Hvatala ju je mučnina pri pomisli da će je možda tražiti preko televizije i novina. No bila je prilično uvjerena da je gospođa Shaw znala da ona odlazi, a Norma i ona glupava Finchova pomoćnica potvrdit će da je otputovala iz Parmeleyja u prilično normalnom duševnom stanju.

Presvukla je Daniela u ženskom zahodu, ponovo ga stavila u kolica i krenula na željezničku stanicu. Bilo je već skoro pola dva. Kupila je kartu, saznala da će morati presjesti u Wolverhamptonu i otišla na peron.

Odšetala je na kraj perona odakle se lijepo vidio grad i rijeka Severn. Savršeno vedar dan. Puhao je, doduše, prohladan vjetar. Kad vlak krene odavde, prestat će za mene jedan dio života, razmišljala je Miranda. Osjećala je tugu, jer je u ovom kraju proživjela sretne trenutke, ali kad bi sad ostala u pokrajini Shropshire, bez Davida, to bi bilo u neku ruku isto kao da se održava u praznom kazalištu pošto je predstava već završila.

Preko razglasa je stigla obavijest da stiže vlak i otprilike za jednu minutu vlak je već ulazio u stanicu. Miranda je potrčala natrag na peron.

Sklopila je kolica i uskočila je u vagon u kojem je opazila slobodno mjesto. Vlak je bio prilično krcat. Nakon desetak minuta vlak je zatutnjio na istok od pokrajine Shropshire.

U Wolverhamptonu je presjela u londonski vlak koji je bio mnogo prazniji. Bila je presretna što je našla posve prazan odjeljak u vagonu. Bojala se da će u Birminghamu navaliti putnici, ali nije bilo tako. Ušao je samo jedan muškarac s polucilindrom, koji je hladno odmjerio Daniela, a onda sjeo i djetetu pred nosom otvorio novine. Vlak je bio već desetak minuta izvan stanica jureći prema Londonu kad je baš u taj odjeljak privirio neki mladić. Možda je bio nekoliko godina mlađi od Mirande. Vrlo visok i mršav, blijedih obraza i gotovo posve crvene kose. Imao je na sebi kratku kožnu bundu s kapuljačom i dugi šal kakav obično nose studenti. U jednoj je ruci nosio putnu torbu koju je očito na brzinu spremio za put. Jedna mu je čarapa visila iz torbe.

Pogledao je Mirandu i njenog suputnika s polucilindrom.

— Ima li ovdje slobodno mjesto? — upitao je pun nade.

Trgovac s polucilindrom, iako je smatrao mladića samo malo višom vrstom od Daniela, ipak je kimnuo.

Student je bacio torbu na policu za prtljagu i sjeo nasuprot Mirandi.

— Imam baš sreću, tamo je dolje sve puno.

Daniel, koji je uvijek osjetio s kim će se moći zabavljati, odustao je od natmurenog muškarca s polucilindrom i odmah se počeo smiješiti mladiću.

— Zdravo, druškane! — rekao mu je mladić i nasmiješio mu se. Imao je neizmjereno umiljat smiješak. Njegovo sasvim obično lice bilo je mnogo ljepše kad se smiješio. — Kako se zoveš, druškane?

— Zove se Daniel — rekla je Miranda.

— Daniel u lavljem brlogu, eh? — rekao je mladić i ispod oka pogledao onoga s polucilindrom. — Dakle, Daniele, vidim da se ti voliš mnogo smijati. Ha? Baš si ti nekakva vesela banana.

Miranda se nije mogla suzdržati. Nasmijala se tom opisu Daniela, jer je zaista na sebi imao odijelce žuto kao banana. Radovala se unaprijed kako će putovati sama i ni s kim razgovarati, ali taj mladić, po imenu Barney Tate, bio je nevjerojatno društven, lijepo je zabavljao Daniela, pa nije mogla biti nepristojna i držati se hladno prema njemu. Osim toga, Daniel je čvrsto odlučio da se zabavlja s tim mladićem. Za desetak minuta prešao je k njemu u krilo, a Barney mu je pružio, na Mirandino iznenađenje, dlakavog medvjedića.

— Nemojte da vam ga rastrga! — upozorila je Miranda Barneyja dok se Daniel svojski trudio da rastrga medvjedića.

— Neka ga samo rastrga — reče mladić. — Ne biste mi vjerovali kako mi je ta nesretna igračka upropastila vikend, a da i ne govorim kakve će to poslije imati posljedice na moj nesretni život.

— To zvuči kao početak priče od Somerseta Maughama — reče Miranda i nasmiješi se mladiću.

— Budući da nemate kamo iz ovoga vagona, ispričat ću vam što mi se dogodilo. Otišao sam u posjet svojoj djevojci i njenim roditeljima u Birminghamu. Nismo se vidjeli već mjesecima i to je trebalo da bude svečani sastanak. Ponio sam joj ovu igračku, koju vaš sinčić upravo sada žvače, kao mali znak pažnje i ljubavi. Bilo bi bolje da sam joj odnio cvijeće.

Miranda je izvukla djetetu dlakavo čudovište iz usta, govoreći: — Nekim se ljudima tako nešto sviđa.

— Deirdre nije među njima. Nije joj se svidjela ta igračka čim sam joj je predao, a jutros ju je čak bacila meni u glavu, jer je navodno ljuti, i to zato što nalikuje na nju. Glupost!

— Možda je ona bila ljutita zbog nečega drugoga — reče Miranda. — Možda je preosjetljiva.

— Oh, to je bio samo izgovor. Zajedno smo bili na istom sveučilištu. Prošlog ljeta, kad sam završio studij i otišao u London zbog posla, od mene se odmah očekivalo da ću se obogatiti, vratiti se k njoj i odmah zaprositi njenu ruku. Trebalo je da njen tatica dade odobrenje, pristanak, blagoslov... Ali ja nisam došao u odijelu, nego ovako. Zamislite u odijelu! — rekao je mladić i pogledao ispod oka čovjeka s polucilindrom koji se mrštio.

— Žao mi je što to čujem — reče Miranda.

— Ah, ništa, ništa! Vjerojatno i nismo jedno za drugo. Jeste li vi udati?

— Bila sam?

— Rastali ste se?

— Muž mi je poginuo u automobilskoj nesreći prije deset tjedana.

— Oh, oprostite! Strašno mi je žao što sam brbljao takve strašne gluposti — rekao je Barney, a lice mu je zaista poprimilo izraz gađenja prema samome sebi.

— Mene gluposti zabavljaju. I udovice su članovi ljudskog roda, je li?

— Stanujete li u Londonu?

— Ovog trenutka ne stanujem nigdje. Moj pokojni muž David i ja imali smo stan u Londonu, ali smo ga napustili prošle veljače kad smo otišli

u Shropshire na dugi odmor. Onda je David poginuo, a ja sam još malo ostala tamo.

— Imate li kakve rođake?

— Samo tetku. Odsjest ću kod nje dan-dva, a onda potražiti vlastiti stan. Njen stan nije prikladan za dijete.

— Zar niste mogli ostati kod obitelji svoga pokojnog muža?

— Bila sam dosad kod njih, ali sam željela otići odande. Među nama nisu bili najbolji odnosi.

— To je nezgodno. No nadam se da ćete naći lijep stan u Londonu.

Vrijeme je neprimjetno promicalo. Barney je zaboravio na svoju trenutačnu ozbiljnost i opet se počeo raspoloženo šaliti. Hranio je Daniela čokoladom, a Mirandi donio čaj. U Coventryju je izašao njihov suputnik koji je cijelo vrijeme šutke negodovao. No bio je uviđavan, pa je šutio.

Miranda je gledala niz šturih kuća i tada se sjetila kuće svoje tete Louie. Nije se mogla obuzdati, nego je zadrhtala.

— Što vam je? — upitao je Barney.

— Ništa. Samo sam se sjetila kamo idem. Teta Louie mi neće baš pružiti topli dom...

— Prilično je bezosjećajna?

— Ona ne želi biti neljubazna.

Ona će uvijek učiniti ono što smatra da joj je dužnost. No u njoj nema topline. Bar je ja nisam nikad osjetila.

Barney je pogledao Daniela koji je ležao na sjedalu.

— Čini mi se da tamo kamo idete neće baš biti zgodno za ovu veselu bananu. Teško je ženi s djetetom u Londonu. Možda bi bilo bolje da ste ostali kod muževljeve obitelji, ako nisu zaista tako odvratni.

— Nije bilo tako strašno dok je moj svekar bio živ. Mnogo sam ga voljela i cijenila. No on je umro prije dva tjedna. Ipak, to kako mu drago, tamo se više ne mogu vratiti jer sam od njih pobjegla.

— Dakle, to sam pogodio čim sam vas vidio. Nemate mnogo prtljage za dvoje. Jeste li im bar ostavili poruku?

— Nisam.

— Zacijelo će vas tražiti.

— Vjerojatno hoće. Možda je trebalo da im ostavim poruku, ili su znali da namjeravam otići od njih. Telefonirat ću im.

— To bi bilo najbolje. Bakica će se jamačno zabrinuti.

— Tko? Oh, Renata! — prasnula je Miranda u smijeh. — Sviđa mi se riječ bakica. Kad bi to bar Renata mogla čuti.

— Renata? Što je ona? Strankinja?

— Jest. Talijanka. Mlada i lijepa, bakica kakvu nikad nitko nije imao u životu.

I malo pomalo Miranda je ispričovala Barneyju o Renati, Nicku, Georgeu i o svom životu s Davidom u Parmeleyju. No ipak se suzdržala da mu priča i o oporuci, napadima na sebe, Richardovim sumnjama u vezi s Davidovom smrću. Zapravo zbog posve nejasne strepnje nije mu uopće spomenula Richarda.

Barney je pak pripovijedao Mirandi kako je rođen u Birminghamu. Završio je fakultet s osrednjom ocjenom i sad uopće ne izgara od želje da se probije u Londonu. Primio je već nekoliko namještenja, ali se nigdje nije mogao smiriti i svojom voljom prihvatiti »doživotnu robiju«. Posljednjih nekoliko mjeseci radio je u novinama.

Polu sata prije ulaska u London Barney je iznenada rekao: — Miranda, zašto ne bi pošla i nastanila se u kući gdje i ja stanujem? Nemoj me krivo shvatiti, jer nemam nikakvih namjera prema tebi. Još čeznem za lijepom, bucmastom Deirdre, a ne bih mogao sebi ni priuštiti već gotovu obitelj. No u kući gdje i ja stanujem postoji prazna soba. Gospođa Ryan je vrlo pristojna. Mogla bi i gore proći negdje drugdje.

— Gdje je to?

— Sjeverni Kensington. Gospođa Ryan stanuje u prizemlju. Gospodina Ryana nikad nitko nije ni vidio. Jedan bračni par stanuje na prvom katu, a jedna vrlo simpatična djevojka otprilike tvoje dobi stanuje na drugom katu. Zove se Christy Howard. Prednja soba u drugom katu je prazna. Naime, bila je prazna prošlog petka. Moja je soba sasvim na vrhu. Postoji još jedan stanar, student, po imenu Floyd, s Jamajke. Mi već godinama stanujemo tamo. Sasvim smo zadovoljni.

— Oh, Barney! Nemaš pojma u kakvo me to iskušenje dovodi. A ne bi li gospođa Ryan imala što protiv djeteta?

— Mislim da ne bi. Iza kuće je velik vrt.

— No u svakom slučaju moram prvo ići k teti Louie, jer me ona očekuje. Bilo bi divno kad bi mi ostavio svoju adresu.

Sasvim neprimjetno su prešli na intimniji ton i jedno drugome počeli govoriti »ti«.

— Adresa je: Addison Street, broj 92 — rekao je Barney zadovoljno se smiješeci. — Sreća što ovdje nije više onaj naduvenko s polucilindrom jer on sigurno ne bi odobravao takva nagla poznanstva i izmjenjivanje adresa.

Miranda mu se nasmiješila, a u sebi se korila zbog te svoje sklonosti da se prilijepi uz ljude. Prvo uz Georgea, pa uz Richarda, a sad evo uz Barneyja. Ja sam kao zalutali pas, govorila je sebi, koji svakome liže ruku. No u isto se vrijeme osjećala zadovoljnom što je stekla novog prijatelja. Osjećala je veliko olakšanje.

Stigli su u Paddington malo prije pet sati. Barney je jednom rukom podigao dijete koje ja spavalo, a drugom rukom svoju putnu torbu. Miranda je išla za njim s kolicima i svojim stvarima. Ispred stanice htjela je preuzeti Daniela.

— Otpratit ću te do tete — iznenada reče Barney.

— Oh ne! Ne mogu ti to dopustiti. Tako si ljubazan...

— Nemoj sada sve pokvariti! Gdje ti stanuje teta?

— U Fulhamu. Ali zaista ne smiješ...

— Sasvim mi to odgovara. Vratit ću se taksijem u ulicu Addison.

Svijet se gurao svuda oko Mirande i dok je ona još protestirala, Barney je već pošao prema taksiju.

— Već dvije godine plešem oko one nezahvalnice u Birminghamu — doviknuo je Mirandi preko ramena — pa valjda mogu sebi priuštiti sat vremena za tebe? A zapravo želim vidjeti i kakva je ta baba u Fulhamu. Osim toga, ono što je najvažnije, svidjela mi se tvoja vesela banana. Dakle?

Već su stigli do taksija.

— Hvala ti mnogo — reče Miranda pokorno i uđe u taksiju te dade taksistu adresu. — Kako li ću samo objasniti teti tko si ti? Ona je vrlo stroga i konzervativna.

— Ne brini. Ostat ću s tobom samo jednu minutu. Kao brod što prođe noću.

Miranda se nadala da neće biti baš tako. Nije se uopće radovala susretu s tetom i bilo joj je drago što ima tako čvrstog saveznika. Naslonila se na naslon sjedala i stala promatrati gust gradski promet. No uskoro su stigli u dio grada koji je dobro poznala. Tamo je bila kuća njena tete Louie.

Kad se taksi zaustavio pred kućom broj 19, Miranda se sjetila svih nevolja što ih je u djetinjstvu proživjela u toj kući. Uspomene su je zapljusnule kao val. Opazila je kako je Barney gleda ispod oka.

— Nikad nisam mislila da ću se morati vratiti ovamo.

Barney ju je bodrio smiješkom.

— Ne moraš ovdje dugo ostati. Imaš li novca? Mogao bih ti pozajmiti pet funti.

— Hvala, nije potrebno. Imam dovoljno za početak. Hvala ti za sve, Barney.

Barney je ostavio svoju torbu u taksiju i rekao taksistu da ga čeka. Pomogao je Mirandi odnijeti njenu torbu i kolica do prednjih vrata, a ona je nosila Daniela koji je još spavao.

Pritisnula je zvonce i na vratima se uskoro pojavila teta Louie. Bilo joj je oko pedeset i pet godina. Niska rasta, uredna, Blijedih, okruglih obraza, malih žmirkavih očiju. Crnu kosu češljala je uvijek na isti način otkad Miranda pamti. Pogledala je Mirandu iznenađeno i nimalo dobrodošlo.

— Kakvo iznenađenje!

— Pa pisala sam ti, teta Louie...

— Primila sam pismo tek u subotu. Nisam imala vremena da ti odgovorim. Ne želiš valjda ovdje ostati?

— Željela bih, bar dan-dva, ako te to ne bi mnogo smetalo...

— Ne znam. Nisam se pripremila.

Miranda se tek sada sjetila da je svaki premećaj ustaljenoga dana za tetu Louie ravno smrti.

— Možemo li bar malo ući? — Jedva je promrsila Miranda.

— Paa... dobro! — rekla je teta Louie i odmaknula se u stranu. Pogledala je Barneyja i upitala: — A tko ti je to?

— To je Barney Tate. Upoznali smo se u vlaku. Bio je vrlo ljubazan i pomogao mi da dođem ovamo.

Sitne očice tete Louie pomno su proučavale Barneyja i zaključile da su se ostvarila njena najveća strahovanja. Uvela ih je u urednu, ali vrlo neudobnu dnevnu sobu. Barney i Miranda su sjeli na hladne stolce

presvučeno polivinilom. Teta Louie je na brzinu podmetnula novine ispod Daniela na kauču.

— Ne shvaćam zašto si otišla od Lesterovih. Tako su bili zgodili na svadbi. Nadam se da se nisi s njima posvađala. Ti se kadkad čudno ponašaš. Tvrdo glava si.

— Nismo se posvađali.

— Meni se čini da si ti nezahvalna. Pružili su ti tako lijepi dom.

— Davidov je otac umro prije dva tjedna. Objasnila sam ti to u pismu. Gospođa Lester prodaje kuću i vraća se u Italiju...

— Ah, ne znam — rekla je teta Louie i poravnala pregaču. — Mislila sam da sam te skinula s vrata, a kad tamo...

— Ostat ću ovdje samo nekoliko dana. Potražiti ću vlastiti stan.

— Neće ti ga biti lako naći jer imaš dijete.

Barney se umiješao u razgovor.

— Rekao sam Mirandi da može stanovati tamo gdje ja stanujem.

Izraz lica tete Louie govorio je jasno što ona misli o tome.

— Paa, onda je sve uređeno.

— Ipak bih voljela ostati ovdje noć-dvije — molila je Miranda. — Samo dotle dok se snađem.

— Tvoja nekadašnja soba više nije slobodna. Iznajmila sam je. Mogla bi možda spavati u prednjoj sobici — rekla je i strogo pogledala Daniela. — Plače li on mnogo?

— Ne, ne plače. Vrlo je dobar.

Nikad ne plače noću.

— To ne bih mogla podnijeti, znaš. Nisam baš zdrava u posljednje vrijeme. Ne možeš od mene očekivati da se i s time pomirim.

Miranda je zaklopila oči, osjećajući se posve iscrpljenom. Svadljivi glas tete Louie podsjetio ju je na neugodne dane u djetinjstvu. Suze su joj navirale na oči i baš tada je Daniel počeo plakati.

— Moram ga presvući — objašnjavala je Miranda na brzinu. — Mogu li se poslužiti kupaonicom, teta Louie?

Zgrabila je Daniela i torbu, sretna što se bar na nekoliko minuta može maknuti od tete.

U kupaonici je svukla dijete, oprala ga, napudrala, obukla u suhu odjeću i očajno se trudila da ga smiri. Dijete je bilo nemirno zbog neobičnih događaja toga dana.

Kad se malo smirila, Miranda se s njim vratila u dnevnu sobu. Teta Louie i Barney su stajali.

— On odlazi — izjavila je teta Louie, mahnuvši glavom prema Barneyju. — Cijelo vrijeme čeka ga taksi. Ja zaista mislim da bi bilo bolje da pođeš s njim. Ako ostaneš, morat ću ti spremiti krevet i sve drugo...

Miranda ju je pogledom molila za uslugu, ali kad je vidjela njene ledene oči, okrenula se prema vratima.

— Ima li tamo telefon? Možeš li mi dati broj, tako da ga ostavim ovdje ako me netko bude tražio? — obratila se Barneyju.

Barney je zapisao broj na komadić papira i predao ga teti Louie. Izašli su na ulicu. Teta Louie je izašla za njima i zbog susjeda srdačno im se smiješila.

— Svrati katkad na čaj! — doviknula je glasno Mirandi.

Miranda se umorno bacila na sjedalo u taksiju.

— Oprosti, Barney. Posve sam zaboravila da čeka taksi.

— Ne brini! Nije to bilo tako dugo kako se činilo.

Miranda je čvrsto stiskala Daniela na grudi i gledala kroz prozor na dio grada u kojem je provela svoje jadno djetinjstvo. No nije sad o tome mislila.

— Nije ni pogledala Daniela! — rekla je i gorko zaplakala.

Barney ju je zagrlio, nekako nespretno, pokušavajući je utješiti.

— Slušaj, nema razloga da se baš moramo slagati s našim obiteljima. Nismo ih mi sami birali. Što imaš ti zajedničko s onom starom babom? — rekao je i pružio Mirandi rupčić.

— Evo, obriši se. Mislim da će ti biti dobro kod gospođe Ryan, a Christy će te obožavati. Zamolila me je da potražim zgodnu djevojku koja bi se željela kod nje nastaniti, ali ako ti poslije nađeš nešto bolje, nitko se neće uvrijediti.

— Oh, Barney, što bih ja bez tebe? — zavapila je Miranda iskreno.

Obrisala je suze i odmah se bolje osjećala. Ako je ta gospođa doista primi na stan, to će biti izvrsno rješenje. Lesterovi znaju za adresu njene tete, a nitko, čak ni teta, ne zna za ovu adresu. Osjećala se sigurnom.

Već su stizali u Sjeverni Kensington. Prolazili su ulicama s vrlo zanemarenim kućama; ljuštila im se žbuka s pročelja. Ali je ulica Addison bila mnogo bolja. Zaustavili su se ispred broja 92. Kuća je izgledala uredno. Svježe boje, uredne nove zavjese na prozorima.

— Pričekaj me samo tri minute da objasnim situaciju — reče Barney i iskoči iz taksija.

Odjurio je u kuću. Miranda se nestrpljivo naginjala kroz prozor priželjkujući da se Barney što prije vrati po nju. Malo se nadala da će imati sreće, ali se Barney vratio za otprilike pet minuta, smiješeći se od uha do uha.

— Sve je uređeno, Miranda. Gospođi Ryan je drago što te može primiti.

Miranda je pogledala tu ženu i ne bi baš mogla reći po njenu držanju da je bila suviše oduševljena, ali poslije tete Louie ona je bila sušta dobrota i ljubaznost. Bilo joj je oko četrdeset godina, niska rasta, punašna. Obilno se služila rumenilom za usne i obraze. Na sebi je imala prilično tijesnu svjetlo-zelenu vunenu haljinu. Guknula je radosno kad je ugledala Daniela.

— Oh, kako je dražestan! Unesite ga unutra. Odmah ćemo se pobrinuti za njega da mu bude udobno. Vjerujem da biste i vi sami mogli nešto pojesti. Znam da je Barney uvijek gladan. Donesi Mirandine stvari, Barney! — rekla je gospođa Ryan promuklim glasom teškoga pušača.

Ušla je u kuću prva, neprestano pričajući, a Barney je ostao da plati taksi.

— Zvat ću te Miranda, ako nemaš ništa protiv toga. Već osjećam da ćemo biti velike prijateljice. Susan, djevojka koja je prije stanovala u tvojoj sobi, bila mi je kao sestra. Stanovala je ovdje četiri godine. Još bi bila ovdje da se nije udala, pa je otišla k mužu.

Soba gospođe Ryan bila je velika, svijetla, možda malo pretrpana, ali ipak udobna. U prvom redu tu je bila sofa, presvučena tkaninom sa cvjetnim uzorcima, zatim nekoliko naslonjača na kojima su ležale hrpe ženskih časopisa. Velik broj debelih, ružičastih jastučića po cijeloj sobi, a osim toga ni manje ni više nego pet svjetiljaka sa sjenilima također sa cvjetnim uzorcima kao i presvlaka na sofi. Plinska je peć grijala sobu, i to dobro. U košari kraj peći drijemala je čupava pudlica, koja baš nije ugodno mirisala.

— Da sam ja na tvome mjestu, Miranda, odmah bih nahranila dijete — rekla je gospođa Ryan. — Nakon toga se možeš malo odmoriti. Imaš li što za dijete?

Miranda je pokazala torbu koju je Barney upravo bio donio.

— Jutros sam kupila nekoliko konzervi....

— Dobro — reče gospođa Ryan i odmah počne tražiti te konzerve u Mirandinoj torbi. — Da vidimo što ima ovdje? Govedina i jetrica. Kako ti se to sviđa, momče? Ne brini, ljubavi, ja ću mu to pripremiti — reče gospođa Ryan i odmah ode u kuhinju, glasno pjevajući.

Barney se nasmiješio Mirandi.

— Bojim se da djeluje malo nametljivo.

— Zlatna je — reče Miranda. — I ti si zlatan, Barney! — dodala je i zavalila se u naslonjač, osvrćući se po neukusno namještenoj sobi.

Kroz prozor se vidio ograđen, neuredan vrt. No usprkos svemu uskoro se počela osjećati kao kod kuće. Za nekoliko minuta gospođa Ryan se vratila s Danielovim jelom i šalicama mlijeka.

— Evo nas, lutkice! Tko će te hraniti, mama ili ja? Što kažeš?

Dok je Daniel promatrao tu vedru, bučnu neznanku s određenim nepovjerenjem, Miranda mu je priskočila u pomoć, jer je pepeo cigarete gospođe Ryan zloslutno visio nad djetetovom zdjelicom s jelom. Brzo je uzela zdjelicu, izjavivši: — Možda bi bilo bolje da ga ja nahranim, jer je danas imao vrlo nemiran dan.

— Baš razmišljam gdje bi dijete moglo spavati — reče gospođa Ryan. — Nemam ništa prikladno u kući. Bi li mogao spavati u jednoj ladici dok ne nabavimo krevetić.

— Mislim da bi to bilo dobro — reče Miranda. — Danas je vrlo umoran. Imao je lijepi krevetić, ali ga nisam mogla ponijeti sa sobom...

— Pobjegla si na brzinu, dušo, zar ne? — rekla je gospođa Ryan i pogledala je radoznalo.

— Jesam. Prilično na brzinu.

— Od muža?

— Oh, ne! Zar vam Barney nije ništa rekao?

— Ni riječi. Rekao mi je samo to da je upoznao zgodnu ženu u vlaku i da je ona u nekoj nevolji. Zar te ostavio momak? Muškarci su katkad svinje.

— Muž mi je umro prije deset tjedana. Nisam se baš slagala s njegovom obitelji, a kako sam oduvijek živjela u Londonu, odlučila sam se ovamo vratiti. Teta na koju sam računala nije me mogla na kraju primiti.

— A tako — reče gospođa Ryan sumnjičavo. — No to su tvoje stvari, dušo. Ja nikad ne zabadam nos u tuđe poslove. Je li se dijete nahranilo? Hoćemo li poći gore da ti pokažem tvoju sobu? Spremi dijete na spavanje, a kad zaspi, vrati se dolje, pa ću imati nešto i za tebe da pojedеш.

Krenuli su gore stepenicama. Barney je išao za njima i nosio prtljagu. Na prvom odmorištu gospođa je Ryan zastala: — Na ovom katu stanuju Masonovi — šaptala je. — Tihi ljudi. Zapravo, prokleta dosadni — dopunila je svoju izjavu i produžila kat više.

Barney je točno rekao: kuća je bila čista i dobro održavana. Drugo je odmorište bilo široko i prekriveno sagom. S tog se odmorišta moglo ući u četiri sobe. Gospođa Ryan je otvorila vrata koja su vodila u sobu u prednjem dijelu kuće.

— Evo tvoje sobe! Nadam se da će ti se svidjeti. Čista je i uredna — rekla je gospođa Ryan, ušavši u prostranu svijetlu sobu, udobno namještenu. — Kupaonica i zahod su na kraju hodnika. To je zajedničko s Christy. Dio kupaonice je pretvoren u kuhinju. Tamo je i mali ormarić za držanje hrane, samo pazi, Christy je prava napast što se tiče posuđivanja. Dakle, hoćemo li reći pet funti na tjedan?

— To je vrlo umjereno ...

— Dobro, to smo onda riješili. Ostavit ću te da se pozabaviš s djetetom. Dođi dolje kad budeš gotova — rekla je gospođa Ryan i izišla na odmorište, pokazujući ostala vrata. — Ovo je kupaonica, a ono zahod. Ovo su vrata od Christyne sobe. Nisam sigurna da je kod kuće, ali ako jest, ona će se sama javiti. A sada do viđenja! — rekla je gospođa Ryan i otklepetala niza stepenice.

Miranda i Barney su se vratili u sobu. Miranda se bacila na krevet zajedno s Danielom.

— Umorna si, je li?

— Iscrpljena.

— Jesi li zadovoljna?

— Zar sa ovom sobom? Savršena je i tako jeftina. Sve je savršeno. Sva sreća što sam danas srela tebe.

Barney se zarumenio

— Je li ti još što potrebno? Ja bih otišao u svoju sobu i pospremio svoje stvari.

— Oh, svakako. Hvala ti na svemu. Sad ću samo presvući Daniela i oprati ga.

— Dopusti da izvučem jednu ladicu i napravim mu krevet — reče Barney i odmah izvuče donju ladicu ormarića za rublje.

Stavio je ladicu kraj Mirandina kreveta. Nakon toga je izvukao jedan vuneni pokrivač i savio ga tako da je stao u ladicu. Krevetić je bio spreman.

Oboje su se još divili njegovoj snalažljivosti i umješnosti kad je netko tiho pokucao na vrata.

— Barney jesi li ti tamo?

Barney je namignuo Mirandi, otišao na vršcima prstiju do vrata i naglo ih otvorio. Pred vratima je stajala djevojka otprilike Mirandine dobi. Imala je kratko ošišanu čupavu kosu i lice koje se odmah sviđi. Njene krupne plave oči postale su još krupnije kad je ugledala Mirandu i Daniela.

— Barney! Što si ti to radio ovoga vikenda?

— Nemoj biti glupa, Christy! Ovo je Miranda ... Oh, do bijesa, ne znam ti prezime. Stanovat će ovdje. A ovo ovdje je Daniel, moj počasni sinovac. Miranda mnogo drži do rođaka.

— Drago mi je što sam te upoznala — reče Christy iskreno i toplo. — Zdravo, Daniele! Kako si dražestan! Zar je gospođa Ryan zaista pristala da malo dijete stanuje u kući? Nikad prije nisu djeca stanovala u njenoj kući. Kako li si samo to uredio, Barney?

— Pa zar ne znaš da gospođa Ryan jede iz moje ruke. A sad reci, jesi li nešto željela ili si bila samo radoznala i privirila da vidiš živim li ja u grijehu?

— Što sam ono htjela? Ah, da! Trebaju mi šibice. Možeš li mi pozajmiti kutiju šibica?

— Nemam ih kod sebe.

— Onda mi posudi svoj upaljač?

— Moj je upaljač već kod tebe.

— Zaista? Nemoguće! Oh, Barney, oprosti. Posve sam zaboravila.

— Ja imam šibice — reče Miranda, otvarajući torbicu.

Izvadila je kutiju šibica i pružila je Christy.

— Savjetujem ti da joj ništa ne pozajmljuješ — reče Barney, smiješeći se. — Ona je prava ljudska napast. Posuđivat će sve dotle dok ne ostaneš bez gaća.

— Baš si neugodan, Barney! — reče Christy. — Idi za svojim poslom i ostavi nas, djevojke, same. Miranda, dopusti da ti pomognem spremići Daniela.

— Samo sam ga htjela oprati i staviti u krevet da spava.

— A onda će gospođa Ryan spremići za nas večeru — ubacio je Barney. — Prema tome poštedi Mirandu svoje životne priče.

— Večera za vas dvoje! Što se to, do bijesa, događa s njom! Misliš li da bi mogla imati nešto i za mene?

— Mislim da ne bi — odgovori Barney i otrči u svoju sobu, a Miranda, uz dosta velike smetnje od strane Christy, počela je kupati Daniela.

Christy je neprestano pripovijedala o svemu i svačemu sve dok Miranda nije zamotala Daniela i spremila ga u njegov na brzinu sklepan krevetić. Daniel je zaspao kad je Barney došao po Mirandu. Krenuli su dolje u stan gospođe Ryan, a Christy, bez srama, za njima. Sve su svjetiljke bile upaljene i bacale toplo, crvenkasto svjetlo po sobi. Iz radija je grmjela popularna glazba.

— Uđite i sjednite! — pozvala ih je gospođa Ryan, nadvikujući glazbu.

Stavila je dva tanjura šunke s jajima i kriške prženog krumpira na stol, a usputno je hladno pogledala Christy. Miranda je slasno večerala i gotovo se sramila svog apetita. Christy se posluživala kruhom i maslacem kad god je gospođa Ryan okrenula leđa. Na isti je način krala kolač.

Kad su Miranda i Barney povečerali, gospođa Ryan je počistila stol, dala veliku krišku kolača pudlici, a onda su svi sjeli kraj vatre i nastavili piti čaj.

Razgovarali su više od sat vremena. Činilo se da je Christy mijenjala namještenja isto tako često kao i Barney, a baš sada je radila u knjižari neke političke organizacije i zabavljala ih pričama o svojim mušterijama. Gospođa Ryan je pak iznosila svoje uspomene i pripovijedala im o svojim znamenitijim stanarima.

Miranda je iskreno uživala u tom prisnom društvu, ali ju je uskoro zbog topline počeo hvatati san. Oči su je pekle, a glava ju je boljela od bučne, otupljujuće glazbe s radija. Gospođa Ryan je iznenada zaciktala, tako glasno da se Miranda prepala.

Sobom se razlijegao njen smijeh.

Barney je pogledao Mirandu i rekao:

— Kako bi bilo da pođeš na spavanje? Imala si buran i vratoloman dan.

— Mislim da ću to učiniti, ako nitko nema ništa protiv toga. Strašno sam umorna.

Oprostila se od svih i brzo pošla u hodnik. Barney je pošao za njom i pratio je sve do njene sobe. Miranda se prestrašila da će je Barney napastovati, jer bi to neki muškarci u takvim okolnostima zacijelo učinili, ali on je njoj samo uljudno otvorio vrata, rekao laku noć i otišao gore u svoju sobu.

Miranda je zatvorila vrata i osvrnula se po sobi. Nije bila tako lijepa kao njena soba u Parmeleyju. Bila je namještena za prolazne stanare. No bila je ugodna i udobna, a što je najvažnije, tu je među prijateljima. Što

može više tražiti? Legla je na krevet i za deset minuta više nije znala ni za što.

Idućega jutra Miranda je spavala sve do devet sati. Iz hodnika i sa stepeništa do nje su već i prije dopirali glasovi i buka, ali malo poslije sve se smirilo. Kad se ona posve probudila, kuća je bila tiha i mirna. Pogledala je sa strane kreveta na Daniela. Njegove smeđe oči bile su širom otvorene. Kad je opazio Mirandu, počeo se veselo migoljiti i boriti se kako bi sjeo. Miranda ga je podigla k sebi u krevet. Privinula ga je k sebi i počela razmišljati što će sve raditi toga dana.

Prvo mora stupiti u vezu s odvjetnikom Finchom. Dat će mu adresu svoje tete Louie i tamo će doći po njegov odgovor. Nakon toga morat će ići u trgovine da nakupuje još stvari koje su im potrebne.

Sunčane su se zrake probijale u sobu između zavjesa. Skočila je s kreveta i pogledala kroz prozor. Ulica Addison očito je vidjela i bolje dane, ali sada je bila prilično oronula. Sunce ju je obasjalo i istaklo sve njene slabosti, ali to je bila, sve u svemu, dobro održavana ulica, čak je zračila određenom otmjenošću.

Miranda se na brzinu obukla i odnijela Daniela na kraj hodnika u kupaonicu. Oprala ga je i ponovo obukla, a onda ga stavila u suhu kadu dok je sebe umirila i oprala. Tek, kad je bila gotova počela je gledati što sve postoji u toj prostoriji.

Bila je to staromodna kupaonica s dubokom kadom i velikim umivaonikom. Odmah do umivaonika bila je postavljena jedna daska, a ispod daske ormarić s tanjurima, šalicama, žlicama i ostalim priborom. U jednom su pretincu bile oskudne zalihe hrane: žitne pahuljice, malo čaja, šećer i jedna kobasica na tanjuru. Christy očito nije držala bogatu smočnicu. U jednom je kutu bila malo plinsko kuhalo.

Miranda je bila presretna što je pronašla dovoljno za jednu šalicu čaja. Vratila se u svoju sobu po Danielovu žitnu kašu i mlijeko u konzervi. Dok je čekala da voda za čaj zavri, uredila je sebi lice. Nakon toga je odnijela čaj i Danielov doručak u svoju sobu. Nahranila je Daniela, popila čaj, oprala ono malo posuđa i onda Daniela i sebe obukla za izlazak.

Danielova kolica je našla odmah kraj izlaznih vrata. Gospođa Ryan upravo je vješala oprano rublje na dnu vrta. Mahnula joj je na pozdrav. Spustila se stepenicama na ulicu.

Predivno jutro. Miranda se osjećala gotovo u prazničkom raspoloženju dok je gurala Daniela u kolicima niz ulicu. Na trenutak su je prošli trnci kad je pomislila da bi Richard ili Nicko mogao kružiti ovim krajem Londona i tražiti je. No taj ju je strah brzo prošao. Ušla je u jednu veliku trgovinu sa samoposluživanjem i nakupovala obilje hrane. Odlučila je da priredi malu večeru u svojoj sobi za Barneyja i Christy. Kupila je malo odjeće za sebe, popunila je Danielovu garderobu i naručila krevetić za njega. Na kraju je kupila jeftin, mali prijenosni radio i nekoliko zabavnih knjiga da joj večeri budu malo ugodnije. U maloj, lijepoj kavani naručila je kavu, koja je bila izvrsna, ali skupa. Potom je otkrila park i usred njega jezerce gdje je Daniel sa zanimanjem pratio dječake kako puštaju čamčiće po jezeru. Miranda je žrtvovala pola kruha za patke. U podne su objedovali u jednoj restauraciji i onda se vratili u ulicu Addison.

Čim se vratila u stan, Miranda je stavila Daniela na krevet da se odmori, a ona se prihvatila pospremanja svega onoga što je nakupovala. Nakon toga je napisala pismo odvjetniku Finchu. Napisala mu je kako više nije željela ostati u Parmeleyju i kako joj može pisati na adresu tete Louie. Zamolila ga je da joj na račun ostavštine pošalje novac čim bude mogao.

Daniel je spavao, pa je i ona legla kraj njega i počela čitati knjigu. Čitala je sve dok se Daniel nije probudio, a onda je zajedno s njim otišla na kraj ulice da ubaci pismo u poštanski sandučić. U šest sati je čula Christy kad se vratila u stan, a deset minuta poslije toga stigao je i Barney. Njen poziv za večeru u sedam bio je oduševljeno prihvaćen.

Bili su presretni te večeri. Miranda je spremila svojim gostima miješano meso s roštilja, a zatim ih poslužila kolačem od jagoda i kavom. Daniel je ostao budan sve do kraja večere. Naizmjenice su ga hranili i Christy i Barney, dok napokon Miranda nije čvrsto odlučila da strpa Daniela na spavanje. Odmah je zaspao, a oni su u polumraku ostali razgovarati, piti kavu i pušiti. Tada se Barney sjetio da ima još pola boce šerija u sobi. Kad su i to popili, zajedno su oprali suđe i vrlo raspoloženi pošli na spavanje.

Protekla su četiri dana na prilično isti način. To nije bio način života koji bi Miranda mogla uživati neograničeno, ali je trenutačno gledala na to kao na razdoblje svog emocionalnog ozdravljenja. Posve je zaboravila na prijašnji strah i počela se osjećati sigurnijom.

Vrijeme je bilo neprestano lijepo i veći dio dana provodila je s Danielom u parkovima. Jedne je večeri Christy ostala čuvati Daniela, a Barney je odveo Mirandu u obližnju gostionicu gdje se vrlo dobro osjećala

zbog promjene i nove sredine. Miranda i Barney su se uistinu sprijateljili, a Barney nije ničim pokazivao da želi išta više od nje, premda se ona plašila da će on nešto pokušati i već se spremala kako će se braniti.

To je bilo u petak navečer. Prilično kasno pili su kavu u njenoj sobi. Christy se nespretno povukla u svoju sobu, a odmah nakon toga je Barney rekao: — Christy vjeruje da ima nešto među nama...

— Štoo...

— Ona misli da živimo zajedno.

— Miranda se osjećala nelagodno.

— Uvjerena sam da to ne misli — tvrdila je.

— Ja sam pak siguran da to misli. Nikad prije nisam doveo mladu ženu u svoj stan.

Miranda je s velikom pozornošću nalijevala drugu šalicu kave.

— Jesi li već pomišljala na to da počneš s nekim živjeti? — otvoreno ju je upitao Barney. — Ne mislim na takvu propalicu kakva sam ja...

— Ne, nisam o tome razmišljala. Bilo bi prebrzo. A što se tebe tiče, ti nisi propalica.

— Pa sad sam već namješten četiri mjeseca. Oh, zaslužiti ću ja još zlatni sat — šalio se Barney.

— A što je s onim odbojnim Nickom? Je li on što pokušavao kod tebe?

— Zaista nije. Uvijek je nešto u tom smislu neumjesno dobacivao, kad god mu se pružila prilika, ali to je prestalo čim je stigao Richard.

Barney se naglo okrenuo prema njoj.

— Tko je Richard?

— On je Davidov stariji polubrat. Došao je iz Amerike gdje je godinama radio. Vjerojatno sam ti pričala o njemu?

— Ne, nisi! Zapravo, nisi ga ni spomenula.

Ni sama nije znala zašto, ali Miranda se počela braniti.

— I ja sam ga upoznala tek prije nekoliko tjedana na pogrebu Georgea Lestera.

— Naravno, ali baš bi me zanimalo što bi doktor Freud mislio o tome: — O čemu?

— O tome kako si mi zaboravila spomenuti Richarda. Dakle, taj Richard, kojega si zaboravila spomenuti, je li kada što pokušavao kod tebe?

— Dakako da nije. Zaista, Barney, mislim da ti gledaš loše filmove.

— Ali oni su stanovali u istoj kući s tobom — reče Barney, polako miješajući ostatak kave u šalici. Podigao je glavu i pogledao je ravno u oči.

— To nije bilo lako.

Miranda se osjećala kao da se steže obruč oko nje.

— Onda ja vjerojatno nisam tip žene da bi muškarcima udarila krv u glavu kad bih ušla u sobu — rekla je otresito. — Ako si popio kavu, Barney... — Strašno sam umorna...

Eto, to je bilo najdalje do čega su ikad došli što se toga tiče. Barney je popio kavu i odmah otišao iz njene sobe. Miranda je odlučila da ubuduće ne bude s njim toliko nasamu.

Idućega jutra, dakle u nedjelju, odlučila je da ode k teti i vidi je li stiglo kakvo pismo za nju od odvjetnika Fincha. Okupala je Daniela i spremila doručak. Upravo je spremala dijete za izlazak, oblačeći mu novo odijelo zbog kojega će se i teti Louie smekšati srce, kada je u prizemlju zazvonio telefon, a trenutak poslije toga gospođa Ryan ju je počela dozivati kričavim glasom. Miranda je provirila na stubište.

— Zar to mene zovete, gospođo Ryan?

— Telefon. Tvoja tetica.

Miranda je zgrabila Daniela i potrčala s njim dolje. Podigla je slušalicu.

— Halo? Teta Louie?

— Jesi li to ti, Miranda? — upitao je svadljivi glas s drugoga kraja. — Mislila sam da ipak nazovem broj koji mi je dao onaj tvoj muškarac. Ovamo je stiglo pismo za tebe. Došlo je jutros. Ne znam zašto je došlo ovamo. A zapravo nemam pojma kamo si otišla i gdje si sada ..

— Oprosti, teta Louie, morala sam nekome dati tvoju adresu jer nisam onda znala gdje ću stanovati...

— Što da radim s pismom?

— Doći ću po njega, ako smijem. Strašno mi je stalo do toga pisma. Našla sam stan kod zaista divnih ljudi — rekla je Miranda, ne mogavši se oduprijeti iskušenju da joj to kaže.

— To mi je drago. Svakako. Ti valjda razumiješ da ja ne volim zbrke. Bolje da mi daš svoju adresu u slučaju da oni muškarci ponovo dođu.

Miranda je klonula. Osušila su joj se usta. Sjela je na stolac kraj telefona i ispustila Daniela na pod, jer se otimao.

— Kakvi muškarci, teta Louie?

— To ti i hoću reći. Dvojica muškaraca došla su ovamo i tražila te...

— Nisi im valjda rekla gdje sam?

— A kako sam mogla? Ni sama to ne znam.

— Dakako, razumljivo. Kako su izgledali?

— Jedan je bio krupan plavokosi mladić. Po govoru bih mogla reći da je Amerikanac. A drugi je bio star. Također stranac.

— Koji stranac, otprilike...

— Kako da ja to znam? Nešto poput Talijana. Meni se čini da je sličan gostioničaru Benedettiju. Visok, mršav, zaista crnih očiju.

— Što je rekao?

— Rekli su mi da je strašno važno da te pronađu. Nisu vjerovali da nisi ovdje.

— Kako su nastupali... prijateljski?

— Bili su pristojni, dakako. No kad sam im objasnila da si ti otišla s nekim muškarcem kojega si upoznala u vlaku, onaj mlađi strašno se namrgodio. Tada je izgledao opasno. Eto, to je sve...

Mirandi se smučilo.

— Teta Louie? Pa nisi valjda nešto rekla kao da ja živim s Barneyjem?

— Draga moja, o tome si morala prije razmišljati. Ti i sama znaš kako to izgleda drugima. Ne znam što ti je došlo da se tako ponašaš... Nekad, kad si radila u knjižnici, bila si tako dobra djevojka.

— Teta Louie — prekinula ju je Miranda — kada su ti muškarci bili kod tebe?

— U srijedu poslije podne. Rekli su da će se vratiti da vide jesi li mi se javila. Želiš li da im dam tvoju adresu?

— Ne! Ne! Ne želim da me pronađu.

— Miranda, nisi valjda zapala u neprilike te imaš posla s policijom, zar ne?

— Naravno da nisam. Oprosti, ali sada ti to ne mogu objasniti. Jednostavno ih ne želim vidjeti.

— Sve je to vrlo tajanstveno — rekla je teta Louie prezirno. — Nadam se da me neće više doći smetati. Nisu mi se sviđali. Onaj stariji podsjećao me na onu njihovu »mafiju«.

— Na što? Oh, na mafiju. Nemoj biti luckasta, teta Louie — rekla je Miranda i odmah zatim prestrašeno zapitala: — Nisi im valjda dala ovaj telefonski broj?

— Ne, nisam. No namjeravala sam im ga dati baš kad se onaj mlađi strašno namrštio. To je bilo kad sam im spomenula da si otišla s Barneyjem. Dakle, kakva jesi da jesi, ipak si ti moja krv, pa sam odlučila da te zaštitim od njega.

— Da me zaštitiš?

— Izgledao je krvoločno. Onaj stariji stalno je govorio kako je nužno da te pronađu, a onda je onaj mlađi razdraženo rekao: »Nije toliko važna ona. Samo da pronađemo dijete!«

Jedva jedvice Miranda je završila razgovor s tetom Louie. Ponovo je uzela Daniela s poda i popela se stubištem do svoje sobe. No kad je došla do svojih vrata, produžila je brzim koracima k Barneyju. Potrajala je koja minuta dok je Barney otvorio vrata i sav razbarušen provirio. Prebacio je bundu preko prugaste pidžame.

— Oprosti, vidim da sam te probudila.

— Nisi. Već sam desetak minuta budan. Što se dogodilo? Uđi. Daj mi Daniela — reče Barney i preuzme dijete.

Barneyjeva je soba bila napola manja od Mirandine i Miranda nije imala kamo ni sjesti. Barney je poravnao pokrivače na krevetu i ponudio Mirandi da tamo sjedne. Strašno je drhtala. Barney je sjeo kraj nje.

— Hej, nešto ti se zaista strašno dogodilo!

— Barney, ušli su mi u trag u Londonu. Bili su kod moje tete Louie.

— Čekaj malo! Tko su to oni?

— Lesterovi. Richard i Renatin otac.

— Sad prvi put čujem za njega. Bilo bi pametnije da mi već sve kažeš. Nisi mi rekla da se kriješ pred nekim. Rekla si mi samo to da se nisi slagala s njima. A vidim da je tu nešto sasvim drugo posrijedi, zar ne?

Miranda je šutjela. Grozničavo je razmišljala o tome koliko smije reći Barneyju. Nagon ju je bio natjerao da potrči k njemu u nevolji, osjećala je duboku želju da mu se izjada i ispriča cijelu priču, ali nepovjerenje prema drugima spriječilo ju je da mu sve kaže.

Barney ju je motrio.

— Skuhat ću čaja. Još nisam pio čaj jutros — reče Barney.

Otišao je do malog plinskog kuhala što je stajalo na stoliću u kutu sobe. Izvadio je tanjuriće i šalice iz ormarića gdje je držao čaj, mlijeko i šećer. — Usputno budi rečeno, dobro došla u moj skromni stan!

I baš to posljednje što je rekao navelo ju je da počne o svemu pripovijedati. Riječi su joj same od sebe tekle. Sve mu je ispričala: o strahu da će joj Renata oteti Daniela, o Richardovoj sumnji što se tiče Davidove i očeve smrti, o tome koliko je naslijedila, o dva pokušaja da je netko ubije. To je dosta dugo potrajalo. Barney je sjedio kraj nje i neprestano joj dolijevao čaj u šalicu. I kad je ona napokon završila svoju

priču, Barney još ništa nije rekao. Miranda ga je strogo pogledala i upitala:
— Ti mi ne vjeruješ, je li?

— Čekaj malo da se saberem. Nikad prije u životu nisam takvo nešto čuo. Sigurno ti vjerujem da se nečega strašno plašiš — rekao je Barney češući se iza uha — No nemoj se uvrijediti... Zar ti pokušaji da te netko ubije nisu mogli biti i nesretni slučajevi?

— Ništa mi ne bi bilo milije na svijetu nego da povjerujem u to. Ne mogu posve isključiti i tu mogućnost. Kako bih i mogla? Cijela je zamisao svaki put i bila da to izgleda kao nesretni slučaj.

— Stare se crkve često obrušavaju.

— Znam. Ona kraj koje sam stajala zaista se obušila i gotovo me zatrpala. To se nikad nikome prije nije dogodilo, a ta se crkva polako ruši od starosti već mnogo godina.

— A što se tiče onog drugog slučaja, netko te mogao i nehotice gurnuti na cestu...

— Jedna je starica vidjela njegovu ruku...

— To ti je rekla tek kad si ti izrazila svoju sumnju.

— A što kažeš na to da je Richard pregledavao moja pisma? Da li i to samo umišljam?

— Nemoj se ljutiti. Ja se samo trenutačno igram protivnikova odvjetnika. Svakako, vjerujem ti da se sve to dogodilo. No po mom mišljenju zaista nema razloga da bi te netko želio ubiti. Prema onome što si sama rekla, Richard je posumnjao da je njegov mlađi brat pao u ruke pokvarene žene, lovca na bogatstvo, pa je tragao za dokazom da takve svoje sumnje i potvrdi.

— Jest — reče Miranda. — Imaš vjerojatno pravo.

— Dakle, stali smo kod toga kako je Richard posumnjao u dvije smrti svojih bližnjih — nastavio je Barney. — Pretpostavljam da nitko nije ništa sumnjao sve dok on nije stigao, je li tako?

— Moram priznati da je tako. Vodila se službena istraga u vezi s Davidovom smrću. Zaključak je bio: nesretni slučaj. George je nenadano umro, ali njemu su bile šezdeset i tri godine, a bio je predebeo. No kad mi je Richard izrazio svoju sumnju u vezi s Davidovom smrću, i meni samoj učinilo se nevjerojatnim da je poginuo nesretnim slučajem.

— No kakav bi onda bio motiv?

— Ne znam! Razbijala sam sebi glavu o tome. Da je zbog novca, trebalo je ubiti samo Georgea, ali kako je i Richard naglasio, njima je bilo

bolje dok je George bio živ.

— Koji je onda drugi motiv ako ne novac? Oca su možda ubili zato što je znao ili naslućivao nešto u vezi s Davidovom smrću.

— Jest. To bi mogli biti. Richard mi je rekao kako mu je otac pisao i izrazio svoje sumnje. No time nije objašnjena Davidova smrt.

— Mislila si da Richard radi sam na svoju ruku, je li?

— Jesam, to sam mislila. No sad više nisam uvjeren u to rekla je Miranda i sjetila se Nickovih insinuacija o Richardu i Renati. — Sad je on ovdje sa Stefanom i sad znam da se želi dočepati Daniela. To je izričito rekao kad je odlazio od tete Louie. No zašto želi i mene ubiti? Uvjeren sam da mu novac nije važan.

— Pretpostavimo da on vjeruje kako si ti odgovorna za Davidovu smrt, premda je to uistinu bio samo nesretan slučaj. Ako je zaista toliko volio svoga brata, možda mu se poremetio um i vapi za osvetom. Nicko i Renata također su možda opasni, ali prije nego što je na pozornicu stigao Richard nije padalo veliko kamenje sa starih crkvenih tornjeva, a niti je tko koga gurao na cestu. A sada je odlučio da te pusti da odneseš Daniela kako bi ti ga on mogao oteti i spasiti ga od pokvarene, razvratne majke.

— Jest — šaptala je Miranda. — To je lako moguće. Sve bi to moglo biti Richardovo djelo.

— Prema tome on bi mogao biti prilično opasan. Jesi li pomišljala na to da sve prijaviš policiji?

— Ne bih to mogla učiniti. Sve je to Davidova obitelj, a David je posebno volio Richarda. Osim toga, možda mi policija ne bi vjerovala. Sve to zvuči nevjerovatno, moraš priznati. Ja sam bila izvan sebe skoro mjesec dana poslije Davidove smrti i sve bi se lako moglo pripisati tome stanju. Renata zna biti vrlo uvjerljiva. Osim toga ima još nešto — rekla je Miranda i pocrvenjela — no ne znam kako da ti to kažem...

— Pokušaj nekako.

— Mislim da sam učinila glupost što sam došla ovamo gdje ti stanuješ.

— Što to sad znači? — upitao je Barney.

— Oh, nemoj se pretvarati da ne razumiješ! I sam si rekao kako Cristy to misli. Vjerujem da to isto misli i gospođa Ryan. Ona mi se tako čudno smiješi.

— Glupost! No ne mogu reći da mi to ne laska.

— Molim te budi ozbiljan — rekla je Miranda, a oči su joj se zacaklile od suza. — Teta Louie je rekla Richardu kako sam otišla s muškarcem

kojega sam upoznala u vlaku.

— Je li tebi toliko važno što Richard misli o tebi?

— Naravno da nije. Nije uopće riječ o tome. Zar ne shvaćaš da moram biti oprezna. Kad bi Renata mogla dokazati da sam nesposobna za majku, da živim u divljem braku ih tako nešto, vlast bi mogla njoj dodijeliti Daniela. Ne mogu to riskirati! Oh, Barney, što da radim?

Barney se zamislio, a onda iznebuha rekao:

— Mogla bi mi spremi objed

— Što...

— Već je dvanaest i pol. Razgovaramo već dva sata. Moja majka ne voli da ne jedem redovito — rekao je Barney tobože snuždeno, pa se Miranda morala nasmijati, čak protiv volje.

— Dobro. Ovdje ili u mojoj sobi?

— U tvojoj sobi za petnaest minuta. Daj mi vremena da se obučem. Ne smijemo se razmetati po cijeloj kući s tim tvojim »divljim brakom«.

Miranda se požurila u svoju sobu. Spremila je šunku s jajima za Barneyja, a nešto posebno za Daniela. Nakon toga je prostrla stol. Već se osjećala bolje. Znala je da joj je to Barney predložio samo zato da ne razmišlja o drugim stvarima. I to je bilo dobro. Baš je nahranila Daniela kad je stigao Barney, obrijan, umiven, u bijeloj košulji — Barney! Kakva preobrazba!

— Kakva uvreda!

— Zašto si se tako dotjerao?

— Zar to ne možeš pogoditi?

Odmahnula je glavom.

— Zato da ostavim dobar dojam na tvoju tetu Louie — cerekao joj se Barney. — Nemoj sada tvrditi kako me nisi namjeravala poslati tamo po pismo?

— Priznajem da mi to nije bilo ni na kraju pameti, ali je istina da bih se sama teško odlučila poći u onu kuću. Barney, što sam ja učinila dobro u životu da sam tebe zaslužila?

Barney je pogledao u stranu.

— Bilo bi bolje da to pojedemo prije nego što se ohladi — reče Barney.

Brzo su pojeli pripremljeni objed. Miranda je skuhala kavu. Odmah poslije kave Barney je ustao. Miranda ga je ispratila do stepenica. Lagano

joj je dodirnuo ruku i potrčao dolje bez ijedne riječi. Privirila je u sobu da vidi je li Daniel još spava, a onda je otišla u »kuhinju« da opere suđe.

Bilo je to dosadno poslijepodne. Pošto je oprala suđe i Danielovu odjeću, počela je pospremati sobu, iako je već bila pospremljena. U tri sata probudio se Daniel i bio je vrlo nemiran jer je želio u park. Miranda je već gotovo popustila, ali je baš u tom trenutku čula Barneyja kako je zalupio vratima, a odmah poslije toga čula je i njegove korake na stubištu. Potrčala je na hodnik i odmah zaključila po njegovu zadovoljnom cerekanju da je njegova misija potpuno uspjela.

— Dobio si pismo? Što ti je rekla?

Barney joj je pružio pismo, govoreći:

— Mislim da nikad neću biti njezina najdraža osoba na svijetu, ali ti mogu reći da je gotovo bila pristojna sa mnom.

— Što se dogodilo?

Barney je pokazao košulju i kravatu koje već nisu bile onako uredne kao onda kad je otišao.

— Daj mi malo vremena da skinem ove otmjene rekvizite. Ti prvo pročitaj svoje pismo, a onda ću ti sve potanko ispričovijedati.

Nakon toga je odjurio u svoju sobu, a Miranda je radoznalo razderala omotnicu. U njoj je našla ček na sto funti i pismo od odvjetnika Fincha. Pismo je bilo kratko. Odvjetnik jednostavno potvrđuje da je primio njenu adresu, da se nada skorašnjoj ostavinskoj raspravi i da joj unaprijed šalje sto funti da nekako preživi. Ni jednom riječi nije spominjao Lesterove.

— Miranda je zahvalno spremila ček. Nakon posljednje kupovine njena se ušteda znatno smanjila. Vratio se Barney.

— Je li sve dobro?

— Malo mi se riznica popunila.

— To je dobro.

— A sad mi pričaj što se dogodilo.

— Zapravo, dogodilo se vrlo malo. Nisam se tamo zadržao ni minute. Odmah mi je predala pismo, a ja sam je pitao smiju li tvoja pisma i ubuduće tamo stizati. Odgovorila mi je da smiju.

— Je li Richard, ili tko drugi, ponovo dolazio?

— Nije. Možda su odustali i otišli kući. Usputno sam joj rekao da se Lesterovi ljute na tebe zato što je George ostavio novac tebi, pa stoga ne želiš da znaju za tebe.

— To si se dobro sjetio. Teta Louie razumije samo takve stvari. Barney, izvest ću Daniela na šetnju. Zanovijeta već satima. Spremit ću nam nešto za jelo kad se vratim.

— Samo nešto za jelo? Je li to sve što ću dobiti? Ti me pozivaš u kino ili ništa! Je li to jasno? Oduvijek me zanimalo kakav je to osjećaj kad nekoga uzdržava bogatašica.

Na kraju je Barney otišao s njima na šetnju, a navečer im baš nije bilo teško nagovoriti Christy da pođe s njima u kino. Dok se te večeri spremala na spavanje, Miranda je gotovo posve prebrodila zaprepaštenje saznajući da ju je Richard tražio. Nije mogla sama sebi rastumačiti zašto je reagirala tako snažno. Mogla je očekivati da će je Lesterovi tražiti. A onda se sjetila Richardovih riječi kad je odlazio od njene tete: »Da nam se bar dočepati djeteta!« Zadrhtala je kao da ju je zapuhnuo hladan vjetar.

Dan je prolazio za danom bez ikakvih događaja. Miranda je već prestala gledati na sve strane kad je izlazila u grad. No idućega četvrtka strah se ponovo javio. Sjedila je u gradskom parku oko pola kilometra dalje od ulice Addison. Razgovarala je s nekom ženom s kojom se slučajno upoznala. Daniel i kćerka te žene, debela dvogodišnja djevojčica, igrali su se na travi kraj njenih nogu. Miranda je ugodno čavrljala s tom ženom kadli njena kćerka iznenada digne graju pokazujući svojom debelom ručicom prema kolicima sa sladoledom na drugom kraju parka.

— Oh, Debbie, pa ne želiš valjda još jedan sladoled. Danas si već pojela dva sladoleda — korila je majka kćerku.

No ova je počela tuliti iz svega glasa, stalno upirući ruku prema sladoledaru.

— Ah, sad više neće prestati sve dok joj ne kupim sladoled — jadikovala je majka. — Biste li bili tako ljubazni da joj donesete sladoled? — zamolila je Mirandu. — Ako ja pođem tamo, nikad ga neću stići.

Miranda je malo čudno pogledala ženu i tek tada zapazila da ta žena ima umjetnu nogu koju je vješto krila u lijepo skrojenim ženskim hlačama.

— Oh, naravno — reče Miranda i odmah ustane s klupe.

Uzela je novac što joj ga je žena pružala i počela vezati Daniela u kolica.

— Ostavite ga. Ja ću pripaziti na njega — rekla je žena.

Miranda je malo oklijevala, a onda ipak ostavila Daniela i potrčala za sladoledarom. Kupila je jedan stožac sladoleda i pošla prema klupi kraj koje je ostavila Daniela sa ženom i njenom kćerkom što je zahtijevala sladoled. Iznad kolica naginjao se vrlo visok, mršav muškarac u crnom ogrtaču, a ručku kolica držao je kao da ta kolica isključivo njemu pripadaju.

Mirandi se osušilo grlo. Počela je trčati kao pobješnjela. Zaobilazila je, preskakivala ljude što su ležali na travi u parku. Tuljac sa sladoledom stiskala je u ruci. Činilo joj se da do Daniela ima još najmanje dvjesto koraka. Stalno je upirala oči u Danijela i jurila naprijed. Onaj stari muškarac u crnom ogrtaču nije ni pokušavao otići s kolicima nego se osvrtao po parku na sve strane.

Jedva se zaustavila ispred klupe. Gurnula je ženi sladoled u ruku i samo usputno vidjela kako onaj muškarac vadi nekakve papire iz džepa, govoreći: — Ovo dijete je Daniel Lester, zar ne?

Imao je jak talijanski naglasak. Miranda je u međuvremenu zakopčala Daniela u kolicima i pojurila stazom koliko su je noge nosile. Žena, koja je ostala sjediti na klupi, zaprepašteno je gledala za njom. Stari je muškarac vikao za njom da stane. Prolaznici su zurili u nju, čudeći se, ali ona se nije zaustavljala sve dok nije stigla do izlaza iz parka.

Pogledala je na sve strane. Onaj stari muškarac dokazao je da može vrlo brzo hodati. Udario je preko trave i gotovo izašao na stazu ispred nje. Miranda se okrenula i punom brzinom pojurila na suprotnu stranu. Vrebala je trenutak kad će moći prijeći na drugu stranu ceste, ali kolona vozila bila je neprekidna. Kad bi samo mogla odvesti starca što dalje od ulice Addison, što dalje od stambene četvrti, možda u trgovačko središte, gdje će vjerojatno imati više prilike da zametne trag i pobjegne. Kolona se vozila malo prorijedila i ona je odmah jurnula na drugu stranu ulice. Tamo se tek usudila osvrnuti. Starac je neumoljivo jurio za njom. Njegove duge, tanke noge radile su kao klipovi u motoru. Miranda je panično pretraživala pogledom ulicu u strahu da nisu negdje Richard ili Nicko. No njih nigdje nije bilo.

Zureći tako što je brže mogla, stigla je do uske uličice u kojoj su bile samo male trgovine i kavane. Ovdje je bilo mnogo ljudi, no premda su je zadržavali, ipak su joj pružali i određenu zaštitu pred progoniteljem. Stigavši na kraj ulice, uskočila je u vežu jedne trgovine i pogledala natrag. Muškarac u crnom ogrtaču baš je stigao na početak ulice. Pozorno je gledao u ulicu i onda produžio dalje u susjednu.

Miranda se naslonila na izlog trgovine i duboko udahнула. Na trenutak je zamela trag, ali to neće dugo potrajati. Kad on opazi da ona nije više ispred njega, vratit će se i pretražiti sve ulice redom. Mora krenuti kući, ali ne smije natrag istom ulicom jer će naletjeti ravno na njega. Tada je ugledala jednu trgovinu koja je zauzimala cijeli blok. Uletjela je u tu trgovinu i išla ravno naprijed prema izlazu na drugoj strani. Izašla je na stražnji izlaz i našla se u vrlo prometnoj ulici.

Išla je i išla. Više nije imala pojma gdje je. Samo tupa bol u nogama podsjećala ju je da je mnogo pješala. A Daniel, koji je cijelo vrijeme ove bezglave jurnjave šutio, počeo je sada plakati. Miranda je malo usporila korak i tješila ga tepajući mu. Po pojačanom prometu zaključila je da je već

počela prometna gužva. Pogledala je na sat. Pet sati. Dakle, pješačila je sat vremena, ali na sreću ne u jednom smjeru. Ušla je u podzemnu željeznicu koja vozi blizu ulice Addison.

Već na pomičnim stepenicama ljudi su se gurali. Dok bi je to u drugim okolnostima strašno smetalo, sad je pokorno šutjela, noseći Daniela u jednoj ruci, a kolica u drugoj. U normalnim okolnostima to bi bila prava mora, ali sad je u toj gomili ljudi osjećala sigurnost.

Kad je iz podzemne željeznice opet izašla na ulicu, osjećala se strašno izloženom i nezaštićenom. Samo je nekoliko ljudi bilo u blizini, a kad je ušla u ulicu Addison, ulica je bila prazna, pa joj se činila strašno dugom. Miranda se osjećala kao da je na pozornici.

Napokon je stigla do broja 92. Izvadila je dijete iz kolica i umorno se popela stubištem do svoje sobe. Čim je ušla u sobu, zaključala je vrata, izula cipele i legla na krevet privinuvši Daniela k sebi. Dijete je bilo tiho, samo je povremeno jecalo. Obrazi su mu bili išarani suzama, blijedi od iscrpljenosti.

Miranda je dugo ležala na krevetu. Daniel je zaspao. Bol u nogama je popustila, ali ju je glava strahovito boljela. Bilo je osam sati kad je došao Barney. Pokucao je na vrata i zovnuo je imenom. Miranda je ustala iz kreveta i otvorila mu vrata.

— Mislio sam da si unutra. Zašto si zaključala vrata? Je li ti se što dogodilo? — upitao je i pogledao Mirandu pozorno.

Miranda je raširila ruke i rekla:

— Ne, ne! Ništa se nije dogodilo.

Vratila se do kreveta i sjela na sam rub, oborivši glavu. Barney se ogledavao po sobi.

— Hajde, govori! Nešto ti se ipak dogodilo, je li? Zašto Daniel nije spremljen u krevet? Reci Barneyju! — nukao ju je i sjeo odmah do nje.

U tren oka našla se u njegovu zagrljaju, zaplakavši neobuzdano. Dugo je plakala, a Barney ju je gladio po kosi. Napokon je prestala jecati, ali je glavu još držala na njegovim grudima. Plašila se baš takvih situacija, ali Barney ju je grlio bez požude, baš kao brat.

Posegnuo je rukom i dohvatio čistu pelenu s hrpe na stolcu.

— Na žalost, ne mogu ti pružiti čisti rupčić kako to čine glumci u filmovima. Može li ti to poslužiti?

Miranda je obrisala suzama nakvašeno lice, a onda izjavila kako bi bilo pametnije da se umije.

— Dobra zamisao, ali nikamo nećeš ići prije nego što mi kažeš što se to dogodilo.

— Pronašli su me — reče Miranda. — Bila sam u parku s Danielom poslije podne. Ostavila sam ga samoga samo nekoliko sekundi dok sam otišla po sladoled i već ga je nepoznati starac, po svoj prilici Stefano, htio oteti.

— Što to znači »htio ga je oteti«?

— Uhvatio se za kolica i gurao mi u ruku neke papire. Pitao je: »Je li to Daniel Lester? «

— Je li još što rekao?

— To je sve što sam čula. Pobjegla sam. Od onda sam satima šetala i trčala.

— Gdje se to dogodilo?

— U parku nedaleko od trga Regency. To je manje od pola kilometra odavde, Barney!

— Kako si mu izmakla? Je li te slijedio?

— Jest, slijedio me. No ja sam ga vodila dalje od ove ulice. Nakon nekoliko stotina metara izgubila sam se u poslijepodnevnom mnoštvu što se vraćalo s posla.

— Dobro si učinila.

— Ali, Barney, morat ću otići odavde. Oni su se previše približili. Ne želim da ti imaš posla s njima, a ni Christy, ni gospođa Ryan.

— I što misliš da će oni učiniti? Bacati bombe? Gospođa Ryan i Christy mogu se brinuti o sebi. A što se mene osobno tiče, želim da budem uz tebe i Daniela.

U tom su im se trenutku obrazi gotovo dodirivali. Vrata su se naglo otvorila i u sobu je uletjela Christy.

— Do bijesa! Zašto ne kucaš! — izderao se na nju Barney ljutito.

Christy se posramljeno počela povlačiti iz sobe.

— Oprostite. Nisam znala...

— Ne, nemoj otići, Christy! — zavapila je Miranda. Znala je da bi njen odnos s Barneyjem mogao poprimiti neželjeni oblik, a što je još gore, to bi se pročulo po kući i sve bi se još više zapetljalo. — Uopće nije ono što ti misliš! — rekla je.

— Nisam ništa mislila — protestirala je Christy i polako se ponovo vratila u sobu. Zagledala se u Mirandine podbuhle obraze i suzne oči. — A je li mi dopuštaš zapaziti suze u tvojim očima.

Mirna joj se tužno osmjehnula.

— Vjerojatno izgledam strašno.

— Sablasno. Je li te Barney zlostavljao?

— Christy, ovo je ozbiljno. Ja sam u nevolji.

— Pa nećeš se valjda njoj povjeriti! — zaurlao je Barney.

Ali je Miranda već počela pripovijedati o svojim nevoljama. Začudo, Christy je šutke slušala Mirandinu dugu priču, a oči su joj se same od sebe sve više širile.

Kad je Miranda završila, Christy je rekla:

— Možda je trebalo da pričekaš i čuješ što ti je starac želio reći.

— Možda je trebalo, ali sam danima živjela u strahu od njega i čim sam ga ugledala panično sam pobjegla. Mislila sam: ako prihvatim onaj dokument što mi ga je gurao u ruke, možda ću zakonski biti vezana na nešto...

— Kao kad primiš sudski poziv, zar ne? Bez obzira na to što je bilo, mogla si to uzeti i baciti mu u glavu, a onda pobjeći. Tako bi bar znala što namjeravaju. Možda te želio posvojiti kao svoju kćerku?

— To se ne bi dogodilo ako bi Renata odlučivala o tome. A nije ni izgledao prijateljski raspoložen.

— Kako te prepoznao? — upitao je Barney. — Je li Richard bio tamo, pa te pokazao starcu?

— Nisam vidjela Lesterove. Možda je starac imao moju fotografiju. David mu je poslao slike kad smo se vjenčali.

— Dakle, ja ne vidim kakvo bi oni imali pravo da zahtijevaju Daniela — reče Christy. — Ti si dobra majka.

— Miranda se plaši da bi oni mogli pokušati dokazivati suprotno — reče Barney.

— Pročitala sam toliko novinskih članaka o tome kako krađu djecu i izvode je u tuđe zemlje — reče Miranda snuždeno. — Majke onda vode očajne bitke da im djecu vrata. To može potrajati godinama. Za nekoliko godina Daniel bi me posve zaboravio.

— No to ih obično očevi odvođe. Daniel ima samo jednog roditelja — reče Christy.

— Nije to uvijek u okviru zakona. Katkad djecu otimlju.

— Mislim da je Miranda dobro postupila što nije htjela imati posla sa starcem.

— A zašto sve ne prijaviš policiji? — upitala je Christy.

— Što bi policija mogla učiniti? — rekao je Barney. — Lesterovi nisu Mirandi još ništa učinili, ništa što bi mogla dokazati. Njena bi svekrva mogla lako uvjeriti policiju da su sve to Mirandine utvare. Prema zakonu, protivnik mora nešto poduzeti, a tek onda možeš dobiti zaštitu. Jedino ako ti već nisu počeli prijetiti.

— Ne bi to oni nikad otvoreno učinili — reče Miranda. — Mnogo su lukaviji.

— Kako se gleda na to kad netko baca kamenje na nekoga? — upitala je Christy.

— Javno Renata ne može biti slađa prema meni — reče Miranda. — A i Richard — dodala je gorko.

Daniel je počeo tiho plakati, pa ga je Christy uzela na ruke.

— Znaš li da ti je sin sav moker? — upitala je Mirandu.

— Oh, jadni mali. Nisam imala snage ni da maknem prstom kad sam se vratila ovamo. Sad ću ga presvući.

— Ja ću ga presvući, a ti se malo umij. Bolje ćeš se osjećati. Barney, nemoj biti nekoristan! Skuhaj nam čaja!

Svi su odmah nagruli u kuhinju-kupaonicu. U prijašnjim takvim zgodama zadirivali bi se i smijala, ali sada su bili potišteni. Kad je Daniel bio nahranjen i stavljen u krevet, dugo su sjedili u sumraku i tiho razgovarali. Christy se svojski trudila da stvori malo vedrije raspoloženje, ali joj to nije polazilo za rukom.

Skoro tjedan dana poslije događaja u parku Miranda se nije usudila izlaziti iz kuće. Izlazila je samo u stražnji dio vrta s Danielom, a Christy joj je donosila iz trgovine ono što joj je bilo potrebno. Nestalo je njenog prijašnjeg spokojsva.

Tek se u utorak navečer usudila ponovo izaći. Bilo joj je potrebno nekoliko stvari, a znala je da se Christy žuri na neki poseban sastanak s momkom. Već kasno navečer Miranda je odlučila otići u najbližu trgovinu sa samoposluživanjem. Trgovina je bila puna ljudi, pa se Miranda osjećala sigurnom i slobodnom poslije kućnog zatvora. Nakupovala je svega i svačega i bez ikakvih teškoća vratila se do sedam sati.

Oko devet i pol, kad je htjela skuhati šalicu kave, otkrila je da nema mlijeka. Na trenutak je jedva vjerovala svojim očima. Sve je pretražila, no mlijeka nigdje nije bilo, čak ni u prahu.

Bila je bijesna. Donijela je toliko namirnica iz trgovine, a zaboravila je kupiti tako važnu stvar kao mlijeko. Oni što je plaše već su je zaista pretvorili u čudovište. Još prije jutra Danielu će biti potrebno mlijeka, a i sama je baš sada željela šalicu kave.

Pomislila je da posudi mlijeka, ali je Christy bila već vani na svom sastanku, a utorkom navečer gospođa Ryan nikad nije kod kuće. Masonove je jedva i poznavala, a nije ni željela steći glas da posuđuje stvari kao Christy. Ostao je još samo Barney. Bio je kod kuće, znala je, jer je čula kako sluša glazbu na svom stereo-gramofonu, ali ako k njemu ode po mlijeko, on će odmah željeti doći k njoj na kavu, a sad joj nije bilo do njegova društva.

Na uglu susjedne ulice postojao je automat za prodaju mlijeka. Ni deset minuta hoda od stana. Osokolila se nakon uspješnog odlaska u trgovinu. Došla je do prozora i pogledala van. Ulica je bila vrlo mračna. Baš taj dio ulice Addison bio je slabo osvijetljen, ali pedesetak metara dalje rasvjeta je bila sasvim dobra.

Pogledala je Daniela u nedoumici. Činilo joj se da čvrsto spava. Može ga sasvim sigurno ostaviti na nekoliko minuta. Barney je u stanu iznad nje, a ulazna vrata ionako se uvijek zaključavaju. Odlučila je poći po mlijeko. Obukla je vestu, uzela ključ i novčarku te na vrscima prstiju otrčala dolje.

Ulica je zaista bila mračna, pa je pobrzala do osvijetljenog dijela. Nervozno je pogledavala rijetke prolaznike, ali nitko se nije za nju zanimao, ni na nju obazirao. Zaputila se prema susjednoj ulici gdje je na uglu stajao automat za mlijeko. Kad je došla do njega, vidjela je da neće nabaviti mlijeka. Ulični razbijači uništili su automat. Otkinuli su cijeli prednji dio. Kraj Mirande se zaustavila neka sitna, starija žena, te se također zagledala u ono što je ostalo od automata.

— Nisu li prokleti kad mogu tako nešto učiniti? Trebalo bi ih dobro išibati — govorila je žena s malo irskim naglaskom. — Je li vam trebalo mlijeko? — upitala je Mirandu.

— Jest. Treba mi mlijeko za dijete.

— Eto, vidite! Baš njih briga za jadnu gladnu djecu! No ima još jedan automat u ulici Loder. Taj je uvijek čitav, jer onuda prolazi pozornik. Automat je kraj praonice rublja.

Miranda joj je zahvalila za obavijest, nakon čega se starica odgegala dostojanstveno. Miranda je stajala neodlučno. Nije točno znala gdje je ulica Loder, ali je svakako bila u suprotnom smjeru od ulice Addison. Bilo je hladno, pa je požalila što nije uzela kaput. No kad je već tako daleko došla, a osim toga starica je spomenula i pozornika, što joj je odmah ulilo samopouzdanja, krenula je niz jednu sporednu uličicu, nadajući se da ide u dobrom smjeru. No prevarila se. Ušla je u slijepu ulicu. Vratila se i dala se u trk. Činilo joj se da već satima izbiva iz stana. Kad je konačno došla u ulicu Loder, nije joj više bilo hladno, naprotiv, oznojila se što od trčanja, a što od straha.

Automat za mlijeko bio je samo nekoliko koraka dalje, osvijetljen svjetlom iz izloga praonice rublja. Ovdje je bilo više ljudi na ulici. Stajali su u skupinama i razgovarali. Miranda se malo smirila. Uzela je mlijeko i pogledala na sat. Začudila se što je prošlo tek petnaest minuta otkako je izašla iz stana. Krenula je prema stanu, srameći se što se tako panično prestrašila. Kad je došla na početak ulice Addison, više nije mislila ni na što nego samo na toplu šalicu kave.

Ulica Addison je duga i ravna ulica. Tako, čim je ušla u tu ulicu, vidjela je kola hitne pomoći, policijska kola na kojima su žmirkala svjetla, skupinu ljudi... Sve je bilo osvijetljeno kao na pozornici.

Miranda je stala kao ukopana. Steglo ju je nešto u grlu, a koljena su joj počela klecati. Sasvim sigurno nešto se događalo blizu kuće broj 92. Ne, ne

blizu, nego točno ispred te kuće. Potrčala je prema kući koliko su je noge nosile.

— Oh, samo da se nije nešto dogodilo Danielu! Oh, samo da nije Daniel... — neprestano je ponavljala.

Na vratima susjednih kuća pojavljivale su se nove skupine radoznalih ljudi koje je privlačilo društvo i ono što se dogodilo u kući broj 92. Svi su ti ljudi živjeli dosadnim, jednoličnim životom i sad im je neka drama unijela malo promjene u puste živote. Njih inače nije bilo briga to što se drugima događa. Miranda se probila naprijed i svakog trenutka očekivala da će ugledati kako iznose tijelo malog djeteta. Nije mogla prijeći odmah na drugu stranu jer su baš stizali policajci s još nekoliko automobila. Čekajući nestrpljivo na rubu pločnika, čula je kako dvije žene tiho razgovaraju kraj nje.

— Ubijena je, kažu...

— I to nožem. Velikim nožem.

Čim joj se pružila prilika, Miranda je jurnula na drugu stranu ulice, zaobišla gomilu i došla ravno do kuće.

Na dnu stepenica ispred kuće broj 92 stajao je policajac u uniformi. Iznad njega na samim ulaznim vratima stajali su Masonovi i stiskali se jedno kraj drugoga. A u onom malom prostoru kraj stepenica motalo se pet-šest ljudi, od toga su trojica bili policajci u uniformi. Na ogradi je visjela jaka svjetiljka i osvjetljavala središte njihove pozornosti, ljudsko tijelo što je ležalo na tlu i bilo pokriveno plahtom.

Miranda se probila do samoga tijela što je ležalo na tlu. Policajci su je pogledali, a jedan mladi policajac u urednoj uniformi stao je ravno pred nju.

— Pođite dalje, gospođice! Ovdje nemate što vidjeti.

— Ali ja ovdje stanujem — reče Miranda. — Što se dogodilo? Molim vas recite mi što se dogodilo?

Mlađi je policajac pogledao svoga starješinu, golemog postarijeg muškarca u ogrtaču od tvida. Taj stariji muškarac malo je oklijevao, a onda prišao k Mirandi. Kleknuo je. Zaklanjajući svojim širokim ramenima tijelo na tlu od pogleda okupljene gomile, podigao je kraj plahte.

Miranda je pogledala ispod plahte. Na tlu je ležala Christy Howard, a njena bujna crvena kosa izgledala je kao svijetla kruna.

Miranda je kleknula i pružila ruku prema glavi žrtve što je ležala na tlu.

— Christy! Oh, Christy!

Detektiv je brzo spustio plahtu i pomogao Mirandi da ustane.

— Možete li stajati? — upitao je detektiv.

— Mogu. No što se dogodilo? — opet će Miranda.

— Baš to i mi želimo saznati? Vi ste rekli da stanujete ovdje?

— Stanujem.

— Kako se zovete?

— Miranda Lester.

Detektiv je izvukao notes i zapisao njeno ime.

— Dobro. Uđite sad u kuću. Za nekoliko minuta doći ću i razgovarati s vama. Shields, odvedi je unutra!

Mlađi detektiv uhvatio je Mirandu ispod ruke i poveo je u kuću. Bila je svjesna toga kako sada svi susjedi zure u nju. Masonovi su se povukli. Detektiv ju je dopratio do predsoblja i tamo je ostavio.

Miranda je polako pošla gore stepenicama. Vrtjelo joj se u glavi. Posve je zaboravila na sebe, čak na Daniela, pa kad je otvorila vrata sobe i opazila kako se netko naginje nad Danielom, gadno se iznenadila. Upalila je svjetlo.

— Barney?

Barney se uspravio. Obrazi su mu bili blijedi kao papir. Zurio je u Mirandu kao da vidi sablast.

— Miranda! — kliknuo je i pošao k njoj na drugi kraj sobe. Čvrsto ju je stegnuo za obje ruke, tako da su je zaboljele. — Ja sam mislio da si ono ti! — rekao je i povukao je k sebi na grudi.

— Ono je Christy — reče Miranda i oslobodi se Barneyjeva zagrljaja. — Barney, ona je mrtva.

— Oh, ne! Što se dogodilo?

— Ne znam. Upravo sam se vratila. Zar ti ništa ne znaš, Barney?

— Prije deset minuta znao sam samo to da se nešto dogodilo. Slušao sam gramofon, prilično glasno. Kad sam pogledao kroz prozor, vidio sam sav onaj svijet što se okupio. Sišao sam, ali mi policajci nisu ništa htjeli reći. Čuo sam Daniela kako plače, pa sam došao ovamo.

— Daniel? — prestrašeno je pogledala prema krevetiću.

— Sada je sve dobro. Nije se dobro ni razbudio. Odmah je zaspao čim sam mu rekao riječ-dvije — reče Barney i sjedne na rub kreveta. — Mislio sam da si to ti — ponavljao je. — Gdje si bila? Kamo si išla sama?

— Išla sam po mlijeko.

— Po mlijeko? Mogao sam ti ja dati mlijeka. Zašto si baš morala izlaziti?

— Sad je svejedno. Ja sam živa, a Christy je mrtva. Netko, jedna žena dolje, rekla je da je Christy ubijena nožem — rekla je Miranda, odložila je mlijeko što ga je cijelo vrijeme držala u ruci i onda drhtavim rukama pokrila oči. — Barney, ja mislim da je ona ubijena zabunom umjesto mene.

— Christy ne izgleda poput tebe.

— Vani je vrlo mračno. U mraku bi je lako netko mogao zamijeniti sa mnom.

— Lesterovi ne znaju da si ti ovdje, a Christy se družila s nekim doista čudnim ljudima. Prije nekoliko mjeseci pretukao ju je neki narkoman, premda mislim da se s njim nije poslije toga sastajala.

— Otišla je k nekome na sastanak — reče Miranda. — Deset je sati prilično rano da se vrati kući, je li?

— Možda je pobjegla od njega jer joj je počeo dosađivati, a možda je on došao s njom ovamo, pa kad ga nije željela pustiti k sebi u stan, podivljao je.

— Moglo bi i to biti — reče Miranda s natruhom sumnje. — Čini se da baš ja svuda donosim nesreću. Prvo David, pa onda George i sada Christy.

Dolje na ulici graja se malo povećala. Barney i Miranda su pošli do prozora da vide što se to sada događa. Veći dio ljudi već se razišao. No ispred svih preostalih stajala je gospođa Ryan i žestoko mahala rukama. Njena nemoguća kosa sablasno je svjetlucala na svjetlu.

Dva poslužitelja iz kola hitne pomoći, pod nadzorom policije, položila su mrtvo tijelo Christy na nosila, stavili nosila u kola i zalupili vratima. Debeli detektiv, koji je očito rukovodio cijelom operacijom, ostao je, porazgovarao prvo sa svojim potčinjenima, a onda je uhvatio gospođu Ryan ispod ruke i poveo je u kuću. Mladi detektiv Shields vukao se iza njega.

Miranda se odmaknula od prozora.

— Rekao je da želi razgovarati s nama.

— Poslat će po nas na razgovor kad bude spreman. Hoćeš li mu reći za Lesterove?

— Ne znam. Možda ću prvo pričekati da vidim što će saznati o Christynim prijateljima i o muškarcu s kojim je bila večeras.

Čuli su korake na stepenicama, a odmah zatim kucanje na vratima. Ušla je gospođa Ryan. Miranda se zaprepastila kad ju je ugledala. Lice joj je bilo sivkasto-bijelo, a oči zakrvavljene.

Pogledavala je Barneyja, a onda Mirandu.

— Jeste li čuli za Christy? — upitala je i odmah su joj potekle suze niz obraze. — Policija tvrdi da ju je netko ubio. Jadnica!

Miranda ju je utješno zagrlila.

— Nemojte plakati, gospođo Ryan.

— Gdje su sad policajci? — upitao je Barney.

— Kod mene dolje u dnevnoj sobi. Razgovaraju s Masonovima — odgovorila je gospođa Ryan.

— Kakav je detektiv? — upitala je Miranda.

Gospođa Ryan je izvukla već moker rupčić i počela trljati oči.

— Čini mi se da je dobar. Kao otac. No ništa mi nije htio reći. Što misliš, Barney, što je to Christy radila?

Barney je najprije odmahnuo glavom, a onda rekao: — Nemam pojma. Mislim da je otišla na sastanak s nekim koga nikad prije nije vidjela.

— Znala se ponašati luckasto — rekla je gospođa Ryan. — Često sam je upozoravala. I gle! Stradala je na mom kućnom pragu...

Prestala je govoriti čim su čuli korake na stubištu. Muški je glas počeo dozivati: — Gospođo Ryan? Gdje ste?

Miranda je otvorila vrata. Bio je to detektiv Shields. Čim je ugledao Mirandu, rekao je: — Gospođice Lester, hoćete li biti ljubazni i doći dolje?

Miranda je pošla za njim u dnevnu sobu gospođe Ryan. U tu sobu nikad prije nije ušla. Soba je bila hladna i prašna. Stariji detektiv je sjedio za stolom kraj prozora i listao neke papire. Kišni ogrtač bio mu je uredno složen na stolcu kraj njega. Detektiv je ustao kad je Miranda ušla.

— Gospođica Lester? Ja sam inspektor Gardiner. Ovo je vodnik Shields. Imam samo nekoliko pitanja. Neću vas dugo zadržavati — rekao je i poravnao očale na nosu.

Nakon toga je opet bezvoljno listao po papirima ispred sebe. Shields se smjestio u kutu sobe.

Sada, izbliza, Miranda je vidjela da Gardiner nije tako krupan čovjek kako je mislila. Oči su mu bile umorne, tamno odijelo neiščetkano. Kravata nakrivljena.

Nešto je progundao, skinuo očale i strogo pogledao Mirandu. Tek onda ju je zapitao: — Dakle, gospođice, što nam možete reći?

— Pretpostavljam da je Christy mrtva, je li?

— Oh, jest. Mrtva je. Kako ste je dobro poznavali?

— Upoznala sam je prije dva tjedna, ali sam imala osjećaj da je dobro poznam. Mnogo je brbljala.

— Prema tome mogli biste nam pričati o njenim prijateljima, zar ne?

— Pričala je o mnogim ljudima i moram priznati da nisam uvijek pažljivo slušala. Imala sam i svojih briga. Ako ste joj samo povremeno povlačivali, onda je bila zadovoljna.

— Znam. No možete li reći gdje je radila?

— Radila je u knjižnici, ali ne znam kojoj. Sigurna sam da će vam to moći reći gospođa Ryan ili Barney.

— Barney?

— Jest. Barney Tate. On stanuje iznad mene.

— Onaj suhi, dugi, crvenokosi momak?

— Jest.

— Oh, da. Izašao je i pitao što se dogodilo. Je li on već dugo ovdje stanuje.

— Mislim oko devet mjeseci. Također mislim da je on poznao Christy prilično dobro.

— Dobro. Možda ćemo s njim imati sreće. A sad, hoćete li biti tako ljubazni da nam zapišete svako ime ili prezime što ste ga onako usputno čuli od Christy Howard — reče Gardiner i gurne arak papira pred Mirandu na drugom kraju stola. Smiješio se ohrabrujuće. — Polako, ne morate se žuriti.

Nakon toga je detektiv počeo pjevušiti i vrtjeti očale u ruci. Miranda je zurila u bijeli papir i u prvi mah se ničega nije mogla sjetiti. No uskoro joj je u ušima zabrujao Christyn glas u svojstvenom dosadnom monologu dok se Miranda probijala kraj nje do kuhala ili kupaonice ili slivnika. Mrmorio je taj glas kao neuništivi potok poslije večere kad je Daniel spavao, a one su dvije morale šapatom razgovarati poslije večere. Ruka joj se polako pokrenula, a onda sve brže i brže ispisala gotovo dvadesetak imena.

— Ne znam kako ćete im svima ući u trag. Čini mi se da su to većinom samo nadimci.

Gardiner je uzeo papir i ne pogledavši ga.

— Ne brinite o tome. Ući ćemo im već u trag. A sad što se tiče večeras. Zna li s kime je bila?

— Mislim da je otišla na sastanak s nekim koga nije poznala, naslijepo.

— Zna li možda tko joj je ugovorio taj sastanak?

— Mislim da je to bio netko po imenu Hal.

— Zna li kamo je trebalo da idu?

— Žao mi je, ali to ne znam.

— Jeste li je vidjeli kad je izašla iz kuće? Je li bila sama?

— Bila sam vani kad je izašla.

— Kad ste je posljednji put vidjeli živu?

Miranda se zamislila, a onda odgovorila:

— Sinoć oko deset sati.

Gardiner je nešto zapisao.

— Hvala. A što se tiče vašeg kretanja večeras... Vi ste se vratili kući točno deset minuta poslije deset, je li? U koliko ste sati izašli?

— Oko četvrt do deset.

— Jeste li sigurni?

— Jesam. Ostavila sam malo dijete i neprestano sam gledala na sat.

— Kamo ste išli?

— Samo po mlijeko — rekla je Miranda i točno mu opisala kako se kretala u potrazi za mlijekom.

— Gospođicu Howard niste nigdje vidjeli, je li?

— Nisam.

— Jeste li zapazili da se netko mota oko kuće?

— Nisam.

Nastala je stanka. Detektiv je vrtio naočale.

— Vi shvaćate, gospođice Lester, da je zločin zapravo počinjen kad ste vi bili na mjestu zločina. Netko nas je obavijestio u tri minute do deset. To nam je javio jedan zaljubljeni par koji je tražio skrovito mjesto baš ovdje negdje oko vaše kuće. Ubojica nije imao mnogo vremena na raspolaganju. Jedino ako nije sve to obavio još prije nego što ste vi izašli iz kuće.

— I to bi moglo biti. Nisam gledala ni lijevo ni desno.

— Ako niste posebno gledali onamo, ne biste je ni vidjeli. Zar niste čuli buku ili komešanje kad ste izlazili?

— Nisam. Pogledala sam dolje na ulicu oko pet minuta prije deset, dakle prije nego što sam izašla. Nikoga nisam vidjela.

— Tako kažu i Masonovi, bračni par ispod vas. Oni su sjedili u sobi do ulice i također nisu ništa čuli. Prema tome mogli bismo zaključiti da se Christy nije opirala. Netko ju je zaskočio iznenada.

Gardiner je ponovo listao papire svojim debelim, nespretnim prstima. Shields se nakašljao u kutu.

— Je li Christy imala obitelj? — iznenada je pitala Miranda detektiva.

— Jest, imala je obitelj. Prema pričanju vaše stanodavke, obitelj joj je dvadesetak kilometara odavde. Otac joj je učitelj. Ima majku i dvije sestre.

— A zašto onda...

Gardiner se razljutio.

— Nemojte mene pitati zašto! Na meni je da razmrsim zbrku u koju vi djevojke same upadnete. Možda su joj postavili nekoliko pravila kojih se morala pridržavati. Možda je željela više slobode — rekao je s osjećajem gorčine.

— Što se mene tiče, ja ne bih bila ovdje da imam dom — reče Miranda tužno.

— A što je posrijedi? Dijete? Većina se roditelja s time pomiri na kraju.

— Ja nemam roditelja. Samo usputno, premda smatram da to nije važno, ja sam udovica. Muž mi je poginuo u prometnoj nesreći prije tri mjeseca.

— Oprostite, gospođice... gospođo Lester. Stvorio sam krivu predodžbu o vama.

— Nije važno. No za svaki slučaj, ako su vam Masonovi rekli nešto o Christy, ipak vam mogu reći da je bila simpatična djevojka.

— Uvjeren sam da je bila simpatična. No možda je bila indiskretna. Na žalost, prijazni ljudi često su skloni da se suviše povjeravaju drugima. Dakle, gospođo Lester, gdje ste stanovali prije dva tjedna, prije nego što ste došli ovamo?

Ne oklijevajući ni sekunde, Miranda mu je dala adresu stana u kojem je stanovala s Davidom u Londonu.

— Taj smo stan otkazali jer je David dobio posao, pa smo odlučili potražiti nešto bolje. Otišli smo u Shropshire na odmor i tamo je moj muž poginuo.

— To je vrlo žalosno. To je bilo prije tri mjeseca, je li?

— Jest.

— Gdje ste stanovali između ta dva roka, kad vam je muž poginuo i kad ste se preselili ovamo?

Miranda je naglo pogledala detektiva, ali ništa nije mogla zaključiti po njegovu licu.

— Ostala sam u Shropshireu.

— Molim vas adresu.

— Mislim da nema smisla da vam je dam. Kuća je prazna. Ostala sam kod roditelja svoga pokojnog muža. Svekar mi je umro prošli mjesec a moja je svekrva otputovala u inozemstvo. Mogu vam dati adresu svoga odvjetnika u Ludlowu — dodala je u trenutku iznenadnog nadahnuća.

— To je dobro — reče Gardiner, a Mirandi je strahovito laknulo. — Uostalom, vi ste ovdje pa vas možemo držati na oku, zar ne? No zašto bismo mi to uopće željeli? — upitao je retorički detektiv Gardner. — Vi nemate veze s ovim dijelom grada, je li? Nikoga ne poznajete ovdje.

Miranda je bila posve zbunjena. Odgovorila Je: — Ne, ne poznajem.

— Pitam samo zbog toga što bi mogla nastati mala komplikacija — reče Gardiner i pogleda je pogledom koji je bio oštar kao igla. — Vidite, Christy Howard je imala na sebi vaš ogrtač kad je stradala.

Miranda je šutjela i čekala da Gardiner još nešto kaže u vezi s tim, ali kad on to nije učinio, ona je rekla, iskreno zbunjena: — Pa u tome nema ničega čudnoga. — Christy je bila sklona posuđivanju. Vjerojatno je uzela moj ogrtač kad sam bila vani u trgovini. Znala je da joj to neću zamjeriti.

— Vi me ne shvaćate, gospođo Lester. Ja mislim da je netko možda ubio Christy Howard umjesto vas.

Usprkos hladnoći u sobi, Mirandi su na čelo izbile krupne kapi znoja. Stisnutih usnica jedva je promrsila.

— Ona uopće nije bila slična meni.

— Nisam je nikad vidio živu, ali nije ni tako različita od vas. Građa tijela, dob, boja, sve je to slično.

— Imala je kratku kosu.

— Jest. To je jedina razlika. Jest, njezina je kosa bila kratka i čupava, dok je vaša duga i glatka — rekao je Gardnier i zagledao se u Mirandu. — Jeste li ikad začesljavali kosu gore, u punđu, ili kako se to danas zove?

— Jesam. Katkad.

— Pokažite mi. Podignite je da vidim kako bi to izgledalo.

Dosta nespretno Miranda je podigla kosu i sakupila je u punđu. Gardiner ju je zamišljeno gledao.

— U mraku bi vas netko lako mogao zamijeniti.

Nastala je tišina. Miranda je bila svjesna svakog i najmanjeg zvuka u sobi. Znala je da Gardiner čeka da ona sad nešto kaže. Pružala joj se prilika da se izjada i iznese detektivu sve svoje tjeskobe proteklih nekoliko tjedana. Tada joj je pred očima iskrslo uvrijeđeno lice Richarda Lestera i u ušima joj zabrujao njegov glas: »Miranda, kad bi mi bar vjerovala!« Odmah nakon toga, još davno prije, javio joj se i Davidov glas, pun topline i ljubavi: »Zavoljet ćeš Richarda. On je divan!« Pomislila je na to koliko bi mogla Richardu naškoditi svojim optužbama. Sve te misli možda su joj se i održavale na licu dok ju je Gardiner pozorno motrio.

Napokon je rekla:

— Kako ste znali da je to moj kaput?

Ako je detektiv bio razočaran, to nije pokazao, nego je odgovorio: — Gospođa Ryan ga je prepoznala kad su pokojnicu stavljali na nosila. Ona je

mislila da ste to vi.

— Kao što ste i sami rekli, ovdje nemam veze ni sa kim.

— Nemate? No nemojte na to više ni misliti. Ako povjerujemo gospođi Mason, Christy Howard nije baš osobito pazila kad je birala prijatelje. Počet ćemo prvo njih tražiti, a onda pogledati kamo je zalazila, pa ćemo vidjeti što ispadne. Vidjet ćemo...

— Mogu li sad ići?

— Još samo trenutak. Želio bih da pogledate sliku ovoga noža. — Nemojte se plašiti. — To je samo crtež — rekao je Gardiner i opet stao listati one papire ispred sebe, pa je napokon odvojio jedan i pružio ga Mirandi.

Miranda je pozorno gledala skicu. Olovkom je bio nacrtan lovački nož. dug oko dvadeset i pet centimetara. — Imao je držak vjerojatno od tamne roževine.

— Jeste li ikad vidjeli takvo nešto?

— Je li to nož kojim je...

— Našli smo ga na mjestu zločina. Sad je na ispitivanju.

Miranda je zanijekala glavom.

— Nikad nisam vidjela takav nož.

— Koliko čujem, ovdje na gornjem katu živi i jedan Crnac?

— Jest.

— Odakle je?

— Vjerujem da je s Jamajke.

— To onda nije američki Crnac?

— Oh, ne, nije!

— Pitam zato što je ovaj nož po svoj prilici američki. Proizveden je u Sjedinjenim Državama. No vjerojatno ćemo ustanoviti da li se može i ovdje u Londonu kupiti.

Nakon kraćeg vremena Miranda je opet upitala: — Mogu li sad ići?

— Jest. Sad možete otići, ukoliko se niste još nešto sjetili što biste nam željeli reći.

Miranda je ustala.

— Ne, nemam vam više što reći.

Gardinerov i njen pogled su se sreli. Pitala se kako je uopće imalo naivan.

— Dakle, ako se poslije nečega sjetite, nemojte oklijevati, odmah me potražite. Shields, odvedi gospođu Lester gore, a dovedi mi Tatea.

Čim su Miranda i Shields izašli u hodnik, iz svoje je sobe provirila gospođa Ryan.

— Oh, Miranda, ostani ovdje sa mnom. Strašno se osjećam sama u sobi.

Miranda je pogledala detektiva upitno.

— Mislim da možete ostati ako želite.

— Moram prvo pogledati Daniela — reče Miranda.

— Dobro. Ako se probudio, donesi ga dolje. Nemoj me ostavljati samu.

Miranda se požurila u svoju sobu. Barney je još sjedio kraj Danielova krevetića. Podigao je glavu kad je Miranda ušla. Bio je bljeđi nego ikad, a njegove inače nasmijane oči bile su mračne.

— Inspektor želi razgovarati s vama — reče Shields.

Barney je ustao kao ošamućen. Beznadno je pogledao Mirandu. Pokušala ga je na brzinu utješiti: — Nije to ništa, Barney. Samo nekoliko pitanja. Je li Daniel mirno spavao?

— Da.

— Onda ću otići dolje gospođi Ryan. Vrlo je potresena. Ako ostavim vrata otvorena, morala bih čuti Daniela.

Sve je troje pošlo dolje. Detektiv i Barney su otišli u salon, a Miranda u sobu gospođi Ryan koja ju je čekala na vratima. Zgrabila je Mirandu za ruku i upitala: — Što se događa? Jesu li uhvatili onoga koji je to učinio?

— Nisu. Čini se da još ništa ne znaju. Inspektor me samo pitao tko je Christy, kamo je zalazila, s kim se družila. Morala sam mu navesti imena njenih prijatelja.

— Vjerojatno je to učinio jedan od onih manijaka. Je li ju netko... znaš što hoću reći... napao?

— Mislim da nije. Bar mi inspektor nije ništa rekao.

— Ako je nije napastovao, onda to nije bio luđak — zaključila je gospođa Ryan.

— Mislim da ste vi rekli da je imala čudne prijatelje — reče Miranda.

— Rekli ste da se katkad luckasto ponašala. Barney mi je opet pričao kako ju je nedavno netko pretukao.

— Ne znam ništa o tome. Ja sam samo htjela reći kako je imala mnogo prijatelja i da to nisu bili momci za koje biste poželjeli da vam se kći uda.

— Zašto je stanovala ovdje, gospođo Ryan? Inspektor tvrdi kako ona ima čestit dom.

Gospođa Ryan je otpuhavala dim cigarete i gledala za kolutićima dima što su se dizali uvis.

— Ne znam. Možda je mislila kako će joj biti uzbudljivo živjeti samoj u Londonu. Ona je bila pomalo romantična duša. Možda je mislila da se kod kuće neće nikad udati. Netko će to morati javiti njenim roditeljima.

Zašutjele su. Pudlica je ustala i približila se Mirandi. Položila je glavu na njeno krilo i stala je promatrati vlažnim očima, kao da joj izražava sućut. Gospođa Ryan je ustala i rekla da će im skuhati kakao.

Pile su kakao i malo razgovarale. Po kući su se čuli samo glasovi muškaraca koji su vršili istragu. Vrata su se otvarala i zatvarala. U deset minuta poslije dvanaest načulile su uši. Završilo je ispitivanje Barneyja. Oprezno je otvorio vrata i privirio u sobu.

— Ima li ovdje čaja i utjehe za mene? — upitao je i pokušavao se nasmiješiti.

— Ima samo kakaoa i tmurne tišine — rekla mu je Miranda.

— I to će mi dobro doći — reče Barney i sjedne kraj plinske peći.

Činilo se da se trese kao od groznice, premda je u sobi bilo toplo.

— Žele li sada sa mnom razgovarati? — upitala je gospođa Ryan prestrašeno.

— Floyd je baš došao. Prvo će njega ispitati.

— I mene su pitali za Floyda — rekla je Miranda.

— Neka se ne nadaju da će njemu nešto pripisati — reče gospođa Ryan. — On je tih i dobar momak. Ni najmanje neprilike nisam nikad imala s njim.

— Floyd je siguran — potvrdi Barney. — Dosad je vjerojatno bio na radnome mjestu.

— Mislim da ne sumnjaju u Floyda — reče Miranda za utjehu gospođi Ryan. — Pitali su me samo je li on Amerikanac — rekla je i letimice pogledala Barneyja. — Očito je nož američki, premda se vjerojatno takvi noževi mogu i ovdje kupiti.

— Zar je zaista ubijena nožem? — upitala je gospođa Ryan i još više priblijedjela.

— Jest — reče Barney. — Pitao sam pajkana.

— A je li bila...

— Silovana? Ne, nije.

— Onda ju je čekao u zasjedi. To se moglo svakoj od nas dogoditi — reče gospođa Ryan.

Nastavili su razgovarati kad je tko posljednji put vidio Christy, sve dok Shields nije dopratio Floyda i pozvao gospođu Ryan. Miranda je pošla u kuhinju po kakao za Floyda. Nije dočekala gospođu Ryan jer je Daniel zaplakao, pa je pošla k njemu.

Više nije ni silazila. Dugo je potrajalo dok se Daniel smirio, a osim toga bila je krajnje iscrpljena. Svukla se i legla u krevet. Dugo je zurila u tamu, a san nikako da dođe na oči.

Mračno je bilo i idućega jutra kad se probudila. Miranda je skočila s kreveta i razmakla zavjese. Nebo je bilo tmurno i prijetilo je kišom. Pogledala je dolje na ulicu i vidjela dvadesetak ljudi što su stajali u skupini i besramno zurili u stepenice što su vodile u kuću. I dok je tako gledala dolje jedan je muškarac podigao glavu i vidio nju na prozoru. Naglo je spustila zavjesu i povukla se od prozora.

Potresena Christynom smrću, zaboravila je na svoju pogibelji. Kako će dugo moći ostati nezapažena? Ovamo će dolaziti novinari. fotoreporter. Sad će Lesterovi sigurno saznati za nju i zbog ovog ubojstva pokrenuti postupak da joj se oduzme dijete.

Pošto je nahranila i obukla Daniela, odnijela ga je dolje u stan gospođe Ryan, koja se rasplakala kad je ugledala Mirandu.

— Oh, nije li to strašno? Kad sam se probudila, mislila sam da sam sve to samo sanjala. Nisam vjerovala da se to zaista dogodilo.

— Znam. I ja se tako osjećam.

— Jesi li doručkovala? Ja nisam. Ne mogu se uopće snaći. Jednostavno ne znam što radim.

— Ja ću vam nešto spremi — reče Miranda i stavi dijete na pod. — Jeste li vidjeli one ljude pred kućom?

— Oh, jesam. Odvratni su. Bilo ih je i u tri ujutro kad sam išla na spavanje. Sad će neprestano dolaziti i nećemo imati mira od njih.

Miranda je otišla u kuhinju po čaj i prepečenac za gospođu Ryan i poslije ju je nukala da malo pojede.

— Znae, ne bih željela da moja slika ili ime dođu u novine — reče Miranda.

— A tko to želi? No to će možda biti teško spriječiti.

— Ja to moram spriječiti!

Gospođa Ryan ju je pronicavo pogledala, a onda upitala: — Zašto ti je to toliko slalo? Pa mislila sam da nemaš nikoga. No jedino ti mogu predložiti da se kriješ straga u vrtu kao i prošli tjedan.

Pred zgradom je stajao policajac i savjetovao ljudima da se razidu. Čvrsto ali uljudno otpremio je i novinare. Miranda nije izlazila iz kuće, a ako i jest, onda samo u stražnji vrt. Iduća tri dana živjeli su kao u opsadnom stanju. Sjedili su zajedno, nagađali o ubojici, čitali novine koje je Barney donosio u kuću. Miranda je bila presretna što se njeno lice nije spominjalo, za razliku od imena Barneya i Floyd.

Policajci su dolazili i odlazili, ali vrlo diskretno. Svi ukućani bili su podvrgnuti još jednom ispitivanju. Uzeli su im i otiske prstiju. Policajci su se raspitivali u susjedstvu. Tih, postariji, tužan bračni bar došao je po Christyne stvari.

I onda je sve iznenada prestalo. Policajci nisu više dolazili. Svijet se više nije okupljao ispred njihove kuće. Proširio se glas da je Gardiner uhvatio osumnjičenog i da ga sada ispituje. Ništa više nije ostalo osim tuge za Christy.

Došao i mjesec lipanj. Dani su postali vrući, a grad prašan i bez zraka. Jedne nedjelje ujutro, jedanaest dana poslije Christyna ubojstva, Miranda je sjedila kraj otvorena prozora i gledala dolje na ulicu. I tad je najednom opazila »rover« kestenjave boje kako polako gmiže ulicom a u njemu Richard Lester koji je pogledavao sve kuće redom i lijevo i desno.

Događaji proteklih dana toliko su zaokupili Mirandu da je posve zaboravile na sebe i gotovo bezbrižno gledala Richarda. No iznenada se sjetila svoje pogibelji. Sakrila se i iza zastora, a onda zgrabila Daniela i potrčala k Barneyju u sobu. Otišla je k njemu da se izjada.

Barney je ležao na krevetu, ali nije spavao. Već nekoliko noći nije spavao. Čula ga je kako nemirno hoda amo-tamo po sobi. Teško ga se dojmila Christyna smrt i nije rado išla k njemu sa svojim problemima.

Nasmiješio joj se kad je ušla.

— Maloprije sam vidjela Richarda Lestera?

Barney je skočio s kreveta i pojurio prema prozoru.

— Nema ga više. Posve sam zaboravila na njega i zamalo me vidio na prozoru.

Barney se vratio i sjeo kraj nje na krevet.

— Što želiš učiniti? Želiš li otputovati odavde? Nekamo izvan Londona? Na kraći odmor...

— Ne znam kamo bih mogla ići.

— Oh, nisu ti još sve lađe potonule. Imam ja nekoliko prijatelja koji imaju prazne stanove... Kako ti se čini Northumberland?

— Daleko.

— Pa u tome i jest stvar. Imam ključ za jednu vikendicu na obali Northumberlanda. Na raspolaganju nam je od prvoga lipnja, ako moji prijatelji nisu slučajno tamo. To ću lako saznati telefonom.

— A hoće li nas Gardiner pustiti?

— Zašto ne? Čini mi se da se prestao zanimati za nas. Uostalom, možemo mu reći kamo idemo.

— Kako izgleda?

— Zar vikendica? Zapuštena. No udobna je. Imaš struju, vodu i pristojne krevete. A obala! Nezaboravna. Ništa slično nisi vidjela u životu.

Osim toga, kladim se da Daniel još nije vidio more. Ne bi mu škodilo. Prilično je blijed...

— To sve zvuči vrlo primamljivo, ali mislim da ne bi bilo pametno da idemo zajedno nekamo. Moram paziti baš zbog Daniela. Znam da ti nemaš mračnih planova što se mene tiče...

— Nemoj se zavaravati — rekao je Barney, cerekajući se. — Pa mi stanujemo pod istim krovom već mjesec dana.

— No tu su i drugi ljudi. To je velika razlika.

— Nije, bar što se tiče tvoje tete Louie. Žao mi je što ti ne mogu osigurati i pratiteljicu. Upravo sam to prije nekoliko tjedana namjeravao predložiti tebi i Christy. Ne bi li nam bilo divno?

— Oh, nemoj, Barney!

— Što se mene tiče, znaš da te neću napastovati, ako ti to sama ne želiš...

— Pa znam, Barney, a tvoj posao?

— Sinoć sam prestao raditi...

— Barney! Nisi to smio učiniti. Ne bih ti nikad dopustila ... Ali ti nisi znao da će se Richard danas pojaviti?

— Richard? To nema nikakve veze s Richardom. Ja odlazim na odmor u svakom slučaju. Moji su kovčezi već spremni. Oprosti, Miranda. Nije mi drago što te ostavljam samu, ali stanovao sam ovdje kraj Christy devet mjeseci i neprestano me progoni u mislima. Ako odem odavde na nekoliko dana, možda će sve opet biti po starome...

— Ako baš želiš da pođem s tobom...

— A bi li pošla? Znaš da mi se samome ne ide. No nadam se da te nisam ucijenio.

— Nisi. Želim poći s tobom.

— Želiš li obavijestiti Gardinera o tome?

Miranda je malo oklijevala, a onda rekla da ne želi. Ako je Lesterovi žele pronaći, neka se malo potrude.

— Dobro — reče Barney. — Samo ćemo reći gospođi Ryan da ćemo otputovati na nekoliko dana, zar ne?

Još iste večeri Miranda se spremila za put. Krenuli su automobilom rano ujutro. Već oko osam i pol bili su na glavnoj cesti izvan Londona i njoj je raspoloženje strašno poraslo. Nebo je bilo vedro. Nigdje ni najmanjeg oblaka. Nije bilo ni tako vruće kao u gradu. Osjećala se kao dijete na početku ljetnih praznika.

Barney je vozio bez zaustavljanja sve do mjesta Scotch Corner gdje su objedovali. Oko tri sata prešli su rijeku Tyne. Daniel je spavao.

Miranda se opustila u sjedalu i gledala oko sebe, uživajući u sve ljepšim pejzažima kako su se približavali Alnwicku. Očekivala je da će taj gradić biti izvičito sličan Ludlowu, jer su oba granični gradovi, s burnom prošlošću. No dok je Ludlow bio pitomiji, možda zbog južnog podneblja, Alnwick je ostao siv i natmuren, snažno podsjećajući na tešku prošlost.

Barney je opazio kamo ona to gleda, pa je rekao: — Doći ćemo ovamo na cijeli dan. Treba cijeli jedan dan da se razgleda dvorac.

Oko sedam kilometara dalje od Alnwicka skrenuli su s glavne ceste. Vozili su se oko dva kilometra cestom drugoga reda, a onda skrenuli na uski puteljak na kojem se ne bi mogla mimoći dva vozila. Pejzaž je bio predivan. Gdje je god živica to dopuštala, vidjelo se more.

Barney je zaustavio automobil i rekao Mirandi da pogleda na stražnji prozor. Poslušno je okrenula glavu i ugledala ruševine nekog dvorca.

— To je Dunstanburgh — obavijestio ju je Barney. — Nije daleko od vikendice u kojoj ćemo stanovati, pa ćemo jednog dana otići tamo pješice preko polja.

Spuštajući se vijugavim puteljkom prema moru, nakon pola kilometra ušli su ispod jednog pojasa stabala u selo Cranlington. Miranda je bila malo razočarana. To nije bilo selo kao iz bajke. Sve je bilo sivo, sivo, sivo. A osim toga je znala da to selo vidi pod najpovoljnijim vremenskim uvjetima: topao, vedar, lipanjski dan. Po golom kamenju i kržljivim, pognutim stablima mogla je lako zaključiti da to nije tipično vrijeme za ovaj kraj.

Selo se sastojalo od samo desetak kućica koje su bile građene od sivog kamena i na isti način. Tek je jedna kuća bila malo veća. U njoj je bila smještena trgovina mješovitim robom, pošta i telefon. Nigdje žive duše.

— Koja je tvoja kućica? — upitala je Miranda šapatom.

— Malo dalje odavde. Na samom moru.

Krenuli su nizbrdo još oko dvije stotine metara. Iza oštrog zavoja pred njima se pojavilo golemo, široko more tamnoplave boje, koje je lijeno zapljuskivalo dugu, pješčanu plažu. Miranda je kliknula od radosti.

— Dakle, sviđa ti se? — upitao je Barney.

— Oh, savršeno je. Kao u bajci.

— Lijepo mjestance za princezu u pogibelji, ali ne brini, ja ne vidim sebe u ulozi princa. U prvom redu, nemam dvorca koji bih ti ponudio nego skromnu kućicu koja je, eno, tebi iza leđa ispod klisure.

Miranda se radoznalo okrenula. Oko pedesetak metara dalje ugledala je ružan, drveni bungalov koji se stisnuo na dnu strme klisure.

— Prilično sablasna vikendica, je li? — reče Barney. — Sad znaš zašto sam ti prvo pokazao more.

Zaista je kućica izgledala sablasno. Cijela je, osim krova, bila obijeljena neukusnom tamnozelenom bojom. Imala je male prozore. Vratašca što su vodila u zapušteni vrt objesila su se.

Barney je s tjeskobom motrio Mirandu, a ona, pošto je progutala razočaranje, rekla je: — Nije važno kako kuća izgleda. Važno je da smo usred predivne prirode.

— Ne izgleda uvijek tako odbojno. No mi smo prvi gosti ove sezone. Idući tjedan malo ću je dotjerati, a ako bude nekih većih zahvata, skoknut ću u Bervick k vlasniku i s njime porazgovarati.

Počeli su istovarivati stvari. Mirandu je iznenada obuzela tjeskoba. Kad su unijeli stvari u male, mračne sobe, koje su mirisale na vlagu i bile pune predmeta što su drugi odbacili, pritisnuo ju je težak osjećaj potištenosti. Osjećala se krajnje neugodno što sada s jednim muškarcem pokušava organizirati život pod istim krovom.

Upravo je brisala znojne ruke u haljinu kad je Barney stao kraj nje i položio joj ruke na ramena.

— Hoćeš li se već jedanput pouzdati u mene i prestati si umišljati kako ću te svakog trenutka napasti.

Miranda se bespomoćno nasmijala, a odmah zatim navrle su joj suze na oči, što od osjećaja olakšanja, a što od puke iscrpljenosti. Barney ju je zagrlio poput brata i blago poljubio.

Poslije toga sve je bilo dobro. Napetost je svladana. Barney je uključio vodu i struju te širom otvorio sve prozore. Miranda je skuhala čaj. Nekoliko sati poslije toga Daniel je sit i pospan ležao u Barneyjevju naručaju, dok je Miranda spremala jelo za njih dvoje. Osjećala se duboko sretnom. Sjetila se kako se nekad David igrao s Danielom, a onda George. Na Richarda nije htjela ni misliti, jer ju je sama pomisao na njega uznemirivala. Kako je ono nazvao Daniela? »Snažan mamac da mu uhvati srce.« Ljutito je potisnula iz svijesti pomisao na njega.

Večerali su u tišini. Oprali su suđe i spremili kreveta. Kad je sve to bilo gotovo, odšetali su dolje do male uvale. Sad je već gotovo bio mrak. Posljednje zrake sunca na smiraju osvjetljavale su nebo narančastom bojom. Galebovi su se kričavo dozivali iz zraka ili pak čučajući na napuštenim

čamcima uz obalu. Dalje, izvan uvale, more je jednolično i silno tutnjilo. No ovdje u uvali samo je blago mrmorilo.

Miranda je bacila pogled na beskrajno čisto more, osjećajući da joj se ovdje ne može baš ništa dogoditi.

Kad se probudila idućega jutra, Miranda je vidjela da joj je soba još mračna. Najprije je pomislila da se probudila u noći, ali se onda sjetila kako je klisura iza kućice obrasla visokim stablima širokih krošanja, pa svjetlo ne može lako prodrijeti u sobu. Osvrnula se po sobi. Bila je vrlo oskudno namještena. Željezni krevet. Ostalo je pokućstvo izradio neki fanatik po receptu »uradi sam«, i to vrlo nevjesto. Otrcani sagovi nisu mogli sakriti prljavi pod. To je bila soba koja je čovjeka upravo tjerala da što prije izađe iz nje. To je učinila i Miranda.

Ništa se nije čulo iz druge spavaće sobe u kojoj je spavao Barney. U dnevnoj sobi Miranda se brzo umila u hladnoj vodi i pristavila čajnik na električni štednjak. Osim dviju zasebnih spavaonica i zahoda, to je bila jedina soba u kućici, pa je bila podijeljena na nekoliko dijelova prema funkciji. U jednom su kutu bili slivnik, peć i ormarić za hranu i pribor, a u drugom kutu blagovaonički stol i četiri stolca. Budući da je bila u prednjem dijelu kućice, ova je soba bila svjetlija od ostalih. U nju je čak dopiralo sunce i još više isticalo neurednost te sobe. Miranda je uključila mali radio i stala pjevušiti dok je spremala doručak.

Za nekoliko minuta iz svoje je sobe izašao Barney, čupav, zijevajući.

— Kakvog li divnog domaćeg prizora! Kad će to moći postati kupaonica? Hoćeš li samo okrenuti leđa ili ćemo uvesti sistem rotacije?

— Čekaj samo malo da zavri voda za čaj. Nakon toga ću izaći odavde.

Barney je donio svoj ručnik i spužvu.

— Malo je nezgodno što se tiče udobnosti. Ovdje, doduše, postoji jedna limena kada. Mogli bismo uvesti zajedničko pranje leđa ispred kamina, prema piscu D. H. Lawrenceu. Što misliš o tome?

— Ništa, hvala. Ja ću biti zadovoljna da se svaki dan kupam u moru.

— Ah, baš mi kvariš veselje!

Voda je zakipjela u čajniku. Miranda je stavila čaj i otišla u svoju sobu, gdje se prihvatila spremanja kreveta, dok se Barney umivao u kutku dnevne sobe. Pozvao ju je nakon nekoliko minuta da izađe. Zajedno su doručkovali, i to savršeno nehajno, bez trunke neugodnosti.

Već su bili pri kraju doručka kad se Daniel probudio. Pošto ga je ona oprala, obukla i nahranila, Barney ga je odnio dolje na plažu, a sama se

radosno prihvatila pranja zavjesa, prozora, brisanja prašine s pokućstva i istresanja sagova. Kad je sve završila, kuća je blistala, ali je Miranda bila prljava. Obukla je kratke hlače i košulju te pošla na plažu k Barneyju.

Osim njih dvojice, Daniela i Barneyja, bilo je na plaži još nekoliko starijih osoba koje su nešto čeprkale po pijesku. Barney je stajao u plicaku, zasukavši nogavice do koljena. Držao je Daniela iznad vode. Svaki put kad je naišao val, spuštao ga je kao da će ga tobože baciti u vodu, a onda ga naglo podizao. Dijete je vrištalo od sreće. Katkad bi samo nožnim prstima dotaklo morsku pjenu. Miranda je skinula sandale i potrčala po pijesku ravno u vodu do koljena. Trčala je gore-dolje, veseleći se kao dijete. Pljuskala je vodom na sve strane. Onako tankih nogu i duge kose koja joj je vijorila dok je trčala, izgledala je desetak godina mlađom. I Daniel se smijao iz svega glasa. On nije shvaćao što se to događa, ali je svakako bio siguran da je to način na koji treba živjeti.

— Jesi li sretna? — upitao je Barney.

— Zar se to ne vidi? Želim ostati ovdje zauvijek.

— Što ću reći mještanima tko si ti? Maloprije si redila kuću, tresla sagove kao svaka uredna i hvale vrijedna žena, a sada si se prerušila u pravu Lolitu.

Miranda se zahihotala, zgrabila Barneyja za ruke i zavrtjela ga oko sebe. Nakon toga se sve troje bacilo na pijesak. Igrali su se kao djeca sat vremena, a onda su se vratili u kućicu, objedovali i opet se vratili na plažu.

Iduća dva dana proveli su gotovo na posve isti način. Miranda se osjećala presretnom i posve je zaboravila svoje brige. Ljudi u selu bili su topli i susretljivi iako su im kuće izvana djelovale odbojno. No nisu bili nametljivi i poštivali su svoje goste. Svi su obožavali Daniela, izražavajući mu divljenje na svom domaćem dijalektu, koji gotovo i nije bio engleski. I doista, Daniel se svojim lijepim crtama lica, tamnopus i ljepuškast razlikovao od njihove djece koja su bila bjeloputa i gotovo bez izuzetka crvenokosa. Činilo se kao da Daniel pripada nekoj drugoj vrsti.

Oboje su se uskoro prepustili ugodnom dokonom načinu života. Kućanski poslovi ujutro, a poslije podne plivanje, sunčanje, duge šetnje po pješćanim dinama. Glavni im je obrok bila večera, a poslije večere Miranda bi slušala radio ili čitala koju zabavnu knjigu sat-dva, a onda bi se prije spavanja opet prošetala dolje do obale u uvali.

Ona bi mogla tako zauvijek živjeti, ali je Barney nakon tri dana počeo pokazivati znakove nemira. Namjeravao je otići k vlasniku kućice u

Berwick zbog nekih popravaka. Krov će zacijelo prokišnjavati ako počne kiša, a i nekoliko se prozora nije moglo dobro zatvoriti. No vrijeme je bilo još tako savršeno lijepo, bez oblaka, da su odlučili prvo poći na malo razgledavanje okolice.

Idućega dana krenuli su na dugu vožnju po okolici. Objedovali su u Warkworthu, dražesnom starom selu s jednim porušenim starim dvorcem i utvrđenim mostom na strmim šumovitim obalama rijeke. Poslijepodne su proveli u Alnwicku, a kući su stigli oko devet sati vrlo zaobilaznim putem, većim dijelom uz obalu.

Idućega jutra ustali su rano i krenuli u Bamburgh, dvorac kao iz vilinske priče, koji se isticao na sjevernom obzoru. Miranda se nije nimalo razočarala u toj golemoj, kamenoj tvrđavi koja je bila tako slikovito izgrađena na golim liticama klisura. Iz bajki je znala da je taj dvorac pripadao prvom kralju Northumerlanda, koji se zvao Ida Lučonoša.

Nedjelju su pak odlučili provesti mirno, odmarajući se u kućici. No zaprijetila je promjena vremena, pa je Barney napokon odlučio potražiti vlasnika kućice. Više nije mogao odgađati posjet Berwicku.

— Nadam se da nisam suviše zakasnio — govorio je za doručkom, pogledavajući na prijeteće oblake što su nisko plovili. — Ako se spusti jaka kiša, dobro će nas okupati u ovoj kolibi. Želiš li i ti poći sa mnom?

Miranda je bila zauzeta hranjenjem Daniela.

— Mislim da ne bih pošla. U posljednja dva dana mnogo smo bili u automobilu i već me pomalo boli glava.

— Jesi li sigurna da nemaš ništa protiv toga što ćeš ostati ovdje sama?

— Dakako da nemam. Ovdje se osjećam sigurnom. Osim toga, ima dosta rublja što ga moram oprati.

No nije bilo samo to. Ona i Barney bili su neprestano zajedno protekloga tjedna i poželjela je da bude malo sama, bez njega.

— Kako god želiš — reče Barney. — Ionako nema smisla da idem prije objeda. Mack, vlasnik kućice, radi ujutro. Kući dolazi oko pet sati.

— Ne moraš se žuriti — rekla mu je.

Barney je krenuo u dva sata. Miranda je oprala rublje i uredila kućicu, a Daniel se odmarao. U tri sata Daniel se probudio i jasno joj je pokazivao da želi van u prirodu.

Miranda je izašla na vrata kolibe i pogledala. Nebo je bilo oblačno i tmurno, ali ovdje-ondje sunce se povremeno probijalo između oblaka.

Digao se hirovit vjetar. Između pojedinih zapuha nastajala je čudnovata tišina. Podigla je Daniela koji joj se htio provući van.

— Dobro, braco, ali nećemo ići daleko od kuće.

Navukla je vestu preko bluze i obukla traperice. I Danielu je obukla toplu vestu. Podigla je dijete jednom rukom, jer je u drugoj nosila zabavni roman za sebe i lopaticu i malo vedro za Daniela. Nogom je zalupila vrata kolibe i pošla dolje prema plaži, i to s druge strane rta.

Penjala se između stabala, klizala po mekom pijesku i napokon se sretno spustila na drugoj strani. Plaža je tamo bila posve pusta. Smjestila se s Danielom dvadesetak metara od rta u zaklonu jedne plitke pješčane dine. Igrala se s djetetom i gledala kako se u daljini razbijaju valovi.

Usprkos vremenu, zbog kojega je bila malo nemirna i zabrinuta, uživala je što je sama ovoga poslijepodneva. I kad je oko četiri sata čula kako se približava automobil, gotovo se naljutila što će ugodno poslijepodne prestati. No skoro istog se trenutka posramila što s takvim osjećajem dočekuje povratak Barneyja. Ustala je i pošla mu u susret. Ostavila je Daniela samoga, jer je bio strašno zauzet kopanjem rova u pijesku.

Popela se uz dinu prema rtu hvatajući se za travu, a onda se na vrhu provukla između drveća. Pogledom je pretraživala cestu iznad sela ne bi li ugledala automobil. No još prije nego što je došao iza zavoja da bi ga vidjela, Miranda je znala da to nije Barneyjev automobil. Zujanje motora bilo je drukčije. I dok se polako spuštao u selo, vidjela je da je to veći automobil. Bio je to »rover« kestenjave boje.

Miranda se bacila na koljena. Zapravo noge su joj klecnule i presavile se. Toliko se zaprepastila da nije stigla ni vidjeti je li iza kakvog zaklona. Gledala je kako joj se automobil približava kao neka neumoljiva neman. Prošao je kraj seoskih kućica i išao je ravno prema njenoj kolibi na obali. Vidjela je Richarda Lestera za upravljačem, baš onako kako ga je vidjela s prozora svoga stana u Londonu prije tjedan dana. Njegova plavokosa glava pogledavala je lijevo i desno. Pogled mu se na trenutak zaustavio na kućici. Prošao je kraj nje i zaustavio se na travnatoj čistini iznad uvale.

Miranda je bila uvjerenjena da je Richard namjeravao izaći iz automobila. Gdje bi se mogla sakriti? Ne smije se izložiti čak ni toliko da se vrati k Danielu. No kad se sjetila Daniela, srce joj je gotovo iskočilo. Pretpostavimo da dijete opazi kako mu nema majke i počne plakati? Kako su Richardu prozori na automobilu bili spušteni, sigurno bi ga čuo. No baš

tada, na njeno veliko olakšanje, Richard je okrenuo automobil i polako krenuo natrag odakle je i došao, kraj kolibe, kroz selo, baš kao neki slučajni prolaznik.

Miranda je tek sada otvorila pesnice koje je grčevito stiskala cijelo vrijeme. Maknula je kosu s oznojenog čela.

Gotovo nije sama sebi vjerovala. Nije li to samo varka njene preopterećene mašte? Fatamorgana? Osjećajući vrući pijesak pod nogama, u mislima su joj se javili pustinski šeici u dugim bijelim odorama. Nakon njih pred očima su joj iskrsele slike Vikinga. Kad je prvi put vidjela Richarda, dojmio je se kao Viking, a baš ovamo dolazili su Vikinzi u svoje pljačkaške pohode. Ovamo, na ove mirne obale, njihovi dugi brodovi izbacivali su svoje divljačke horde... U tom je trenutku do nje dopro gorki Danielov plač i vratio je u stvarnost. Potrčala je prema djetetu i podigla ga u naručaj.

Nije se ni trenutka zavaravala da je Richard zauvijek otišao. Vjerojatnije je da je otišao po ostale Lesterove. Što da radi? Nikako ne bi mogla iznijeti svoju nevjerojatnu priču o otmici i ubojstvu svojim novim prijateljima u selu. Oni to ne bi razumjeli jer su živjeli jednostavnim životima. A možda se još nisu ni vratili kućama, jer dok je ispraćivala Barneyja, vidjela je da su krenuli autobusom u kupovinu. To su redovito činili jedanput na tjedan. Mogla bi otići do telefona, pozvati policiju i reći im. Što da im kaže? Da je prati brat njenog pokojnog muža? Policija bi smatrala da nema razloga za intervenciju.

Barney bi znao što bi trebalo raditi, ali se on još neće vratiti. Samo prije desetak minuta gotovo se razljutila na njega što se već tako brzo vraća, a sad ga želi vidjeti više nego ikoga na svijetu.

Sama mora odlučiti što da radi. Da ostane ovdje pod vedrim nebom ili da se pokuša uvući u kolibu? Potmula tutnjava groma nad morskom pučinom i debele kapi kiše pomogli su joj da se odluči. Mora potražiti zaklon.

Pokupila je stvari i požurila u kolibu. Čim je ušla, zaključala je vrata i pozatvarala sve prozore redom, kako je najbolje mogla. No to je bila slaba utvrda. Jedva bi izdržala navalu malo odlučnijega momčića.

Presvukla je Daniela i dala mu krišku preprženog kruha i mlijeka. Nakon toga je u torbu s naramenicom strpala novac i najosnovnije potrepštine. Kraj torbe je stavila svoju vjetrovku. Pogledala je na sat. Na

njenu veliku žalost, bilo je tek četiri i trideset. A rekla je Barneyju neka se ne žuri! Kad bi bar postojao kakav način da ga odmah pozove natrag!

Tada je pomislila da bi vlasnikova adresa morala biti negdje u ladici. Sjeća se točno da je Barney gledao u tu ladicu jutros prije nego što se spremao za odlazak k njemu. Valjda je provjeravao njegovu adresu. Ako ima telefon, mogla bi otrčati u selo i pozvati Barneyja natrag. Stigao bi ovamo za pola sata.

Drhtali su joj prsti dok je otključavala i otvarala ladicu. Snuždila se kad je ugledala golemu hrpu pisama i papira u ladici. Listala ih je što je brže mogla. Većina je pisama bila naslovljena ljudima za koje nikad nije čula. To su vjerojatno bili drugi prolazni gosti u ovoj kolibi. Našla je i dvije bilježnice s adresama, ali imena Mack ni u jednoj nije bilo. Nigdje nikakve adrese u Berwicku. Miranda je sve nervoznije listala papire. Neki su čak letjeli na pod. Već je počela jecati od očaja. Zalupila je tu ladicu i prihvatila se iduće. Nada joj je porasla. Sadržaj je ladice bio uredno poslagan, ali većina tih pisama bila je naslovljena na Barneyja.

Prelistala je hrpu pisama, ali ni na jednom nije bilo žiga pošte u Berwicku. U velikoj žutoj omotnici našla je samo dvije potvrde za neka dva čeka. Već je počela očajavati. Izvukla je i posljednju omotnicu s dna i sav njen sadržaj istresla na pod. U njoj su bili samo kazališni programi i izresci iz novina.

Malo se iznenadila. Barney nije nikad ni najmanjim znakom pokazao da bi se zanimao za kazalište. Počela je sve to ponovo spremati u omotnicu kad je na jednom novinskom izresku opazila ime Barnaby Tate. Bila je to kazališna kritika koja je hvalila Barnabyja Tatea u glavnoj ulozi komada »Naš grad«. Prelistala je i ostale izreske. Sve su to bili članci iz različitih novina o komadima u kojima je glumio Barney.

Zadrhtala je od nelagodnosti i počela listati programe. Sve su to bili programi iz provincijskih kazališta, ali, koliko je mogla zaključiti, profesionalnih družina. Na svakom se tom programu javljalo i Barneyjevo ime. Zaključak je bio neizbježan, Barney je bio profesionalni glumac, i to već više godina, sve do prije tri mjeseca. Njegov povratak neće pripomoći rješavanju njena problema.

Podigla je i posljednji program. Za razliku od ostalih, to nije bio tiskan program nego amaterski umnožen na stroju za umnožavanje. Izblijedio. Slova su bila zaprljana, ali su se riječi ipak mogle razabrati: Koledž za

dječake, St. Mark's, Edgbaston, Birmingham, godišnja dramska izvedba. Suparnici.

Jednim je pogledom preletjela po glumcima koji su sudjelovali u predstavi. Znala je još prije nego što je došla do kraja čije će ime ovdje naći. Barney je igrao glavnu ulogu, kao i obično, ali je uz njega sudjelovao i Nicholas Lester u ulozi Lydije Languish.

Miranda je sjedila na petama. Kao iz drugog svijeta do nje je dopro snažan prasak groma i nervozan Danielov plač.

— Ti beno! — govorila je sama sebi. — Lakovjerna posvemašnja beno! Oni su se udružili protiv tebe. Od samoga početka ništa nije bilo slučajno. Niti je Richard došao ovamo, a ni u ulicu Addison, slučajno. Stari Stefano u parku. Barney u vlaku. Ušao je u vlak u Birminghamu, a Lesterovi su živjeli godinama u Birminghamu. Znaju cijelo vrijeme gdje sam ja. Barneyja su ukrcali na vlak da pazi na mene i javlja im gdje sam sve dok...

Napokon joj je sinula mučna spoznaja da je Christy zaista nastradala umjesto nje. U srcu je to neprestano osjećala, ali nije željela priznati. Tko je znao da je ona izašla na nekoliko minuta noću? Tada je prvi put uopće izašla sama noću. To je mogao znati samo netko tko je bio u kući. Barney ju je čuo kako izlazi iz kuće, pa je telefonirao Nicku ili Richardu koji su je onda čekali u zasjedi. A jedna Christy, vraćajući se kući prije uobičajenog vremena, jer je bila umorna, ili joj je bilo dosadno, ili se posvađala sa svojim novim momkom, upala je ravno u stupicu. I onda je Barneyju bilo naređeno da je odvede ovamo na ovo osamljeno mjesto, gdje gotovo nitko ne dolazi, jer je izvan ruke, gdje će je ponovo pokušati ubiti, jer ponovni pokušaj u ulici Addison valja isključiti.

Čudno, ali osjećala se gotovo ravnodušnom. Kao da je protrčala već sve podzemne tunele i kao da više nema izlaza za nju. Više ne postoji nitko tko bi je mogao sada spasiti. Sama je odlučila da Gardineru ne javi kamo odlazi. Zanimarila je održavati vezu s odvjetnikom Finchom i tetom Louie, kako se svi oni ne bi uplitali u njeno privremeno blaženo skrovište. I sad će ona ovdje poginuti. A Daniel?

Pomisao na Daniela kao da ju je prodrimala i oslobodila trenutačnog ravnodušnog raspoloženja. Zbog njega se mora nastaviti boriti. Nazvat će 999 iz seoske telefonske govornice i skrivati se dok policija ne pritekne u pomoć. Sada kad je Barney povezan s Lesterovima ima nešto konkretno na temelju čega policija može pokrenuti istragu. Ubojstvo u ulici Addison nije sada više samo maglovita sumnja. Pogledala je na sat. Bilo je pet i trideset. Posvuda mrka tama. Kiša je lijevala, a tutnjava groma sve se više

približavala. Kad bi bar nevrjeme zadržalo Barneyja! Zgrabila je Daniela i potrčala s njim u svoju spavaću sobu. Obukla mu je duge vunene dokoljenice, još jednu vestu, te natakнула malu plastičnu kapuljaču. Nakon toga je obukla vjetrovku, zavezala kosu rupcem i uzela torbu s naramenicom.

Uopće nije čula automobil. Zbog nevremena ili zbog čvrsto stegnutog rupca nije ništa čula sve dok nije izašla iz spavaće sobe i vidjela da se ulazna vrata tresu i da se kvaka polako pomiče. Prestrašila se. Jedan trenutak ništa se nije događalo, a onda je Barney ušao.

Možda se desetak minuta ponašao na isti način kao i prije: smiješio se iskosa i kao da je htio izraziti neku šalu. A onda je opazio njenu odjeću za izlazak, njeno blijedo lice i prestrašene oči. Pogledom je obuhvatio cijelu sobu i zaustavio se na ispražnjennoj ladici i svim onim papirima razbacanima na podu. Polako, odmjereno zaključao je vrata iza sebe, stavio ključ u džep i pošao prema papirima na podu. Pogledao ih je, gurnuo ih vrškom cipele i rekao tužno: — Žao mi je što si to morala naći, Miranda.

Miranda je šutjela.

— Sakrio sam njegova pisma, Nickova pisma — rekao je Barney. — Nisam znao da ovdje ima još nešto. Zaboravio sam na tu hrpu — rekao je, sagnuo se i podigao školski program. — Išli smo zajedno u istu školu. Nicko je bio u toj školi petnaestak mjeseci. Rekao mi je kako je to bio rekord za njega. Meni je bilo osamnaest godina, a njemu četrnaest. Tvrdili su kako sam ga ja pokvario. Kakva lakrdija! Sumnjam da je postojao trenutak sve od njegova rođenja kad je Nicko bio nepokvaren.

Stisnutih usana Miranda je izustila ove riječi: — Ako to misliš o njemu, kako onda možeš...

— On mi je prijatelj — prekinuo ju je.

Miranda je pogledavala prema zaključanim vratima i odmjeravala udaljenost. Kada je stavila ključ kad je zaključala vrata nakon povratka s plaže? Opazila ga je na ormariću, baš kad ga je ugledao i Barney slijedeći njen pogled. Uzeo je i taj ključ i stavio ga sebi u džep.

— Svuci ogrtač, Miranda. Vrijeme nije prikladno za izlazak — rekao je.

Ne skidajući ogrtač, Miranda je sjela na rub stolca. Daniel je gugutao od zadovoljstva. Pružao je ručice prema Barneyju.

— Ima li čaja? — upitao je Barney.

Miranda je zurila u njega osupnuto. Rekla mu je: — Pa ti si lud!

— Ne možemo ovdje sjediti i zuriti jedno u drugo. Meni je hladno. Prokisao sam — rekao je i otišao u kutak koji je bio određen za kuhinju.

Neprestano je držeći na oku, počeo je pripremati čaj.

— Kako si mogao? — rekla je Miranda. — Vjerovala sam ti. Mislila sam da si mi pravi prijatelj.

— Bila si stranac za mene. Samo stranac. Priznajem da sam prilično zavolio tebe, a i Daniela. No kad je Christy stradala umjesto tebe, bilo mi je lakše.

— To što je Christy stradala nisam ja kriva! Bez moga znanja posudila je moj ogrtač.

Barney je donio dvije šalice čaja. Sjeo je na drugi stolac nasuprot Mirandi.

— To se ne bi dogodilo da tebe nije tamo bilo. Nisam mogao da te ne mrzim. Sviđala mi se Christy.

Miranda je shvatila kako je beskorisno pokušavati opovrći njegovo bolesno umovanje. Sve što joj je preostalo bilo je da pokuša dobiti na vremenu i da ostane živa što dulje.

— Kako je Nicko znao da sam ja u Londonu? — upitala ga je.

— To je bilo jednostavno. Pratio te od sela do glavne ceste. Ti si već otišla kad je on tamo stigao, ali je jednog radnika na cesti pitao na koji si autobus sjela. U onom svom crvenom ogrtaču i s djetetom bila si vrlo uočljiva. Taj je ogrtač skrivio dosta nevolje. No svejedno — nastavio je Barney. — Onaj mu je čovjek rekao da si sjela na autobus za Shrewsbury. Nicko je pojurio za autobusom i pratio ga sve do toga gradića. Tamo te je opet pješice pratio sve do željezničke stanice i do samoga perona. Tako je vidio da si ušla u londonski vlak. Onda je meni telefonirao.

— Kako je znao gdje te može naći? Ti si slučajno bio u Birminghamu toga vikenda u posjeti svojoj djevojci Deirdre.

— Kome? Oh, crvenokosoj djevici? — rekao je Barney i nasmijao se. — Miranda, ti si tako glupa. To o Deirdre je bila potpuna izmišljotina. Pa ti si luda. Ja čak ne volim djevojke kao drugi muškarci. Onoga medvjedića kupio sam na željezničkoj stanici kako bih pomoću njega primamio Daniela. Priznaj, dobro sam se sjetio, zar ne? Zapravo, u Birmingham odlazim svakog vikenda k prijateljima.

— Ipak, Nicko je imao sreće da te nađe i stupi u vezu s tobom...

— Oh, da ja nisam bio tamo, našao bi nekoga drugoga. Nicko ima mnogo prijatelja. No mislim da nitko ne bi to bolje obavio od mene.

— Dobro si sve odglumio — priznala je Miranda ogorčeno. — Zašto si htio učiniti tako strašnu stvar za njega? Je li to bilo zbog novaca?

— Svakako da nije — rekao je Barney uvrijeđeno. — Rekao sam ti da je on moj prijatelj. Dolazio je k meni u Birmingham kad god je stigao, ali sve rjeđe u posljednje vrijeme — rekao je i na licu mu se pojavio izraz bola. — Stekao je mnogo novih prijatelja. Mislio sam, ako učinim ovo za njega.. No svejedno, zašto bi baš ti naslijedila njegov novac?

Posegnuo je za Danielom kako bi se igrao s njime, ali je Miranda povukla dijete od njega jer joj se gadio njegov dodir.

— Staviti ću dijete na spavanje.

Odnijela je Daniela u spavaću sobu i skinula mu plastičnu kapuljaču. Položila ga je u prenosiv krevetić. Skinula je vjetrovku i rubac. Bijeg kroz vrata očito će biti nemoguć. Otišla je do prozora i stala promatrati kakve se tamo mogućnosti pružaju. Prozor je bio malen, ali bi se mogla provući. No što onda? Barney će zacijelo promatrati cestu i prisiliti je da se vrati ako bi se pokušala dočepati sela. Vidio bi je kad bi išla i prema plaži, a kad bi tamo i stigla, ne bi se imala kamo sakriti. Jedino kad bi krenula nalijevo, iza rta! Nikad onuda još nije išla, jer joj je uvijek bilo teško ići tamo s Danielom, ali iz daljine joj se činilo da je taj predjel pun pećina koje bi joj mogle pružiti privremeno sklonište.

Osjetila je da se netko miče iza nje. Okrenula se i vidjela Barneyja kako je promatra s vrata.

— Dođi i popij svoj čaj — rekao joj je umiljavajući se. — Ohladit će ti se.

Miranda je prošla kraj njega i sjela na svoj prijašnji stolac. Čak mu se pokušala nasmiješiti.

— Možda bi mi mogao dati novu šalicu čaja?

Barney je napunio dvije šalice i opet sjeo kraj nje. Miranda se silila da popije čaj.

— Barney — reče Miranda — jedno me zbunjuje. Putovala sam k teti Louie i još ne vjerujem da me baš ne bi primila k sebi bar na neko vrijeme. Jesi li ti tamo nešto spetljao?

— Nicko me je unaprijed upozorio na tu mogućnost, pa sam se potrudio i uvjerio tvoju tetu kako ti i ja zapravo namjeravamo zajedno živjeti. Čak sam natuknuo kako bih se rado s tobom uselio k njoj...

— Ali kad ti je to pošlo za rukom? U onih ciglih deset minuta dok sam bila u kupaonici s Danielom? Oh, Barney, zaista si lukav. Dostojan si Nicka.

Mislila sam da se teta promijenila kad sam izašla iz kupaonice. Istina, nikad me baš nije voljela, ali bi ipak učinila svoju dužnost.

Nastala je duga stanka. Čulo se samo udaranje kiše u prozore.

— Jesu li gospođa Ryan i Christy bile upletene u sve to? — upitala ga je Miranda.

Barney ju je zabezeknuto pogledao i rekao:

— Naravno da nisu!

— To mi je zaista drago. Reci mi što se zapravo dogodilo one noći kad su ubili Christy?

Moglo bi se reći da se Barneyju prvi put na licu pokazao izraz grižnje savjesti. Gledao je u stranu. Nije želio susresti Mirandin pogled.

— Trebalo je da odmah nazovem Nicka ako opazim da ti sama izlaziš kad padne mrak. To sam i učinio. Odšuljao sam se dolje do telefona. Masonovi me nisu čuli.

— Gdje je bio Nicko?

— Stanovao je dvije ulice dalje.

Miranda je čeznula da ga pita kakvu je ulogu u tome imao Richard, ali su joj riječi zapele u grlu. Prisilila se da se nagne prema Barneyju i da ga moli.

— Barney, na tebe će sve svaliti. Ubili su Christy baš ispred kuće u kojoj si ti stanovao. Prvo Christy, a sad ja. Tebe će osumnjičiti. Zar ne vidiš kako te iskorištavaju? Zašto se ne povučeš sada? Policija nema ništa protiv tebe, bar zasad. Masonovi nisu čuli kad si telefonirao Nicku, a ja te neću izdati.

Barney je ljutito zanijekao glavom.

— Ne mogu iznevjeriti Nicka sada kad se oslanja na mene.

— U kom se smislu oslanja na tebe? Da mu podmetneš još jednu ženu koju će on izbosti nožem? Ovaj put još i dijete?

— Šuti! — dreknuo je Barney i ustao.

Otišao je do prozora i zagledao se u tminu. Malo poslije navukao je zavjese i rekao Mirandi: — Kad padne noć, ovamo će doći Nicko. To je sve što znam. Sastao sam se s njim danas poslije podne.

— U Berwicku?

— Ne, nego u Newcastleu. Tamo je već tjedan dana. Ne postoji vlasnik po imenu Mack. Ova kućica pripada nekim Nickovim prijateljima u Londonu, Sve je to uređeno u Londonu još prije dva tjedna.

— I onda je Richard morao sve provjeriti, je li? Morao se provesti ulicom Addison da me zastraši i natjera u bijeg — rekla je Miranda i zastala. — Je li Nicko ubio Davida, Barney? Sad mi to možeš reći. Nismo djeca. Oboje znamo da više neću imati prilike da ikome to kažem. Zaista bih voljela znati kako mi je poginuo muž.

— Nicko je učinio nešto njegovom automobilu. On se zaista razumije u automobile.

— A George, njegov otac? Kako mu je to pošlo za rukom?

— Nicko nije ubio svoga staroga. Zaista mu je srce otkazalo. Zašto bi uostalom želio njegovu smrt?

— Zaista ne razumijem — reče Miranda zbunjeno. — Kako bi Nicko mogao naslijediti očev novac ako on ne umre? Ili kako bih ja mogla doći do novca na koji, kako ti kažeš, Nicko ima pravo?

Barney ju je gledao začuđeno.

— Pa ti si zaista luda! Zar ti zaista ne shvaćaš što se događa? Kome je stalo do Georgeovih pišljivih nekoliko tisuća. U pitanju je bogatstvo djeda Stefana.

— Ništa ne razumijem — prizna Miranda.

— Stefano je umro, i to ubrzo pošto su ga Nicko i njegova majka posjetili u siječnju. Očito ga je Nicko uzrujao nečim... mislim da je upropastio neku seosku djevojku. Tada se stari razljutio i zaprijetio kako mu ništa neće ostaviti u oporuci nego samo Davidu i njegovu sinu. Renata i Nicko vjerojatno bi ga odvratili od toga, ali nisu imali vremena. Stefano je bio na umoru. Liječnik je predvidio da će starac živjeti još šest tjedana. Sad vidiš u kakvom su se škripcu našli. Stefano nije htio s njima ni razgovarati, a David se spremao k njemu u posjet, pa bi saznao pravo stanje. Nije im preostalo drugo nego da se vrate u Parmeley, gdje je Renata uskoro dobila brzopjav da joj je otac umro. Sad je trebalo ubiti Davida i dočepati se Daniela koji je imao naslijediti sve bogatstvo. Georgeova smrt nije bila ništa drugo nego puka slučajnost. To bi za Nicka bio samo usputni džeparac, dok je istovremeno vrebao nekoliko stotina tisuća.

— Jest. Nekoliko stotina tisuća — reče Miranda. — To je za neke ljude dovoljan mamac da ubijaju, je li, Barney? — upitala ga je i kradomice pogledala na sat.

Tek sedam sati. Nicko će doći kad padne mrak. To će biti uskoro, za manje od dva sata. Učinila je posljednji očajnički pokušaj da se spasi.

— Barney, pusti me da odem! Možeš tvrditi da sam već otišla kad si se vratio. Tako ti se ništa neće dogoditi. A ako se meni nešto dogodi, policija će prvo tebi skočiti na vrat. Nicko neće ostati uz tebe. Toliko ga poznam.

— Ni na koga neće pasti sumnja...

— Zašto? Što je predviđeno za mene? Reci mi, Barney! Zaklinjem te. Ti vjerojatno znaš.

— To će biti nesretan slučaj — promrmljao je Barney.

— Što?

— Utopit ćeš se nesretnim slučajem.

Miranda je skočila do prozora. Oči su joj iskočile od zaprepaštenja. Već je u ušima čula kako morski val udara o obalu i nailaze isprekidani zapusi vjetra.

— Ljudi u selu znaju da ti ideš na plivanje svaki dan — nastavio je tumačiti Barney.

— Zar po takvom vremenu?

— Tvrdit ćemo da se to dogodilo danas poslije podne kad mene nije bilo ovdje. Kad sam se vratio, svuda sam te tražio i napokon te našao na obali gdje su te donijeli valovi.

— A Daniel?

— Danielu se neće ništa dogoditi. On će divno živjeti. Imat će novca na pretek. Putovat će...

— Oh, nemoj se zavaravati, Barney! Što misliš kako će dugo Nicko izdržati da ide za Danielom? I opet »nesretni slučaj«! A kad i ne bi bilo takozvanog nesretnog slučaja, zar bi ti, Barney, bio sretan da vidiš kako je Daniel odrastao i kako ga kvari ona... ona zvijer? — rekla je Miranda i potrčala prema Barneyju. Udarala ga je žestoko šakama po grudima. Suze su joj tekle niz obraze. — Barney, rekao si da voliš Daniela. Kako nam onda možeš to učiniti? I to sve zbog ljudske nakaze kakav je Nicko? Upoznat ćeš nekoga drugoga, nekoga boljega od Nicka.

Već se činilo da ga je malo pokolebala. Odvrćao je pogled s nje. Obrazi su mu poprimili izraz očaja i jada.

— Miranda, moram to učiniti! Misliš li da me možeš razuvjeriti što se tiče Nicka. Ne možeš. Znam točno što je Nicko. Nema boljega od njega! — rekao je i gotovo zajecao. — A sad, makni mi se s očiju da te ne moram gledati! Idi u svoju sobu, Miranda ga je dugo, dugo motrila. Da ima mjesec dana na raspolaganju, samo tjedan dana, možda bi joj pošlo za rukom da ga

urazumi i oslobodi opčinjenosti Nickom. Oteturala je slijepo u svoju sobu. Zalupila je vratima i bacila se na krevet.

Koliko je dragocjenih minuta potratila plačući nemoćno na jastuku, ne bi znala reći. Napokon je prestala jecati i samo je zurila u strop. Strah joj je oduzeo svaku inicijativu. Nije se mogla ni pomaknuti. Jedva je ustala s kreveta i otišla da pogleda Daniela. Spavao je spokojno, pun pouzdanja da ga majka čuva. Disao je ravnomjerno. Duge trepavice počivale su mu na obrazima.

— Oh, drago moje dijete! — šaptala je Miranda. — Moram nešto učiniti. Moram pokušati! — rekla je i skinula sandale.

Na vršcima prstiju otišla je do vrata. Sagnula se i pogledala kroz ključanicu, vidjela je kako Barney zuri kroz razmaknute zavjese. U hipu je obukla vjetrovku i ponovo svezala rubac. Potrčala je do prozora spavaonice. Drhtavo i polako ga je otvorila. Uspjela je! Stavila je stolac ispod prozora, Prebacila je torbu preko ramena i polako pošla po Daniela. Natakla mu je kapuljaču i nije ga probudila. Upravo tada je Barney zazveketao kvakom. Miranda se ukočila od straha.

— Miranda, jesi li još tamo?

Očajno se trudila da je ne izda glas kad mu je odgovorila: — A što misliš gdje bih, do bijesa, bila?

— Želiš li nešto pojesti?

— Zatvorenici prije smaknuća jedu obilan doručak. Ne, ne želim. Pusti me na miru!

Malo je oklijevao, a onda se polako povukao u dnevnu sobu. Podigla je Daniela iz krevetića i ponijela ga prema prozoru. Popela se na stolac. Laktom se naslanjala na zid dok je nogom zakoračila preko prozorskog praga. Zajašila je prag, provukla tijelo i spustila se na jednu nogu. Poskakivala je sve dotle dok nije uhvatila ravnotežu i izvukla i drugu nogu. Ove akrobacije i iznenadan hladan vjetar i kiša probudili su Daniela, pa je počeo pospano plakati. Miranda mu je šaptala utješno i privijala ga k sebi.

Vrijeme je bilo strašnije nego što je mislila. Kiša se slijevala u snažnim mlazovima, a vjetar je zavijao kao zvijer u kavezu.

Našla se u uskoj vododerini između kolibe i klisure. Gacala je po pijesku i travi. Zastala je samo na trenutak kraj mjesta gdje je Barney parkirao automobil. Ako se bude držala klisure, Barney je neće moći opaziti, zaključila je.

Nadošla je plima, i to više nego što je ikad bila otkad je ona ovdje. Valovi su zapljuskivali uvalu, pjena je prštala. Odupirala se vjetru i penjala preko kamenja. Daniel je plakao iz svega glasa, ali su vjetar i huka valova bili bučniji, pa se njegov plač nije čuo. Uskoro se našla u potpunom mraku. Kao slijepac išla je naprijed i spoticala se. Prignula je glavu kako bi izbjegla šibanje kiše. Noge su joj klizile po kamenju. Zapadala je u lokve čak do koljena. Mocar pijesak cijedio joj se kroz sandale i grebao joj noge.

Činilo joj se da je već prevalila kilometre i kilometre od kolibe. Zaustavila se i pogledala prema kolibi. Nije prevalila ni sto metara.

Prislonila je mocar obraz na Danielov i šapatom ga tješila. Krenula je dalje. Išla je još možda dvadesetak metara kad se ponovo zaustavila, i to prestrašeno. Ravno pred njom tutnjilo je i zaglušeno udaralo more o obalu. Zamalo da nije zakoraknula ravno u tu provaliju. Prestrašeno je jurnula natrag. Mrak kao u rogu. Plašeci se da se ne posklizne i padne u pobjesnulo more, centimetar po centimetar povlačila se putem kojim je bila došla. Katkad je tucala na rukama i koljenima prihvaćajući se za vlati trave. Pošlo joj je za rukom da se sretno popne na kamenu liticu. Zureći kroz gustu kišu, vidjela je što se dogodilo. Litica je skretala pod pravim kutom, ali to ona nije opazila i gotovo je za koraknula u more i sigurnu smrt.

Dršćući je premjestila Daniela u drugu ruku i držeći se klisure pošla naprijed. Promrzlom rukom hvatala se za čuperke trave i za sve drugo što je u mraku mogla napipati. I opet ju je zapljusnulo more. Na svoje veliko zaprepaštenje shvatila je da neprestano baza po uskom rtu. Sad kad je plima visoka, valovi su bijesno zapljuskivali samo dno klisure.

Čekala je trenutak kad će se val odbiti od klisure i početi povlačiti prema pučini. Tada je jurnula naprijed. I gotovo je stigla na kraj, ali se vratio drugi val i žestoko je udario i srušio. Povukao ju je za sobom. Osjećala je kako joj koljena i ruke stružu po šljunku. Daniel joj je ispao iz ruke. Plastična kapuljača nadula mu se kao golema meduza, Miranda je ustala, zateturala i zgrabila Danielovu kapuljaču. Svom snagom bacila se prema kamenoj hridini i čvrsto se uhvatila za nju dok je preko nje prohujao još jedan val. Kad se val počeo povlačiti, strahovito ju je snagom povukao za sobom, kao da je usisava. Prozeblim prstima držala se kamene hridi. Čim je val popustio, povukla se između hridina u kakvu takvu sigurnost.

Miranda je bila sva mokro. Daniel se gušio i strahovito povraćao. Bila je na rubu pameti. Gore iznad sebe vidjela je skupinu pećina koje su zjapile kao otvorena usta. Mučno se počela penjati prema njima. Ušla je u pećinu

koja joj se činila dubljom od ostalih. Ušla je i bacila se iscrpljeno na dno. Nije imala snage ni da se pomakne.

Čim je došla do daha, privinula je Daniela k sebi i počela se osvrtni oko sebe. Pećina je bila suha i zaklonjena. U njoj se Miranda osjećala koliko toliko sigurnom. Možda će ovdje preživjeti do jutra, a onda će potrčati obalom i potražiti pomoć. U njoj je opet zasjala iskrica nade, iako slaba. Dopuzala je do otvora pećine i pogledala van da vidi odakle je zapravo došla. Istog je trenutka opazila pedesetak koraka dalje svjetlo džepne svjetiljke koje se gasilo i palilo. Napregnula je oči i vidjela da se prema njoj približavaju dva muškarca.

Miranda se povlačila sve dublje u pećinu, sve dotle dok leđima nije dodirnula stražnji zid. Sad više nije imala kamo. Čula je struganje koraka po kamenju i dovikivanje koje je vjetar prekidao. Svjetlo džepne svjetiljke obasjalo je otvor njene pećine. Onda je jasno i glasno čula kad je netko rekao: — Ovdje je jedna duboka pećina. Pogledat ću unutra.

Još glasniji koraci, pa odron kamenja. Pojavile su se muške ruke na pragu otvora pećine, a onda ju je zaslijepilo svjetlo džepne svjetiljke. Prilijepila se uza stražnji zid pećine kao noćni leptirić. Glas koji nije prepoznala viknuo je: — Ovdje je!

Nakon priličnog stenjanja i mrmljanja muškarac se uvukao u pećinu. Podigao je džepnu svjetiljku prema stropu i tada je Miranda ugledala najdražu osobu na svijetu: glavnog policijskog inspektora Gardinera. Nikad ne bi radije vidjela njegov nevjerovatno krupni lik nego u tom trenutku.

S poluprigušenim krikom, zajedno s Danielom, bacila mu se u zagrljaj. Gardiner ju je tješio riječima i tapšao po ramenu. U međuvremenu se popeo i drugi muškarac u pećinu. Bio je to Richard Lester.

Ugledavši Richarda, Miranda je čvrsto zgrabila detektiva za ruku i nije ga puštala sve dok se ovaj nije sam oslobodio nježno, polako.

— Sad ste sasvim sigurni, Miranda. Nemate se više čega plašiti — rekao je i poveo je do Richarda, govoreći mu: Ne bi li bilo bolje da se sada vi dalje brinete za svoju nevjestu, gospodine Lester?

Richardovo je lice bilo kao kamen. Okrenuo se od Mirande, rekavši: — Uzet ću dijete.

— Možete li hodati da se vratimo? — upitao je Gardiner Mirandu.

— Natrag?

— U kolibu. Sve je u redu. Barney Tate više nije tamo. Uhapsili smo ga.

Bilo je tisuću pitanja koja je željela postaviti, ali je najvažnije bilo da Danijela odnesu u toplo sklonište.

— Jest, mogu hodati.

Richard je raskopčao kišni ogrtač i zaogrnuo Daniela. Počeli su se puštati iz pećine. Gardiner je pridržavao Mirandu dok je prelazila oštre hridine. Plima se već povukla i podnožje klisure bilo je sasvim sigurno za

pješaćenje. Čim su se popeli malo više, Miranda je vidjela da je koliba bolje osvijetljena nego prije. Bila su upaljena duga svjetla dvaju automobila ispred kolibe. Gardiner je puhao pentrajući se sve više i više, ali mu je korak bio siguran. Vjetar i kiša malo su se smirili. Ispred kolibe stajala su tri policajca i šaćica ljudi iz sela. Jedan je policajac pristupio Gardineru i nešto mu rekao. Nakon toga Gardiner se okrenuo prema Mirandi i Richardu, rekavši im: — Uhvaćen je Nicholas Lester. Upao je u zasjedu malo dalje od Alnwicka.

Prije ulaska u kolibu svukao je golemi kišni ogrtač i stresao ga. Jednome od svojih potčinjenih naredio je da naloži vatru.

Miranda je već svukla mokru odjeću s Daniela i brisala ga suhim ručnikom. Nakon toga mu je obukla toplu vunenu odjeću i zamotala ga u vuneni pokrivač. Napokon je prestala jecati. I ona je navukla na sebe u suhu odjeću i onda sjela ispred vatre da osuši kosu. Richard je u međuvremenu ugrijao mlijeko za Daniela i hranio ga sjedeći u naslonjaču. Još nije progovorio ni riječi s Mirandom.

Gardiner je strpljivo čekao dok se Miranda bavila Danielom, ali čim je izašla iz sobe presvučena u suhu odjeću, počeo ju je ispitivati. Nekoliko mu je puta morala ponoviti svaku riječ koju joj je Barney rekao. Napokon je ustao i zaogrnuo se kišnim ogrtačem.

— Dobro, gospođo, to će zasad biti dosta. Imam još mnogo pitanja na koja ćete mi morati odgovoriti, ali to može pričekati dok se naspavate. Mogao bih se naljutiti na vas zato što mi niste odmah sve rekli, nego ste nas natjerali na ovaj ples po cijeloj Engleskoj. No neću se naljutiti. Doživjeli ste strah koji nećete zaboraviti dok živite, a zamalo da niste i život izgubili. Ostavit ću vas gospodinu Lesteru da vas čuva i njeguje. Natjerao nas je u ludilo svojom zabrinutošću za vas.

Mahnuo im je rukom i odgegao se. Minutu poslije toga čuli su kako se upalio motor automobila.

Miranda je pogledala Richarda ispod kose koju je sušila kraj vatre. Richard je bio namršten i hladan. Oh, sad će me prezirati, premda sam ga u dubini srca cijelo vrijeme voljela. Čak kad sam ga se plašila i kad mu nisam vjerovala, voljela sam ga, a on to nije znao. Sad me prezire.

— Je li Danielu dobro? — napokon se usudila pitati glasom koji joj je drhtao.

— Do jutra će biti sasvim dobro — rekao je otresito, a onda nakon kraće stanke nastavio: — Jesi li ga baš morala izložiti svemu tome zbog...

sebe? — izgovorio je prezirno.

Miranda je zurila u njega zaprepašteno.

— Štoo...

— Znam, teško je kad se netko navikne na bračni život i kad je mlad. Vjeruj mi da mi je to dobro poznato, ali ovo što si ti učinila, ipak nije pristojno.

Miranda je zbacila kosu i skočila. Tresla se od bijesa stojeći kraj Richarda.

— Ničega nije bilo! Nikad! Pogledaj spavaće sobe. Svaki je bio u svojoj sobi. Pogledaj stvari!

— Prestani! Daniel već gotovo spava.

Miranda se srušila na stolac i zaplakala. Jecala je, govoreći: — Znam, ti mi ništa ne vjeruješ!

— Pa kako ne bi bilo ništa između tebe i njega? Sami ste bili ovdje, zar ne?

— Ali... ali on nije... Ne znam kako da ti kažem. On je volio Nicka. Razumiješ li? Sve je to radio samo zbog njega. Barney je homoseksualac.

Richard je dugo, dugo šutio. Napokon je odložio Daniela i kleknuo kraj Mirande. Uhvatio ju je za obje ruke.

— Miranda, što da ti kažem? Oprosti mi. Nisam znao...

— A vjeruješ li mi sada?

— Vjerujem ti, ali tvoja mi je teta rekla...

— Barney ju je uvjerio da mi živimo zajedno, samo da bi me zaista mogao imati cijelo vrijeme na oku...

— Ali, Miranda, zar zaista nisi pametnija? Kako si mu mogla vjerovati? Pravo je čudo da nisi završila u moru s kamenom oko vrata...

— Gotovo mi se to dogodilo — priznala je Miranda. — Znam, svima izgledam kao prava budala što sam povjerovala čovjeku kojega sam slučajno srela u vlaku. Ali tako je bio ljubazan, suosjećajan i pametan. Baš zato što je bio slučajan poznanik povjerovala sam da je nevin i da nema neki razlog...

— Baš to je zbunjivalo mene i Gardinera tako dugo. Činilo nam se da nema baš ništa što bi ga povezivalo sa cijelom spletkom.

Miranda je ustala i začesljala kosu. Svezala ju je vrpcom. Obrazi su joj gorjeli od topline. Uzela je Daniela u naručaj. Bila je presretna što je djetetu toplo i što blaženo spava.

— Kako si dugo surađivao s Gardinerom? — upitala je Richarda.

— Četiri dana poslije ubojstva Christiy Howard. Tada smo počeli...

— Dakle, onda kad je istraga tobože prestala?

— Točno. Mogli smo samo čekati i promatrati. Čekali smo da vidimo hoće li Barney napraviti neki potez. Protiv njega još nismo imali dokaza.

— Kako si znao da stanujem u istoj kući gdje i Christy?

— Teta Louie me obavijestila. Slučajno sam je posjetio tri dana poslije ubojstva s namjerom da nekako saznam od nje gdje stanuješ. Da sam i pročitao u novinama o tom ubojstvu, ne bih ga povezao s tobom. Ali tvoja je teta vjeran proučavatelj mjesnih novina i odmah je zapazila ime Barney među stanovnicima kuće gdje se zločin dogodio. Bila je vrlo zabrinuta za tebe i nije više oklijevala. Odmah mi je dala telefonski broj koji si joj ostavila. Ja sam provjerio i ustanovio da zaista pripada toj kući gdje se dogodio zločin. Odmah sam potražio Gardinera i malo pomalo smo zaključili da si vjerojatno ti morala biti žrtvom, a ne Christy. Barneyjeva priča o tome kako se Christy družila s narkomanima bila je puka izmišljotina. Gospođa Ryan ga je štitila. Njoj se on sviđao, a nije znala da je on tebe zapravo oteo u vlaku, da je doplačivao tvoju stanarinu čak dvije funte na tjedan.

— Što? — zabezeknula se Miranda. — Pa mislila sam da je pet funti premalo.

— Pa i jest. Djevojka koja je prije stanovala plaćala je sedam funti na tjedan.

— Pa što je gospođa Ryan mislila o svemu tome?

— Ona je romantična duša. Vjerovala je da je posrijedi ljubav na prvi pogled. Njoj je to čak bilo drago. Bila je zabrinuta za Barneyja jer nikad nije imao prijateljice. Meni je jasno da si ti privlačna mlada žena, ali ipak nakon nekoliko sati poznanstva dopuštaš muškarcu da ti plaća stanarinu... Oh, oprost! Morala bi nešto toplo popiti. Ima li što ovdje?

— Voljela bih kakao. Želiš li da ga ja spremim?

— Ne, ne! Ja ću to učiniti — reče Richard i povuče se u kutak koji je služio kao kuhinja. — I onda si ti pobjegla ovamo — nastavio je Richard. — Razumljiva mi je tvoja panika, ali da si poslušala neutralnog prijatelja, on bi te odvratilo od toga.

— To je bila Barneyjeva zamisao. Ja sam bila zabrinuta jer sam vidjela tebe da obilaziš kuću, pa kad mi je Barney predložio da pođem s njim ovamo, nije me morao dugo nagovarati. On je čak napustio posao. Oh, možda čak i nije radio.

— Nije. Nije radio već mjesecima. No zašto si se dala u panični bijeg kad si mene ugledala? Nije bilo razloga da se mene plašiš.

— To nisam znala. Nisam znala koga da se plašim, a kome da vjerujem. Ti si došao k teti Louie sa starim Talijanom. On je poslije jurio za mnom u parku. Tko je to bio? Mislila sam da je to došao Renatin otac po Daniela.

— To je bio Bruno, Stefanov odvjetnik. Došao je da ti preda više od sto tisuća funti. On me je prvi naveo na tvoj trag. Prvo sam mislio da si otišla iz Parmeleyja zato što ti je bilo dosta Lesterovih, ali kad sam s njim porazgovarao, shvatio sam da si ti u velikoj pogibelji. On je došao u Parmeley nekoliko dana poslije tvog odlaska. Renate nije bilo kod kuće, pa je sa mnom razgovarao. On se očito trudio da stupi s tobom u vezu sve od Stefanove smrti, prije tri mjeseca. Dvaput je pisao Renati, a ona mu je svaki put odgovorila kako nema pojma gdje si. No Bruno nije lud. Shvatio je da Renata nije posve nezainteresirana. Odlučio je da razgovara sa svakim tko te imalo pozna i u koga ti imaš povjerenja. I eto, nabasao je na mene, a ti u mene nisi imala povjerenja! No tu je bila riječ o velikoj svoti novca i o eventualnom motivu za sve one čudne događaje. A osim toga, Renata je tvrdila da nema pojma gdje si, i to još onda dok si bila u Parmeleyju. I još tome dodaj činjenicu da je Nicko nestao bez objašnjenja gotovo kad i ti. Sve sam to izložio odvjetniku Brunu i onda smo se udružili i pošli u London.

— Zašto baš u London?

— Imao sam adresu tete Louie. Došao sam do te adrese u doba kad sam se bavio provalništvom — našalio se Richard. — Istina je, pretražio sam tvoju sobu pokušavajući saznati znaš li ti malo više o Davidovoj smrti.

— Nicko je ubio Davida — reče Miranda tiho. — Učinio je nešto njegovom automobilu.

— Znam. Kad sam otišao s Brunom u London, izgubio sam svaku nadu da ću ući u trag tome automobilu. Osim toga, bilo mi je trenutačno važnije da pronađem tebe. No prije nego što sam oputovao, povjerio sam traganje jednom vlasniku automehaničke radionice koji se usputno bavi i mutnim poslovima u Ludlowu. I on je preko svojih veza pronašao Davidov automobil još nepopravljen. Čim ga je pregledao, zaključio je da je namjerno pokvaren kako bi u toku vožnje došlo do nesreće. Taj me čovjek nazvao baš onoga dana kad sam se vozio ulicom Addison i kad si me ti vidjela. Nisam mogao odoljeti iskušenju, premda mi je Gardiner strogo naredio da ne dolazim u tvoju blizinu. No panično sam se plašio za tebe. I

prava je ironija da te je baš to nagnalo da bježiš. I naravno, već idućega dana tebe nije bilo, a nije bilo ni tajanstvenog Barneyja. Sad sam zaista izgubio glavu. Nismo znali kamo si otišla. Gospođa Ryan nije imala pojma kamo ste otišli. Raspitivao sam se kod Nickovih prijatelja, ali nisam doznao ništa. Jučer sam se sjetio gospođe Shaw. Nazvao sam je telefonom i kako Renata nije bila kod kuće, mogli smo slobodno razgovarati. Ona se sjetila ove kolibe ovdje. Mislila je da bi se Nicko možda mogao ovdje kriti. Nije znala adrese, ali je poslije pretražila Renatin stol i pronašla razglednicu koju joj je još nekad Nicko pisao odavde. Odmah me nazvala. Ja sam pak odmah stupio u vezu s Gardinerom i tako smo zajedno krenuli na sjever. Stigli smo u Alnwick sinoć oko jedanaest sati. Jutros smo provjerili da li ti i Barney još stanujete ovdje...

— Pa nismo nikoga vidjeli...

— Nismo se mi ni pokazivali. Pitali smo za vas u selu i savršeno su vas opisali. Nije potrebno ni da ti kažem kako sam te odmah želio izvući iz neprilike, ali je Gardiner bio nepopustljiv. Želio je točno vidjeti što su to skuhalo Nicko i Barney. Pristao sam da čekam samo pod uvjetom da mi dopusti da neprestano motrim ovu kolibu. I tako je Gardiner povjerio mjesnoj policiji da prate Barneyja u Newcastle gdje se sastao s Nickom. Poslije toga je i sam pošao za Barneyjem ovamo. Satima smo motrili ovu kolibu, a kad više nisam mogao izdržati, uporno sam zahtijevao da uđemo. Barney čak nije ni znao da si ti pobjegla.

Trebalo je da vidiš kako se zaprepastio!

— A što je s Renatom? Je li ona bila u Parmeleyju cijelo to vrijeme?

— Koliko mi je poznato, jest. Kao pauk u sredini mreže. Već vidim kako je ona imala prste u svemu tome.

Miranda je s velikom pažnjom namještala pokrivač na Danielu, a tobože usputno pitala Richarda je li povjerovao Renatinim lažima o njoj.

— Neko vrijeme jesam. Trebalo je da znam bolje, ali u svom životu zapravo sam poznavao samo dvije žene: Renatu i svoju ženu, a obje su govorele istinu samo kad su se zabunile.

— Nicko mi je rekao... — počela je Miranda i stala.

— Što ti je rekao? Van s istinom. Više nema nepovjerenja.

— Rekao mi je kako ste ti i Renata živjeli zajedno. Zato si morao otići u Ameriku.

Richard je upiljio pogled u daljinu, pogled pun bola.

— Kao i u svim drugim njegovim lažima, i u ovoj ima samo trunak istine: da sam otišao u Ameriku. A bilo je ovako: Renata je mene pokušala zavesti kad oca nije bilo kod kuće. Odbio sam je. Zgražao sam se nad njom, ali sam ja ostao kriv. Ona je točno znala što želi. Kad se moj otac vratio kući, ona mu je sve ispriповjedala, ali je preokrenula uloge. Kako sam se mogao braniti? Kako sam mu mogao reći kakvu ženu ima? Srce bi mu puklo.

Nastala je stanka. Miranda ga je tiho upitala:

— A što je zapravo Nicko učinio da je uvrijedio Stefana?

— Silovao je petnaestogodišnju djevojčicu. To mi je Bruno ispriповijedao. Ta je djevojčica bila unuka Stefanova najstarijeg prijatelja. Ni svom najdražem Nicku stari Stefano nije to mogao oprostiti.

— Što će se s njim sada dogoditi?

— Gardiner vjeruje da uopće neće biti teško da ga se osudi. Za sve što je učinio dobit će doživotnu robiju.

— A Renata?

— Za nju će biti dovoljna kazna što će Nicko biti osuđen. Ona je živjela samo za njega.

— A što će učiniti Barneyju? On zapravo nije sudjelovao u ubojstvima. Richard se gadno smrknuo.

— Za mene on je najogavniji od svih njih. Nicko je ludi pas, a Barney je zadobio tvoje povjerenje kad si bila sama i bez prijatelja, i to samo zato da bi te mogao poslije izdati, da bi te mogao njemu prepustiti.

Miranda je osjećala mučninu.

— Richarde, možemo li otići odavde? Znam, kasno je, ali toliko mi se gadi ovdje da više ne bih mogla ostati.

— Dobro. Uzmi samo najpotrebnije za ovu noć, a po ostalo ćemo doći sutra.

— A gdje ćemo prenoćiti večeras?

— Slučajno imam sobu u gostionici u Alnwicku. Domaćica je žena s mnogo razumijevanja.

— Ali ne možeš samo tako banuti sa mnom u pola noći.

— Pa, moram priznati da sam je već unaprijed malo pripremio u tom smislu. Natuknuo sam joj da tražim ženu koja me je ostavila — rekao je i pogledao Mirandu ispod oka. — Dobro! Znam... zasebne sobe. Tvoje stvari u jednoj, a moje u drugoj. Jasno!

— Oprosti. Kad već jesi gospođa Lester, mislio sam da bi to bilo jednostavnije. Domaćica je zaista draga duša. Ona će biti tako sretna što sam te pronašao, baš kao i ja. — Richard je prišao k njoj i zagrlio ju je zajedno s Danielom. — Bolje da odmah znaš istinu — reče. — Ljubim te. Mislim da sam te ljubio od onoga dana kad sam te našao ozlijeđenu na ulici u Ludlowu. Prvo si me privlačila zato što te je David volio. Na taj sam mu način bio nekako bliži. A onda sam te počeo voljeti zbog tebe same.

— I ja sam se točno tako osjećala — rekla je Miranda, čudeći se sama sebi. — Željela sam biti blizu tebe jer si poznavao Davida mnogo dulje od mene. Ti si ga poznavao dok je još bio dijete.

Richard ju je vrlo nježno poljubio, a onda rekao:

— Morao sam ti reći da te ljubim i da se želim brinuti za tebe i Daniela do kraja života. Odsad više neću reći ni riječi o tome. Udvarat ću ti kako god dugo budeš željela, ali ipak ne bih želio da to predugo traje.

— Neće dugo trajati — obećala je Miranda. — Potrebni smo jedno drugome.

Skoro istog trenutka pogledali su na Daniela. Načas se činilo da se ljuti, ali odmah zatim lice mu se ozarilo blaženim smiješkom.

— Gle, njemu se to sviđa! — nasmijao se Richard. — Ali, druškane, ti kvariš moj stil — dodao je u šali i uzeo Daniela od Mirande.

Položio ga je u naslonjač, a onda se okrenuo i čvrsto zagrlio Mirandu. Usne su im se srele u dugom, dugom poljupcu.

Na isti su ugodan način nekoliko puta prekidali spremanje stvari za odlazak. No napokon su se spremili.

Kiša je prestala, a vjetar je posve zamro. Između oblaka pojavio se golem mjesec.

S vrha litice Miranda je još jednom pogledala beskrajnu morsku pučinu.

— Kakav dan! — uzdahnula je i zadrhtala.

Richard je došao do nje, zagrlio je i privukao k sebi.

— Sad je već jutro! — šapnuo je.

Kraj
ŽELEZNI

www.CroWarez.org

www.BosnaUnited.net

Table of Contents

STELLA PHILLIPS - DOŠLJAK S TAJNOM

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

Kraj